

Zeke László

De hol a lélek fogkeféje?

(Pú Zoltán kalandjai)

avagy:

*„... ő pedig érezte, hogy teste hófehér felhővé
alakul, vakítóan csillog rajta a napfény.”*

(donquijotteria-regény)

© Zeke László, 1993.

TARTALOM

Ajánlás

Előszó

I. Általános rész (Horoszkóp)	0. § - 3. §
II. Különös rész	4. § - 248. §
1. cím: A kezdet	4. § - 39. §
(benne: Klasszikusok:	24. §)
2. cím: Old Pú Dzsó	40. § - 62,5. §
3. cím: A szőrszál	62,5. § - 115. §
4. cím: Karácsony	116. § - 126. §
5. cím: Pú a Holdon	127. § - 142. §
6. cím: A Sztár Egyetem	143. § - 245. §
(benne: A nagy vadászat:	196. §,
Elmélyedés a tudományok szentélyében:	227. §,
Az évszázad színelőadása:	231. §
Az avatás:	242. §)
7. cím: A nagy vakondtúrás	245. § - 248. §
III. rész: Záró rendelkezések	249. §

Indoklás

Értelmező rendelkezések

Tárgy-, név- és fogalommutató

Appendix

„*Macbeth: ...What is the night?*

Lady Macbeth: Almost at odds with morning, which is which”

„*Macbeth: ...Virrad már?*

Lady Macbeth: Az éj s a nappal töpreng, melyikük mi.”

(William Shakespeare: *Macbeth*:
III. felv. 4. szín, Szabó Lőrinc fordítása)

Ajánlás

Mindazoknak, akik lehetővé tették e könyv megszületését, vagyis akiknek fizikai és szellemi létemet köszönhetem; akik vagy cselekedeteikkel, vagy pusztán lényükkel el nem múló nyomot hagytak neuronjaimban; akik bíztak bennem és végül annak is, akit fel akartam csípni, de nem jött össze. (Ezek a szeretetre méltó emberek, a regény sorai között figyelmesen kutatva, általában magukra ismerhetnek.)

Nevezetesen:

Ábrahám Zita
Bacsa Ildikó
Dr. Bosnyákovits Tünde
Dr. Csala László
Dr. Csordás István
Deák Feri
Dr. Demeter „Kopár Szík” Zsolt
Égerházi „Ketchup, Don Luciano Cigo Architectore” Attila
Dr. Erős Ákos
Dr. Fábián Zsolt
Fehér Tóni
Dr. Frank „Metella Cimbera” Emese
Dr. Gaál Zsolt
Galla Miklós
Dr. Giba „Marlon” Zoltán
Göcző Bea
Dr. Figula Ildikó
Dr. Harbula „Herbi” Ági
Dr. Hargitai Iván
Dr. Holecz László
Jancsó Miklós
Dr. Kóczi Klári
Komlósi Péter
Kovács Miki
Kőszegi „Stonehenge” Attila
Dr. Kurunczi Ági
Laár „Pour” András
Dr. Lantos „Ede” Edit
Maleczki Péter
Miru „Emlékmű, Don Nino Parlamenti Istorico” György
Nagy Ildikó Anna
Nagy „Dudus” Vinczéné
Papp „Don Giaicomo Satti Inspettore” Zoltán
Pál Nagy Balázs
Dr. Pintér „Pintyő” László
Dr. Polner Eörs
Dr. Povázsai Hella

Dr. Radnóczy „Ilus” Ferencné
Dr. Rácz „Zelig, Don Mariano Dentisto Dottore” Tamás
Dr. Rózsa „Lunya” László
Szabó „Marvellous, I love conga Taylor” Pista
Szabó „Konyabajszú” Tibor
Szászi „Pinduri, Tündérfióka” Zsuzsa
Dr. Szentjóbi „Kender Juice, Buck Henessey” Zoltán
Szutor Zsolt
Dr. Szűcs „El Cid” Miklós
Dr. Tóth „Mátyás” Anikó
Török „Szeldzsuk” Tamás
Dr. Varga „Lüka” Irisz Dóra, Mária, Stefánia
özv. Veres Józsefné
Zaccaria Leó
Zeke „Nagypapa” László
Zeke „Vén Kotyvasztó” László
Zeke „Anyá” Lászlóné
Zeke Gyöngyi

ELŐSZÓ

Van szerencsém az Önök szíves figyelmébe ajánlani e kötet szenttelenül fiatal szerzőjét, Zeke Lászlót, ki jelen művével mutatkozik be az irodalmi életben és egyidejűleg a széles olvasóközönség előtt. Ami engem illet remekül szórakoztam a regény olvasása közben, azt kell mondjam jólesett. Jólesett, mint egy csésze habos kakaó a Gellért teraszán egy kellemes tavaszi délutánon.

A szerző fiatal korát tekintve alaposan meglepődtem érezvén az írás soraiban rejlő intenzitást, a szellemesség adta erőt; nem is szólva arról, hogy a műfaj, mint irodalmi „hosszútávfutás” nem kifejezetten a huszonéves suhancok élettapasztalatához mért feladat. Úgy tűnik, ifjú barátunk - ki egyébiránt művében szerfelett gúnyolódik a horoszkópok jósolta jellemrajzokon - szerencsés csillagzat alatt született; az általa főzött „kakaó” nem akármilyen, az efféle szakács-mesterséghez a tehetséget a Parnasszus tövében osztogatják. A „De hol a lélek fogkefeje?” pompásan megszerkesztett kalandozás szimbólumok, metaforák, allegóriák kesze-kusza világában, zseniálisan ötvözve a poénok finoman intellektuális árnyaltságát az érzékeny, romantikus-nosztalgikus hangvétellel, illetve az irodalmi rangra emelt marháskodással.

A mesterien, pontos arányérzékkel megszerkesztett mű számtalan rétegében kutakodva rábukkanhatunk egy mindezidáig még meg nem énekelt nemzedék - szertelen vidámsággal és egy ál-önéletrajz keretébe komponált - emlékművére; az önirónikus filozofálgatás fricskáira; egy, a tudomány világának pimaszul fityiszt mutogató monográfia-paródiára; titokzatos utalások rejtélyes szövevényére; egy finoman megrajzolt személyes napló érzelmes, félbeszakadt gondolataira. A publikum vélhetőleg nagy öröme a szerző nem volt rest ravasz fordulatokkal és remek humorral oly módon tálalni mindezt, hogy az olvasó ne nagyon tudja letenni a vibráló és lendületes írást. A paragrafusokba szedett írásmű - és a sajátos meseszövevényi technika - meglepően mivolta izgalmas frissességet ad a mindvégig világosan szem előtt lebegő nemes célnak; a formabontó módszerük mértéktartóan és alázattal szolgálják a szintiszt irodalmat: a mű jelképein keresztül csorgatott igazság igazabb, hitelesebb mint a valóság. Az író meghitt barátságot köt olvasóival. Folytonos és intenzív kapcsolatot tart velünk, szárnyaló fantáziával varázslatos kalandra hív a mai kegyetlenné szürkült világban. Még mielőtt elbizonytalanodhatnánk, s szédülve fogódzót kereshetnénk, figyelmező érzékenységgel és ösztönösen remek ritmusérzékkel, nyomban felénk - „olvasó-Thészeuszok” felé - nyújtja Ariadné fonálát. Érdemes vele utaznunk, a képzelet tágitotta, fondorlatosan megcsavart téridőben kanyargózó cselekményszálak szinte észrevétlenül hozzák közel a mindönk személyiségének labirintusában mélyen őrzött gyönyörű titkot: a gyermeket. A gyermeki őszinteség teremtette lelki közelség ajándék, mely érdemessé teszi e művet arra, hogy aki olvassa, az nyomban szívébe is zárja.

Remélhetőleg maradandó alkotásokban gazdag életpálya nyitánya lesz ez a kötet, melyhez egyrészt szívből gratulálok az ifjú írónak, másrészt felhőtlen szórakozást kívánok Önöknek.

Budapest, 1993. szeptember 20.

Hernádi Gyula

Olvasási útmutató

(kalauz a mű intenzív befogadásához)

1. Minden betű elolvasandó.
2. Az első nekirugaszkodásnál tilos megállni a 40. § előtt, a többi már az olvasó dolga.
3. Ajánlatos reggel elkezdni az olvasást és lehetőleg még az-, vagy másnap (rövid szünetek közbeiktatásával) eljutni legalább a 120. §-ig.
4. A 0. és a 249. § között lehetőleg ne teljen el egy hétnél több.

I. RÉSZ

Általános rész

„Benedick: ... Shall quips, and sentences, and these paper bullets of the brain awe a man from the career of his humour? No: the world must be peopled.”

„Bendetto: ... Hát holmi sziporkák, szentenciák, papiros-bölcsességek letéríthessenek egy férfit a tulajdon pályájáról? Nem! Be kell népesíteni a földet!”

(William Shakespeare: Sok hűhó semmiért,
II. felvonás, 3. szín, Mészöly Dezső fordítása.)

0. § E regény célja, hogy védelmet nyújtson a társadalomra veszélyes cselekményekkel szemben, neveljen a törvények tiszteletére.

1. § Madárcsicsergés hallatszik. A korareggeli éles szögben érkező napsugarak vidáman szelik át a páradús erdei levegőt. A harmatcseppek meleg reggeli dunyhaként nehezednek a pongyolapitypang szárnyas utódaira.

Csikordulva nyílik a házikó ajtaja. A jól ismert szoba szűrt fényeiben otthonos rend uralkodik. Frissen öntözött virágok, elegánsan egyszerű, lekerekített formájú bútorok, harmonikus színek világa ez; olyan mint egy parányi élő sejt óriási makett-mása, mely azt modellezi, hogy a természet soha nem „hord össze” semmit, minden fejlődik, egymásra épülve összesimul.

Az asztalon egy sokat forgatott, cserzettbőr-borítású füzetecske fekszik. Mintha a szoba legfontosabb berendezési tárgya lenne, úgy szegeződnek rá az asztal előtti ablakon át, a szemközti fán várakozó kullancs szemei. A berendezési tárgyak is szinte alá lettek rendelve ennek a bűvös könyvnek; láthatólag a szoba életét e könyv köré szervezte bölcs lakója.

Ebben a hatalmas, modellezett sejtben ott lapul az asztal közepén, a természet titkait rejtegető információ-gyűjtemény - mint valami kromoszóma - egy nagy mű:

Lassan, méltóságteljesen kinyílik és elkezd olvasódni.

2. §

(1) NYILAS:

Ahogy mondani szokták: „Ahová lép, ott fű nem terem.” Palástolandó balfácánságát, másik (eredendően genetikus) hibáját, a kisebbség-komplexusból eredő, rangkórsággal vegyes exhibicionizmusát tárja az önre fittyet hányó világra. Nevetséges pózokban próbálja meg másokkal elhitetni, hogy ön pl.: Caesar, V. László, Napóleon, vagy valami hasonló.

Rendkívül irigy természete általában nem sokáig hagyja nyugodni labilis lelki egyensúlyát. Még az is irigységgel tölti el, hogy más irigyebb, mint ön.

A világot a szexualitás oldaláról szemléli. Perverz gondolatait, képzelgéseit intézményesített formában próbálja „megetetni” másokkal, pl.: szakdolgozat, diplomamunka, mesekönyv stb.

Szabadidejét haszontalan dolgokkal tölti, pl. horoszkópkészítés. *(A szerző ebben a jegyben született. - A szerk.)*

(2) VÍZÖNTŐ:

Az ön jelenléte gyakran kellemetlen embertársainak. Hízogó modorban közeledik másokhoz. Az ilyen módon megteremtett kapcsolatait szinte kizárólag a tisztességtelen haszonszerzés aljas vágya motiválja.

Ezen becsstelen érintkezési mód jellemzi egész életvitelét; ezzel magyarázható az önt körülvevő érzelmi űr.

Sivár magányosságát a nagyképűség álcája mögé rejti és gyarló módon anyagi javak felhalmozásával próbál meg elismerést kivívni magának (ami leginkább azért nem sikerül), mert ízlése nem lévén, leginkább giccses kacatok porosodnak szánalmas házi lomtárában (amit egyébként a kutya sem néz meg).

Az ön fogai rosszak, ezért nem mosolyog életének ritka örömteli pillanataiban sem. Bizonyos időközönként bajuszt növeszt és a korábbi hiányosságokat pótlendő állandóan idétlenül vigyorog a fent említett szőrösomó árnyékában.

Ez azonban csak átmeneti megoldás, hiszen eme fedezék miatt könnyen tönkremehet nemi élete. (A férfiak sohasem kedvelték a bajuszos nőket; a nők pedig undorodnak az ön bajszában található morzsa, őrölt kávé és instant kakaópor miatt.)

(3) HALAK:

Önt általában lenézik embertársai és csak azért nem sajnálják, mert modortalanságával állandóan bosszúságot okoz környezetének. Nem szereti sem a növényeket, sem az állatokat, sem az embereket, ezért hagymázos gondolatait egy földönkívüli lénnel közli, aki ön szerint mindig megbocsát (ezért önnek semmi rossztól nem kell visszariadnia).

Szennyes zoknijait egy hermetikusan lezárt zacskóban (ún. biológiai tasak) rejtegeti (csak titkon bevallott szégyenérzettel azok állaga miatt), és fiatal korában szegény mamáját, majd kelepcebe csalt férjét/feleségét kényszeríti azok kimosására.

Az ön szellemi képességei meglehetősen szerények és még ezek kamatoztatására is képtelen. Vonzódik az anarchikus tanokhoz, személyiségének teljes jelentéktelensége miatt az emberek többnyire csak kinevetik mikor nekitüzesedve lázadozik. Ön ebből a gúnyos kacajból azt a következtetést vonja le, hogy van humora - de téved.

(4) KOS:

Kíméletlenül bánik a szavakkal, ezért határozottnak tartja magát, pedig nem az, sokkal inkább kellemetlenkedő pukkancs. Tudja, hogy mások kinevetik, ezért alapvetően bizalmatlan beállítottságú.

Hajlamos arra, hogy önmagáról megfélemedkezve, mások előtt piszkálja ki a koszt körme alól, sőt a nyilvános szellentésektől sem riad vissza, amit aztán gátlástalanul a közelben lévő, fiatal lányokra fog.

Egészségtelenül táplálkozik, ami megjelenésében is tükröződik és visszatetszést kelt. Divatosnak képzelt ruhákat visel, de a hasonlóan ízléstelen emberekre gyakorolt hatása is csak hátulról érvényesülhet, hiszen az ön arcán tükröződő jellem mindenkiben (még a hasonszőrűekben is) negatív érzéseket kelt. Ezért nem mer tükörbe nézni.

Lábujjait felnőtt fejjel már nem képes úgy széttárni, mint kisgyermek korában, ez aztán súlyos lelki problémák forrása (éjjelente gyakran sír emiatt).

(A szerk. ennek jegynek a havában látta meg a napvilágot. - A szerk.)

(Nem minden szerkesztői megjegyzés a szerkesztőé. - A szerk.)

(5) BIKÁ:

Félelmet kelt embertársaiban megmagyarázhatatlan, összefüggéstelen cselekedeteivel. Maga előtt is igyekszik tetteit igazolni, környezetének bizonygatni magatartásának intellektuális mozgatóit. Az ön életének központjában azonban az ösztönök állnak. (Elég, ha az ön valamelyik jóízűnek titulált étkezését végigszenvedjük.)

A másik nemhez fűződő kapcsolatai kezdetlegeseek, ugyanis a félelem, ami embertársaiban állandósul, az ön jelenlétében csupán annak oka és magyarázata, hogy azok miért tűrik dermedten az ön szexuális indíttatású erőszakoskodásait.

Azzal vigasztalja magát elkeseredett óráiban, hogy a „zordon ábrázat mögött érző lélek lakozik”. Ez nem igaz. Az „érző lelket” ön ugyanis összekeveri a gyermeki gátlásossággal; pl.: görcsös félelmet kelt önben, ha arra kényszerül, hogy szódás patront váltson vissza (meztelennek érzi magát a zöldségespult mögötti üvegviszaváltók előtt).

A buszon izgalmas feladatnak érzi a másik nem szebb tagjaihoz simulva utazni (miközben hódítónak érzi magát), az ellenőr elől viszont gyáván eliszkol.

(6) AZ IKREK (*MAX - A szerk.*):

Gyakran vásárol olyan könyvet, amelyet soha nem olvas csak mások társaságában; műveltségét kölcsönzendő önnön magának.

Félvén a megerőltető munkától, a nemi érést követő időszakban gyakran keresi külföldiek társaságát családalapítási céllal.

Ön vélt szépsége tudatában gyakran nézegeti magát önfeledten kirakatokban, presszó ablakokban, tavak tükrében (a bent ülők, illetve a bűvárok nagy-nagy mulatságára).

Állandóan feszültségek forrása, hogy orrából a szőrök jobban kiállnak, mint másnak. Sakkmatt helyzetben van, hiszen irtózik a kitépéssel járó fájdalomtól, levágni nem meri (félvén a megerősödő szőrszálaktól), a szőrszálak viszont gátolják a társadalmi érintkezésben.

Titkon gyakran autókártyázik a szomszéd kisfiával - és csal. Az ily módon kétes értékű nyereség érdekében néha még egy-egy pofon is elcsattan.

„Kártyabajnokságát” a bolhapiacon (illetve a sportszerben) vásárolt trófeákkal teszi „hitelessé”. (Van egy Munka Érdemrend ezüst fokozata is ebből a forrásból.)

(7) RÁK:

Ön rendkívül gyáva természetű, de ez nem tartja vissza attól, hogy kisstílű „bosszúíval” ingerelje békés embertársait. (Gyakran firkálja rá más tulajdonában lévő dolgokra: „HÜLYE”, miközben gondosan megőrzi inkognitóját.) Legnagyobb dühkitöréseinél sem megy tovább kicsinyes, ámbár bosszantó ténykedéseknél. (Összefirkálja mások kezét, nadrágját, pörköltjét; összegyűrt joghurtos napilapokkal dobálózik stb.)

Idegesebb lényének hatását előszeretettel konstatálja vadidegeneken (pl. hangosan megugatja mások kutyáját békés sétáltatás közben, majd kárörömmel nézi a gazda és a kutya elkeseredett harcát a status quo helyreállításáért.)

Kedvenc állata a ganajtúróbogár, mellyel lelki rokonságot érez.

Smucig.

Kedvenc növénye a szőrös disznóparéj.

Kedvenc ruhadarabja a pizsamanadrág.

A szellentések a „KOS”-hoz hasonlóan, önnek is különös élvezetet jelentenek.

(8) OROSZLÁN:

Legalább annyira nagyképű, mint utálatos. Sok energiát fektet önnön nagyságának fitogtatásába, miközben fennkölt gondolatokat vél magában megfogalmazódni, undort keltő szokásoknak hódol; rendszeresen rágógumit ragasztgat székek, padok ülőkéje, valamint asztalok lapja alá (sunnyítva, rókamódra); púzik tömegrendezvényeken, majd felháborodott s egyben álszent képet vágva tudatja a külvilággal „SEMMI KÖZÖM AZ EGÉSZHEZ”.

Mint semmi máshoz, így a nyelvekhez sincs semmi érzéke, ám ez nem gátolja abban, hogy üres beszédét minduntalan idegen szavakkal tegye még zavarosabbá (pl.: adekvát, pro primo, Coca-Cola stb.). Külhonban viszont kétségbeesetten hadonászik, mutogat, nem tudván még a legelemibb gondolatokat sem közölni idegen nyelven.

Kedvenc hangszere a köcsögduda. (Erre a hangszerre titkon írt több etűdöt, amit íróasztalának fiókjában rejteget. Azt reméli, az utókor majd megtalálja és... Amikor eddig ér gondolataiban - sírva fakad.)

Kedvenc időszaka: de. 1.30 - 2.15. Ekkor rendszerint hiányzó bal szemöldökének helyét keneketi Bánfi hajszesszel.

(A kullancs ennek a jegynek a havában született, lásd 1. §. - A szerk.)

(9) SZŰZ

Ön szinte minden másnemű embertársában szerelmet vél felfedezni önmaga iránt, és ezt bárgyú mosollyal „vizsgálja”. Előszeretettel helyez el névtelen szerelmesleveleket mások füzetében, táskájában, teáskancsójában stb.

Beteges írásbeli közlési vágyát néha a társadalom rosszallását kiváltó módon vezeti le, azzal pl., hogy neoluxszal írja rá épületek falára: „Luigi Béla Gittes” és más hasonlókat.

Nem mer boltban vásárolni, sem arra alkalmas helyen eladni, részben lúdtalpas csoszogása részben pedig a néha depresszióba áthajló üldözési mániája miatt.

Csak múltó pillanatokra feledheti a jogos és mélységes bánatot, amit az önmagára zúdított „szerencsétlenség-hegy” okoz.

Szervezete semmi ellenállást nem tanúsít a baktériumokkal, vírusokkal, vasalókkal szemben. (Ezért életkora meglehetően bizonytalan.)

Kispolgári életvitelében változatosságot jelenthet az a kicsinyes élvezet, amit a rémhírtérjesztésben talál.

(10) MÉRLEG:

Lásd: „IKREK”.

(11) SKORPIÓ:

Vonzódik a kristálytan tudományához, de mint semmi máshoz, ehhez sem ért, ezért lakása tele van koszos kődarabokkal (ennek következtében aztán különféle kártevők igen-igen elszaporodtak lakásában). Kedvenc tartózkodási helye a lakásban a cipőtartó doboz (kábitószerként használja).

Rendkívül hosszú nyelvét homloktörlésre használja - embertársai nagy megütközésére.

Életének fő mozgatója a káröröm és a színlelés. Káros szenvedélye addig ragadja, hogy gyakran maga idézi elő azokat a károkat mások lelkében, vagyonában, WC papírjában stb., amely fölött oly felhőtlen kéjjel örvendezik. Ha leleplezik, rendszerint rikácsolással reagál.

Betegesen féltékeny természetű.

Kedvenc dala a „Boci-boci”.

(12) BAK:

- A szerző ennek a jegynek a leírásánál már csak szimbólumokban volt képes megfogalmazni mondanivalóját. (- *A szerk.*)

„Déli napfényben, rút kopogású csirkecombbal. Zsugorodó dióhéj.

Megyek.

Zakatolva, bús magyar zsámbék.

Kelj fel csüggedő szellemiségű buzogány.

- Hess!

- Üdvözült kéjjel, mákonyban darázs, kinek lába tűz, kecske és zselé. Vadgesztenyeízű, felháborodást emésztő gurgula, hasapók felhőarcú fülcimpa. Gyorsan, Gyorsan! Házban, paprikásan, ezüstkanálban ülve légy légy!

Gangeszi érvek zengenek pirosuló pálmafák tövébe...

Zúgj érv, hatolj neuronjaidba te nedű!

Jajjj!

Ordítok!”

3. § Egy réveteg tekintetű keresztespók ereszkedik alá a sokat megélt mestergerenda egyik otthonos zugából.

A nyári nap közben felhágott a Salvador Dali képeire emlékeztető égboltra; hol a reggeli pára több ezer méternyi út után bolyhos felhőkké alakult, befedvén (mint borotvahab) mosolygós glóbuszunk azúr orcáját.

Közben a pók földet ér, szemében hamiskás fényt csillan, arcán a mosoly barázdái mélyülnek.

Valami elkezdődött...

II. RÉSZ.

Különös rész

1. cím A kezdet

„Titus: ...
*Hark, wretches! how I mean to martyr you.
This one hand yet is left to cut your throats,...
Hark, villians! I grind your bones to dust,
And with your blood and it I'll make a paste;
And of the paste a coffin I will rear,
And make two pasties of your shamefull heads;
And bid that strumpet, your unhallow'd dam,
Like to the earth, swallow her own increase.*”

„Titus: ...
Halljátok, cenkek, mily kín vár reátok:
Torkotok elnyesni van egy kezem,...
Hah! Csontjaitokat porrá töröm,
A véretekkel péppé gyűröm össze,
Abból adok majd rájuk borítást,
Rút fejetekből két pástétomot,
Hogy az a szajha anyátok, az ebszem,
Lenyelje sarjait, akár a föld.”

(William Shakespeare: Titus Andronicus
V. felvonás 2. szín, Vajda Endre fordítása)

4. § Nem tudni, kedves olvasóm, gondolkodott-e már egysejtűek módjára, érezte-e már azt, hogy milyen szerencséje van ezen primitív fajoknak. A természet számukra egészen más aspektusból láttatja a shakespeare-i kérdést: „Lenni, vagy nem lenni...” (*Arany János fordítása. - A szerk.*)

Míg a homo sapiens örök küzdésre, majd elbukásra ítéltetett, addig az egysejtűek számára készen kapott lehetőség az örökkévalóság. Igaz, rengetegen semmisülnek meg közülük (pusztulásuknak ez az egyetlen módja), de legalább az alapállás optimista: „minden O.K. ha vigyázol magadra.”

Számukra ismeretlen a haláltusa, öregség, végelgyengülés, sőt az agyérelmeszesedés vagy akár a serdülőkori pattanások problematikája is. Annál nagyobb lehetőségek rejlenek viszont az utódnevelés sikerességében, különös tekintettel az utódokban történő önmegvalósításra. Ők a szó szoros értelmében saját lényüket plántálják csemetéjükbe. Míg mi emberek gyakran csak saját paródiánkat vagyunk kénytelenek gyermekeinkben nézegetni; addig pl. egy boldog papucsállat családapa biztos lehet abban, hogy gyermekének mindent átadott saját magából, hiszen náluk a szaporodás osztódással történik, így nemcsak „szóvirág”, hogy a szülők gyermekeikben élnek tovább.

És ami a legfontosabb: minderről nem tudnak semmit, csak élnek és élnek évmilliók óta. (Mellesleg megjegyzem, még tudattal sem lenne túl nehéz így élni, hiszen ha belegondolunk pl. egy madáchi kaliberű egysejtű sem tudna komolyabb intelmekkel fenyegetőzni, mint: AZ ÚR: Mondottam, egysejtű: csak nyugi és minden O.K.!)

5. § De hősünk nem egysejtűnek született.

Pú Zoltán Dzsó

Született: 1965. november 25-én csütörtökön,
Katalin napján, fél egy előtt tíz perccel.

Szülei: „A Két Mákvirág”.

Nagyapja: Wamp Wan törzsfőnök.

Nagymamája: Röggöny.

Testvére: Gyöngy.

- „A Két Mákvirág”-tól megtanult mindent.

- Wamp Wan törzsfőnökkel - csakúgy, mint a pillangókkal és a kavicskaktusszal - lelki rokonságot érzett hosszú élete során.

- Röggöny megmutatta neki: milyen a létező legsugoribb ember, valamint megmagyarázta mit ért azon, hogy a rockzenészek „kényeskednek” a színpadon.

- Gyöngy sokáig kísérletezett vele, majd egy óvatlan pillanatban összetörte fenekével (két tornagyakorlat között) a dohányzóasztal üveglapját, ezt követően megnyugodott.

A Pú család egy elég nagy házban élt, kényelmesen elfértek benne mindannyian. Tekintélyes udvar tette egészen emberivé az életkörülményeket az erdőszéli házban.

6. § Zoltán komplexusokkal teli személyiséggé alakulásának gyökerei, a kora gyermekkorban keresendő.

Sárga alapon barna kockás tornazsákját lerakva, óvodához képest méltóságteljes lépésekkel, a szokásosnál valamivel nagyobb pocakkal belépett Pú társai közé, a terembe. Kollégái látszólagos közönyösséggel fogadták.

A szokásos protokoll kérdések, udvariassági formulák után hősünk is elmerülhetett a társakat váró, passzív elmélkedésben. Ezalatt rendszerint a „tehenet-nem-látott-Mehemed” tanulságos történetét ábrázoló képet nézegette a falon.

Ebben a pillanatban megjelent az ajtóban Pú politikai ellenfele, akinek „image”-át átmenetileg elég erősen rontotta csorbacsíp volta. Ennek ellenére igen keményen tartotta magát a politikai arénában. Igen határozott programmal állt elő, amelyet egy jóval későbbi - általános iskola, alsó tagozat - híres, hírhedt beszédében fogalmazott meg, a tanárnő provokatív kérdésére felelve:

- Mi leszel, ha nagy leszel? No mondd el szépen Púderke - tudniillik így hívták e nevezetes férfiút.

- Gyilkos - hangzott az egyszerű, tömör és őszinte válasz. (Az őszinteséget nemiképpen alátámasztja az a történelmi tény, miszerint pár évvel később egy tollbetétet döfött egyik osztálytársa hátába, egy egyszerű rutin-verekezés frappáns befejezéséként.)

Nos, hősünknek most vele kellett farkasszemet néznie. Pú érezte, a konfrontáció elkerülhetetlen. Púder jéghideg kék szeme megvillant:

- Zoltán - fordult kihívóan Púhoz. - Csak nem te púzol tán?

A hatás elementáris volt. Vakolatrepesztő röhögés-hullám söpört végig az ovisokon.

Zoltán megsemmisülten vette tudomásul, hogy a „csorbacsíp, csorbacsíp; Minden szarba belecsíp” ellenérv, adott helyzetben mennyire hatástalan.

7. § A 6. §-ban történeteket megelőző napon, Pú vidáman sütkérezett a szobájából nyíló balkonn. Hamarosan felfigyelt a szomszéd gyermekére, akivel egyébként gyakran autókártyázott (lásd még: 1. §./6/), amint az a gyermeki szemmel nézve kockázatos mutatványokkal kápráztatta el a közeli poroló tartóoszlopában tanyázó darazsakat. Ennek a mutatványsornak a szerető apa vetett véget: azzal, hogy előbb jobb karját kinyújtotta a garázs félig tárt ajtaja felé. Öklét az ég felé fordította, majd ezzel egyidőben mutatóujját háromszor-négyszer kinyújtotta, illetve visszahajlította.

A gyermek atyját csak tisztos távolságra merte megközelíteni, így félig látható maradt Pú számára. A dermedt csendet egy csattanás és az eltántorodó gyermek jajkiáltása, valamint a megriadt darazsak zümmögése szakította félbe.

Ez az elcsattanó hatalmas pofon járt most Pú eszében, ahogy ballagott haza Mákvirággal az oviból, miközben maga elé idézte Púder cinikus, csorbacsíp mosolyát.

8. § Felszállva a villamosra, a szokásos kép tárult a Pú család két tagja elé. Pú anyuka leült egy ülőhelyre, Zoltán vele szemben foglalt helyet. Átlagos délutáni tömegben utaztak; többé-kevésbé mindenki ült, néhányan azonban állva maradtak, egy ember pedig feküdt a villamos hátuljában. Az álló emberek vagy „lazaságból”, vagy stratégiai okból *(lásd még: 1. § /5/)* választották az utazás kényelmetlenebb, de végül is egyik lehetséges formáját.

Púék a villamos középső harmadában, beleolvadtak hangulatban abba a minden kellemetlen zörgéssel, rázkódással együtt is otthonos légkörbe, amely a fáradt embereket otthonaikba szállító villamosokon oly jellegzetes. A nagy többség bámészkodott, hétköznapi teendőin rágódott; egy betévedt pillangó pedig a rovarok számára oly rejtélyes ablaküveg problémát próbált megoldani, végül egy barátságos tekintetű gentleman előzékenyen kitessékelte, a pillangó pedig hálásan visszaintett bal csápjával.

Ezt az általános hangulatot egy ifjú emberke érdeklődő hangja törte meg, nem messze Mákvirágtól:

- Mondd papa - fordult a mellette békésen zötykölődő, harminc év körüli férfihoz (ezek szerint a fia) - igazam volt az oviban?

- Minek kapcsán kisfiam?

- A Zsuzsa néni azt mondta rossz vagyok, mert nem voltam őszinte.

- Kisfiam, légy mindig őszinte! - szólt a válasz kezdő mondata, miközben bujkáló mosollyal Mákvirágra tekintett. Benne volt ebben a tekintetben a közös szülői sors csendes egymástmegértése, a gyermeknevelés tiszteletet ébresztően nehéz, s egyben nemes feladatának kölcsönös tudata.

- De Papa, még akkor is, ha azzal csak még rosszabb vagyok?

- Légy csak őszinte. Mindig becsületes, igazmondó embernek kell lenni! Megesik egyszer-kétszer, hogy nem érsz majd célt vele, de előbb vagy utóbb mindenki tudni fogja rólad, hogy te egy igazi őszinte ember vagy és meglásd mindenki szeretni fog.

Ki mosolygott, ki bólogatott helyeslően, ki pedig magábaszállt: vajon én hol ronthattam el, hol vesztett ki belőlem a gyermeki tisztaság? Még a villamos végében fekvő, részeg alak is felkönyökölt, borgőzös tekintete a semmire szegeződött, láthatólag gyermekkori málnaszörpök ízén töprengett.

- De papa, ez nem igaz! Te sem vagy mindig őszinte!

- Hogy mondhatasz ilyet kisfiam?!

- Te sem vagy mindig őszinte; hogy egy csomó bajt megelőzz! - az apuka érezte: meg gondolatlanul vállalta a közszereplést, a levegőnek botrányszaga volt.

- Ne mondj már ilyet Tasziló! Biztos valamit félreértettél. De nézd csak, milyen klassz kocsi jön itt a villamos mellett, legalább kétszázhusz van benne!

Ezen a ponton szeretett volna átmenekülni a „vagány fiatalos apuka” pózba, de az erőtlen kísérletet nem koronázta siker.

- Akkor is, én emlékszem - toporzékolt a hamvas arcú - a múltkor azt mondtad, ne mondjam meg a mamának, hogy a fürdőszobában belepisiltél a mosdókagylóba!

Az új információ bombaként hatott a villamoson; a kárörvendő, undorodó és a (fekvő utas) borgőzös tekintete elől szánszalmasan menekülő apuka minden idegszálával a megállót leste.

Pú pedig most érezte életében először, milyen érzés égni más helyett is.

9. § Otthon hirtelen kitisztult minden. Minden az ismert helyen; a jól megkomponált csend eltompította a kétségbeesett nyikorgást-csikorgást, mely az élet rozsdás, rozoga szekeréből jött. Az órák ketyegése, az ajtók csapódása, a kapcsolók kattánása (mint a méhben az anyai szív dobogása) minden nyugtatónál simábban és hatékonyabban lecsillapította a felborzolt idegeket.

Gyöngy az egyik szekrény fa ajtaját használta táblaként a tanítónéni szerepének játzsása közben (ugyanis Pú Gyöngy már iskolába járt). Zoltán, izgága, rendetlen gyermek voltára rá-cáfolva, figyelmesen hallgatta nővérét. Az egészből nem értett semmit, de megérezte testvére izgalmát, a Napnál is világosabban látta: nővére életében minőségi változás történt.

A szülők eközben csendesen pihengettek a szomszéd szobában. Wamp Wan és Röggöny pedig halkán és elmélázva a múltat idézték.

Ennek az egész napvégi „Pú-hangulatnak” különös ízt adott a külvilág hangja: a közeli állatkertből oroszlánbögés, a szomszédos erdőből madárcsicsergés, az udvarból kéjes (halál-hörgésre emlékeztető) macskaorgazmus-kísérő hang hallatszott, ami villamosok barátságos csengetésével és álmosan duruzsuló motorok hangjával vegyült.

Lassan beesteledett, a ház ablakán át meleg, sárgás fény ömlött a koromsötét külvilágba. A Pú család egyre jobban elnehezdedő szempillái mögül nézett a tárgyi világ érdekesebb objektumaira. Az emberi szervezet számára, mint tudjuk, az éjjel alvásra van fenntartva, ellentétben a Mákvirágék ablakán át bekukucskáló éjjeli lepkével.

Ferdinánd - a lepke - már túltette magát azon, ami kezdetben igen furcsa volt számára, hogy tudniillik: mit élvez a homo sapiens az állandóan villódzó világításon. (Ugyanis a rovarok szemének „idő-szeletelő” képessége sokkal precízebb, mint az emberek esetében ugyanaz. Ők pontosan érzékelik az 50 Hz-es váltóáram szaggatottságát; a mozi, illetve a tv esetében pedig azt az állóképsorozatot, amit a mi szemünk csalókan mozgónak lát.)

Nos, most ezen speciális emberi fényen keresztül nézte Ferdinánd a Pú család napjának utolsó öntudatban töltött pillanatait. Rendszeres szokása volt ez, szeretett visszajárni esténként. A belakott, barátságos szobákban lassan mindenki bódultan nyúlt el puha, meleg ágyakban. Röggöny volt fenn legtovább, aztán az imádkozás befejeztével ő is eloltotta a villanyt az ágya felett, ezzel a ház becsukta fény-szemét, a belső terek kékes, melegen hullámzó álom-tengerré váltak. A ház mellett elsuhanó autók reflektorainak fényei komótosan nyaldosták a szobák ablakkal szembeni falait.

Ferdinánd ilyenkor sajnálta, hogy ő nem ember. Mély lélegzetet vett, aztán szárnyra lebbent és elindult az erdő sötét lombjai felé.

10. § Ferdinánd, a lepke, emberszerető hangulatában, nem tudott ilyen hirtelen megválni fajunktól; elhatározta hát, hogy elnéz a közeli „Kék Vaddisznóhoz címzett korcsmába”.

Ennek a csehónak egészen különleges mikroklímája volt. Az egész kizárólag kerthelyiségből állt, a farönkökből faragott asztalok és székek barátságos, rácsos fa boxokban várták a vendégeket. Tölgy és tujafák osztották fel - a csak és kizárólag a természetre mint mérnökre jellemző pontossággal és ízléssel - a „Kék Vaddisznó” belső terét. Nos, itt szoktak meleg nyári délutánokon a romantikára érzékeny emberek sörözéssel egybekötött csevegést rendezni csinos lányok és az öreg cimborák társaságában. És persze ugyanitt, a lombkoronák között elhelyezett lámpák mellett Ferdinánd és a hasonlóan érzékeny lelkű rovarok adtak egymásnak rendez-vous-t.

Alig fújhatta ki magát Ferdinánd, egy jól ismert tölgyág-göcsörtön; meglepetten tapasztalta, hogy a már ott tanyázó társak (két hangya és egy nőstény szarvasbogár) szinte sóbálvánnyá meredve bámulnak két fickót, akik az alattuk lévő asztalnál ültek.

Hamarosan a mi öreg lepke barátunk is hasonló állapotba merevedett. „De hát hogy kerülnek ezek ide - suhant át gombostűnyi agyán - hiszen 1970-et írunk Magyarországon.”

Ebben a pillanatban megszólalt a két zavart tekintetű szakállas figura közül, a nagyobb hajú:

- Mi történt veled Friedrich, te érted?

- Nem én, Karl.

- Egyáltalán milyen nyelven beszélünk mi most? - kérdezte a rémültség és a felocsúdás hangján a két figura közül a dominánsabb.

- Nem tudom - gondolkodott el a másik és gondterhelten összeráncolta homlokát.

- Tudod mit? Kérdezzük meg a felszolgálót!

Mielőtt még a másik figura - most már bevallhatjuk: Friedrich Engels - tiltakozhatott volna, Karl Marx így fordult a csinos pincérlányhoz:

- Kiskezi'csókolom! Legyen szíves!

- Mit parancsolnak uraim? - fordult szívélyesen, bár a kelleténél egy árnyalattal tartózkodóbban hozzájuk a szőke felszolgáló lány.

- Kérünk még két korsót ebből a kiváló, mézízű serbetből! - szólt Marx és nagyot csettintett hozzá nyelvével.

A pincérlány ezen egy csöppnyit megütközve (de azért még mindig udvariasan) kissé hátralépve - ezzel jelzendő: nem kíván hosszasan a gyanús külsejű urakkal társalogni - megkérdezte:

- Más valamit hozhatok?

Marx érezve a helyzet zavarba ejtő voltát és a szomszédos asztaloknál ülő fiatalok egyre leplezetlenebb kíváncsi tekintetét (beleértve a fákon ülő rovarokat is) tudta: minden zsenialitását össze kell szednie, ha feltűnés nélkül meg akarja tudni, milyen nyelven is folytat ő valójában társalgást és egyáltalán hol van ő most.

- Tudja kisasszony - kezdte színlelt fesztelenséggel, mintha a lány kérdését nem hallotta volna - sokat gondolkoztunk azon tanult kollégámmal (itt a halászápadt, gyöngyöző homlokú Engelsre nézett), hogy milyen szép is a mi nyelvünk.

- Ne haragudjon uram...

- Igen, bizony-bizony - vágott közbe Engels, nehogy barátja később rákenje a sikertelenséget.

- Tényleg ne haragudjanak, drága uraim, de nekem nincs most időm...

- Oh kisasszony, ne legyen olyan morcos - próbált mosolyogni Marx, de csak kényszeredett vicsorgásra futotta. Ez értésére adta az egyre szélesedő nézőközönségnek: Marx zavarban van.

A helyzetben az volt a legkínosabb, hogy a környéken mindenki meg volt arról győződve: a két különös öregúr - akik persze valahonnan nagyon ismerősek, de a töreszkönyv a „Kék Vaddisznóban” sehogysem ugrik be - szóval a két öregúr kalandra vágyik. (A fán ülő rovarok persze rögtön felismerték a két marxista gondolkodót, hiszen az állatvilágban ismeretlen a töreszkönyv.)

A kíváncsiskodó közönség egyik fele a fiatalok közé vegyült „vagány öreg mókusok”-nak drukkolt és vártak valami rutinos, vén rókához illő beköpést. Cinkos tekintetükben már előre ott bujkált a kitörő röhögés előjele, a visszafogott vigyor.

A másik tábor „filozófusabb” lelkületű srácokból állt, akik mögé láttak a felszínen történekeknek és megéreztek: itt valami nem stimmel. A lányok egyöntetűen a pincérlány oldalára álltak és rosszalló tekintetükkel dorgálták a védtelen társukat „agresszíven támadó vén szatírokat”.

Marx és Engels mindezt hamar átlátta és egymásra pillantva - hiszen ők fél pillantásokból is megértették egymást - eldöntötték: gyorsan véget vetve a mulatságnak, tiszta vizet öntenek a pohárba:

- Nézze hölgyem - szólt Marx és közelebb intette a szókeséget - nem akarjuk mi zaklatni, csak egy-két látszólag furcsa dolgot megtudni.

A lány zavartan közelebb húzódott, de nem tudott olyan közelségbe kerülni, hogy a felcsigázott közönség ne hallott volna mindent, amit csak akart.

- Kisasszony - kezdte suttogva a bátorságát összeszedett Engels - hol vagyunk mi most egyáltalán és milyen nyelven beszélünk?

Harsány röhögés, kurjantgatással vegyes taps; valamint egy csaknem pityergő, s egyben elfutó pincérlány szálnalmas látványa zárta ezt a beszélgetést. Marxék azzal leplezték csúcson lévő zavarukat, hogy ugyanolyan „röhögős, belevaló kanpofákat” vágtak, mint a nekik drukkoló suhancok. Nagy vörös és izzadt fejüket megforgatták a szélrózsa minden irányába. Megpróbáltak azonosulni az általánosnak tűnő him-mámor hangulattal, tán még vissza is kacsintottak a poénjukat értékelő fiatalokra. Közben pedig arra összpontosítottak, hogy rájöjjenek: vajon mi játszódik le most velük.

Ekkor hirtelen éles sikoltás és artikulálatlan kiabálás, szitkozódás vette kezdetét a „Kék Vaddisznó” előtti sétányon...

11. § Egy zordon tekintetű, agresszív, meglehetősen antipatikus benyomást keltő, korosodó férfi szórt különféle átkokat fiára. Fennen hangoztatta, hogy meg kívánja őt ölni. Mindenki érezte, hogy a marcona atya ezt nem gondolta teljesen komolyan, ám mégis: összességében az egész jelenet igen lehangoló volt.

A sok futás után kissé kimerült szülő, erejét tartogatva csak időnként iramodott meg riadt gyermeke után. A megiramodások közötti rövid szünetekben pedig intenzíven szitkozódott. Néha a fiú figyelme lankadni látszott és így a cseles apuka időnként ütőtávon belül tudott érni.

Éppen ez történt az előző § végén leírt sikoltás előtt is. A „Kék Vaddisznó” közönsége már csak azt látta, amint a „mackóalsó; trikó; strandpapucs; arany futball-labda, a szőrök között tekergőző láncon” szerelésben küzdő férfiú leteperi fiát a múlt évi aszfaltrajz-verseny színhelyére.

Ne tudd meg, kedves olvasóm, mi történt ott! Legyen elég annyi, hogy Engelsnek rögtön eszébe jutott a munkásosztály helyzete Angliában.

Ferdinánd, a lepke gyorsan odarepült a verés után magára maradt kisfiúhoz, aki összekucorodva hüppögött. Mire a lepke odaért, egy arra járó fiatal szerelmespár vigasztalta a gyermeket: - Ne sírj kisfiú - így a lány, de ennél sem vigasztalóbbat, sem okosabbat nem tudtak neki mondani.

Ferdinánd, egy közeli fücsomó árnyékából megdöbbenve konstataulta: a megvert, hüppögő kisfiú nem más, mint Púder.

(V. ö. 9 § - II §. - A szerk.)

12. § Tehát Pú és Púder nem azonos módon aszalódtak az élet kemencéjében...

Ám ettől teljesen függetlenül a felkelő Nap egyszer csak már iskolásként látta meg őket.

Soronkövetkező történetünk reggelén is ugyanezt tette, míg a két ifjú emberke rendkívüli izgatottsággal készült aznap iskolába. Ennek oka a nem mindennapi eseményben keresendő: az iskola igazgatója bejelentette, hogy aznap ő tartja a tornaórát. A diri tudniillik tesi szakos volt még tanár korában. Tulajdonképpen nem tudni miért, de Pú és sorstársai, még a rossz-ságot tanúsító, ellenőrzőbe bepecsételt boszorkáknál, fekete és zöld (vagy valamilyen más, komor hangulatot árasztó) színű pontoknál, szekundáknál is jobban irtóztak az igazgató fenyegetéseitől. Valahogy elterjedt a köztudatban, hogy aki igazgatói intőt kap, annak ezzel élete vakvágányra fut. Náluk feltehetően csak a tanárok féltek jobban attól az embertől, aki most elhatározta: testnevelés órát tart.

A gyermekek tökéletes szerelésben, félelemmel vegyes csodálattal nézték a tornaterem ajtaján belépő jó ötvenes, pocakos figurát. Az igazgató lábán szandál, a szandálban szürke alapon fekete norvégmintás, gyanús külsejű nylon zokni. Ennyit a lábfejről. A direktor „rendes” feje varacskos disznóra, 30%-ig pedig Johann Sebastian Bachra emlékeztetett.

Néhány pillanatig feszült csendben nézett egymással farkasszemet az igazgató és néhány merész nebuló. Ezt követően, pár perc alatt mindenki meggyőződhetett arról, hogy „az öreg érti a dolgát”. Csak úgy pattogott a sok jobbra át, balra át; lábujjakat szét, össze; szét, össze stb. Mintha az igazgató belefeledkezett volna a parancsolgatásba, néha szükségtelenül masírozott a diákjait le s fel, miközben harsányan kurjantgatott mindenféle (a világ szempontjából teljesen jelentéktelen) dolgokat; az arcára pedig kiültek az izgalom és a lelkesedés rózsaí.

Most már nem érdemes azon vitatkozni, hogy egyszerűen vagy cirkalmasan, de az biztos, hogy sikerült elérni: a tornaterem padlóján, egymástól egyenlő távolságra (miként a szilárd anyag szerkezetében az atomok a rácspontokon), ott állt a diákok serege. Mindenki érezte, hogy most valami rendkívüli dolognak kell történnie.

- Táncoljatok! - szólalt meg a diri és kissé zavartan keresgélte az ócska magnetofon lejátszó-gombját.

Erre aztán senki sem számított, még a bordásfal mellett repülő szárnyashangya is annyira megrökönyödött ezen felszólítás hallatán, hogy elfelejtve bevenni a bal kanyart, nagy erővel lefejelte a gyűrű karikáját.

Mire felcsendült a korabeli ismert sláger, a „Szeretni bolondulásig, de finom lenne...” kezdetű, addigra Pú tökéletesen elvörösödött. Izmai elgémberedtek. Hirtelen nagyon hosszúnak tűnt a hátralévő harminc perc.

- Nem hallottátok gyerekek, mit mondtam? Tessék táncolni!

A kezdeti döbbenet most idegességbe csapott át. Pú kényszeredetten vigyorgó fejét óvatosan balra fordította. Tudat alatt mégiscsak kíváncsi volt Púder reakcióira. Legnagyobb meglepetésére nemcsak Púder, de csaknem kivétel nélkül mindenki, az abszolutizmus korabeli, haladó gondolkodású magyar nemesség passzív rezisztenciájára emlékeztető magatartást tanúsított.

Az igazgató is kezdett zavarba jönni a reá meredő kérdő tekintetektől, ugyanis nagyon egyértelműnek tűnt: most neki kellene megmutatnia hogyan is kell táncolni 1974-ben Magyarországon egy disco bárban. Ám míg, a lassan-lassan felocsúdó szárnyashangya sem láthatott egyebet a diri idétlenül, erőltetett lazasággal ringó csípőjénél; amely (elegánsnak gondolt) mozgásnak a kissé begörnyedő hát és a lesunyt fej próbált hangsúlyt adni. A szomszéd orosz

laktanya őrtornyából érdeklődve figyelő kiskatona szakértő szeme, a direktor ökölbe szorított kezének és sután kacsázó lábának mozgásában felfedezni vélte a twist, a cha-cha-cha és a wiener walzer gyökereit.

Ekkor hirtelen megcsillant az igazgatói szem, abbahagyott minden mozgást és megkönnyeb-bűlten felkiáltott:

- Őt nézzétek! Ő csinálja jól. Próbáljatok ti is úgy lépegetni, mint Tapirnyó Tibi!

Az osztály egy emberként nézett a terem bal sarkába, ahol a közismerten leglojálisabb ember-ke nagy elánnal tekergőzött, közben pedig lépett egyet-egyet.

Tapirnyót e tettéért nagyon sokan megutálták, Púder pedig ettől a naptól kezdve egész életén át attól félt, hogy ő is így néz ki tánc közben.

13. § Karl Marx közeli rokonságban állt Tapirnyóval. Az öreg utópista elég hamar ráállt a 70-es évek életnívójára. Elhatározta, hogy visszavonultan fog élni. Ez a visszafogott élet leg-inkább abból állt, hogy gyakran elment sétálgatni pl. Tapirnyóval, pl. az állatkertbe; kimentek hétvégeken az erdőszéli vásárba törökmézet, szotyolát és vattacukrot venni, néha elnézett a botanikus kertbe, és ha éppen rendeztek, akkor a kutyakiállításra. Egyszerűen élvezte, hogy akadálytalanul áramlik tüdejébe a levegő, és hogy jólesik nagyot szundítani a vasárnapi ebéd után. Rászokott a friss, nyers gyümölcsökre, gyakran járt az uszodába, szerzett sok öreg cimborát, akikkel rendszeresen összejártak szórakozni. Sokszor mentek kirándulni. Röviden: kiegyensúlyozott ember lett belőle, a múltat teljesen kitörölte fejéből. Méhészkedés közben eszébe sem jutott már, hogy a legrosszabb kőműves is magasabb rendű munkát végez, mint a méh, mert a kőműves tudatosan dolgozik - ez az új Marxban egyszerűen fel sem merült, annyira nagy csodálója volt ezeknek az elragadó, precíz kis élőlényeknek.

Ezúttal Engels, aki még mindig nagy barátja volt, elkísérte őt és Marx fiatal rokonát (Tapirnyót) a debreceni állatkertbe.

Az író itt ragadja meg az alkalmat és a későbbiek során fontossá váló feljegyzést fűz az eddig leírtakhoz:

1. A nagytestű emlősök hímjei általában (anatómiai adottságaikból kifolyóan) előre - fejük irányába - vizelnek.

2. Hiányos etológiai ismereteim mellett is bizton állíthatom, hogy az 1. pontban leírtak alól kivétel - legalábbis bizonyos esetekben - az állatok királya, a hím oroszlán.

Rögtön a bejárat után, nem sokkal az állatok ketreceibe bedobált veszélyes tárgyakat bemutató tabló után (amely egyébként arra hivatott, hogy jelezze: nem tudni bent, vagy kint van-e nagyobb állatkert), szóval a tabló után ott állt egy nagy kitömött oroszlán (Clarence). Műanyag szemei kifejezéstelenül meredtek a semmibe, sárga bundáját kifakította a Nap, a tüzetesebb szemlélő azt is észrevehette, hogy itt-ott apró toldásokkal egészítették ki a megromlott állagú bőrt.

Marx és Engels egymásra néztek. Mindketten ugyanarra gondoltak. Mint a legkellemetlenebb pillanatokban váratlanul, vigyorogva előbukkanó kisördög (lelkiismeret-furdalás) úgy lepte meg most őket egy régi kellemetlen emlék. Miután oly váratlanul ismét életre keltek és minden átmenet nélkül a „Kék Vaddisznó” egyik asztalánál találták magukat (*lásd: 10.§*) hosszas felfedező útra indultak. A szálak Moszkvába, pontosabban a Kremlbe vezettek. (Erre még később visszatérünk.) Ott érte őket életük egyik legmegdöbbentőbb élménye. A Lenin nevű kitömött kopasz fiatalember látványának hatására döntöttek úgy, hogy egyszer, s mindenkorra szakítanak a politikával.

14. § - Friedrich bácsi, ugye itt van igazi oroszlán is? - kérdezte Tapirnyó és megrángatta a ködös múltba révedő, vizenyős tekintetű Engels kabátjának ujját.

- Ööö..., mit is kérdeztél, ... ja igen persze. Ne izgulj majd veszünk neked vattacukrot!

Tapirnyó nem reagált a rossz válaszra, már a bejáratot nézte, ahol egyszerre több ismerős is feltűnt. Elsőként az igazgató, szőke, sportos testalkatú, 20 év körüli fiával, majd Mákvirágék és Pú.

Mindenki lassan elindult az előre kijelölt úton.

A ketrec hosszúkás alakú volt. A szabályos téglalap alapterületű kifutó, közönségtől távolabbi, rövid határoló lapjából nyílt az a vasajtó, amely egy sziklabarlangba vezetett. Ebben a barlangban lakott két oroszlán: egy hím és egy nőstény.

Ilyenkor nyáron, a párási időszak közeledtével errefelé igen-igen megsaporodik a közönség. Odavonzza őket a nagy-nagy üvöltözés (aztán meg nem győzik elvonszolni onnan a nemi érés előtti stádiumban lévő kislányokat és kislányokat, mondván: „nincs itt semmi látnivaló, menjünk innen!”). Ettől függetlenül mindig van elég néző, mondhatnánk: tömeg. (Egyik magyarázat: az oroszlán ebben az időszakban napjában 200-szor is képes a nemi aktusra!)

Nos, a szomszéd ketrec Szokratészra emlékeztető orangutánjának fürkésző szemei ezen a meleg nyári délutánon különös események tanúi lehettek.

A tapasztalatlan nézősereg egy része a ketrec szűkebb keresztmetszetét mutató részénél helyezkedett el. Közvetlenül a zöldre mázolt korlátnál állt az igazgató, mellette fia. A ketrec másik oldalán Mákvirágék között Pú, majdnem a ketrec sarkánál pedig Tapirnyó és Marx (Engels lemaradt a vízilónál).

A szerencsétlen, ketrecbe zárt állat szokásos napi 20 km-ét gyalogolta 2x5 méteres bontásban, a ketrec egyik végétől a másikig, majd vissza. Ennek következtében kb. 4 secundumonként az igazgatónak hátat fordítva róttá unalmas lépteit a szavannák császára. Egy ilyen pár másodperces intervallumot használt fel - mindenki számára teljesen váratlanul - öexellenciája arra, hogy pisiljen. Tette ezt a következő módon: felcsapván bolyhos végű farkát, a másodperc törtrésze alatt, elemi erővel nagy mennyiségű vizeletet frecskendezett (fröcskölte fecskendezett) a báméskodók közé, majd ugyanezt megismételte még egyszer. A váratlan támadás sokkolta a közönséget, a dermedt csendben, minden tekintet egyszerre fordult az igazgató felé. (A fekete bőrkabátpra spriccelődő vizelet jellegzetes hangja után, mindenki könnyen beazonosította az áldozatot.)

A direktor előbb lezsibbadt teljes valójában, majd görcsös mozdulatokkal, undorodva próbált megszabadulni a „bűnös folyadéktól” (miként lady Macbeth Duncan véréből) de hasztalan. Majd - ahogy az öreg Homérosz mondta volna - a következő szavak „röppentek ki fogai kerítésén”:

- A rohadt, kurva, бүдös oroszlánja rohadna széjjel még ma! - (A szóismétlés nem zavarta.)

Az artikulálatlan üvöltés mint valami vezényszó az őrmester szájából, egyszerre ugrasztotta hátra a kb. 60 főnyi közönséget. Egyedül a diri fia mutatkozott oly „gascogni” legénynek, hogy nem tárgított, bízva reflexében, minek köszönhetően, profi bokszolókat megszégyenítő eleganciával hajolt el mindkét lézerszerű „vizeletnyaláb” előtt.

- Anya - szólalt meg Pú - ő a mi igazgatónk, a szőke pedig a fia.

Mákvirágék ambivalens érzésekkel néztek a gyors léptekkel távolodó férfi után.

15. § Zoltán -
Csak nem te
Púzol tán?

16. § Pú Zoltán testében megkezdtek működésüket a nemi hormonok. Lassan átalakult a belső szervező munka; az addig követhető, kiszámítható folyamatok átadták helyüket az új vegyületek által menedzselt új korszaknak: a serdülőkornak.

A test szembetűnő változásán túl, a lélek is megsínylette a biológiai „rendszerátalakítás” vér nélküli forradalmát. A viszonylag magas, arányos testalkatú, zöldesbarna szemű kamasz végtagjai megnyúltak, nagy pocakja eltűnt. Aránylag hamar, addig ismeretlen irányból támadások érték intim szféráját. Amor nyilai csak úgy záporoztak a tanteremben. Hol a tablón, hol a lámpaburán fejezték be bizonytalan röptüket (néha nagyot koppanva). Ám mire a tanítónéni odanézett, már nem láthatta magát a nyílveesszőt, csak egy radírt, papírgalacsint vagy esetleg egy kiflidarabot.

Kezdetben Pút komolyan zavarta az új helyzet. Egy gyenge pillanatában közölte a napköziben felügyelő tanítónénivel: „Legszívesebben készítenék egy atombombát, amely kiirtana minden nőt a Földön!” Ez az óhaja később feledésbe merült.

Még később - felismervén a valót - alapvetően más perspektívából kezdte látni a világmindenséget. A bimbózó szexualitás mérőföldes léptekkel haladt testének sejtekkel kikövezett országútján a szőrös mellkas, mint cél felé. *(Ez képzavar. - A szerk.)*

A nemi hormonokban pácolódó szervezet központja: az agy teljesen új értékrendet állított fel. E hormonok hatékonyságát mi sem jellemzi jobban, mint az a tény, hogy hősrünk még annak hatására sem aberrálódott, hogy a footballesapat, amelyben mint csapi-kapi (= csapatkapitány) tevékenykedett, színéül a rózsaszínt választotta.

Egy ízben a tíz rózsaszín játékos (és a halványlila kapus) a beadásból fejezt gól figuráját gyakorolta. Mire Púra és társaira került sor, a Nap már jóval a környező tölgyfák fölé hágott. A „kopár szík sarján” kívül senki nem élvezte a szituációt; az edző ráadásul még ideges is volt, ugyanis senkinek sem akaródzott belefejezni a száguldó labdába.

- Induljatok srácok! - szólt az edző ellentmondást nem tűrő hangon.

A két játékos elindult a felpályáról. A jobbszélső kicsit gyorsabban, Pú pedig kelleetlenül kocogva haladt a kapu felé. Zoltán már majdnem elérte a 11-es pontot, mikor tompa puffanással útjára küldte a szélső a lasztit. Ekkor csattant fel éles hangon az edző:

- Tedd bele a töködet!

Púban egy pillanat alatt beindult a Walter Bradford Cannon féle vészreakció. Minden vér a mozgató izmokba tolult, a pulzus és a légzés felgyorsult, a gyomor erei összeszűkültek. Szóval nagyon megijedt. Mire feleszmélt, a labda már a hálóban volt. Lassan megnyugodott és rádöbbsent, mennyire nem egzakta a magyar nyelv fogalmai. (Csak utólag jutott eszébe, hogy az edző a „tök” alatt a fejre gondolt.) Mi viszont, kedves olvasóm, mögé látunk a felszínnek és biztosan tudjuk: ha Pú ennyire megijedt, az azt jelenti, hogy a férfiaság értékévé forrt benne.

17. § (Ajánlott irodalom a 17. §-hoz:

- Alexandre Dumas: Monte Cristo grófja
- Ernest Hemingway: Az öreg halász és a tenger
- Voth Berthold: Tiefbaupraxis 1977. Viesbaden-Berlin, Bauwerl.
- Mélyépítő művezetői zsebkönyv, szerk.: Fogarasi Mihály, 4. átdolg. bővített kiadás, Műszaki Könyvkiadó, 1982.
- Mélyépítéstudományi szemle, folyóirat
- A mélyépítési technológiák néhány időszerű kérdése, Vízépítőipari kiadványok, 30. szám, 1978.
- Mélyépítési ismeretek. Kovácsházy Ferenc, '91, J 08-0327 /egyetemi jegyzet/
- A regény írásának pillanatában még nem jelent meg Nagy Pál: Alaptechnológiák című műve. Ez az egyetemi jegyzet így maradhatott ki a felsorolásból. - *A szerk.*)

Egy szép napon Pú arra ébredt, hogy hiányérzete van. Rájött, hogy le kell tennie valamit az asztalra. Első gondolata az volt, hogy egy alagúttal összekötve Magyarországot a Szaharával, két legyet is üthet egy csapásra. Egyrészt megoldódna a Szaharában a vízprobléma (a fölösleges esővíz átcsoorgásával - szükség esetén a Tisza átfolytatásával), másrészt Pú mindig vágyott a „mesebeli Afrikába”, és így ez az álom is valósággá válhatott volna (ingyen).

E merész vállalkozás azon a ponton bukott meg - már a tervezgetés stádiumában -, amikor ki kellett volna találnia: vajh merre van Afrika.

Így nem maradt más hátra, mint belekezdeni a nagy ásásba; igaz, nem Afrika felé. No, de ne szaladjunk annyira előre a cselekményben, vessünk még egy röpke pillantást a debreceni állatkertre.

18. § Engels lemaradt a vízilónál (*Lásd 14.§.*) Még a viszonylag közeli oroszlan ketrecnél történtek sem tudták őt kizökkenteni a méltatlankodásból. A politika, az emberek és a mozgalom után keserűen csalódott a vízilovakban is.

Most nézzük, mi mételyezte meg Engels vízilovakhoz fűződő viszonyát:

„Friedrich bácsi” különös, meg nem magyarázható szeretettel viseltetett ezen ormótlan vízi emlősök iránt. A sáros, mocsos, mocsár-szerű vízből bárgyú képpel fel-felbukkanó állat valahogy mindig a klasszikus kapitalizmus öntudatosodó, felemelkedő munkásosztályát juttatta eszébe.

Éppen Tapirnyóékhoz akart fordulni, mondván: „Nézzétek milyen aranyos!” De Marxék ekkor már az oroszlan ketrecénél jártak, így kénytelen volt maga-magával megosztani attenborough-i érzelmeit.

Az állat egyre közelebb úszott, Engels pedig közelebb húzódott a ketrec rácsához. Ekkor a víziló eltátotta hatalmas száját, majd kellemetlen hangok kíséretében felöklendezett egy jókora galacsint feneketlen gyomrának mélyéből. A galacsin vidáman végigbukfencezett a hatalmas nyelven, majd rácsapódva a ketrec rácsára, saját tömegének mintegy 25 %-ával Engels bal lábszárát illette.

„Árulás”, ez suhant át elsőként az áldozat agyán, majd belenézve a lassan, cinikusan alámerülő lény szemébe rájött: eddig kigyót melengetett kebelén.

Azóta Engels sokkal inkább Dühring urat látja a vízilovakban.

Ami azonban ennél sokkal fontosabb az az, hogy a régi énnel való szakításhoz még szükség volt erre az élményre. Szóval, miközben lecsuszkorálta magáról a mocskot, gondolkodásában is megszabadult a koloncoktól: „Miben hittem én eddig” - futott át agyán. Mi pedig örömmel jelenthetjük - kedves olvasóm -, hogy Marxhoz hasonlóan Engels is teljesen szakított a régmúlttal.

19. § A mama-Mákvirág álláspontja szerint az embereknek két csoportja létezik: vannak

- tücsök típusú emberek és
- hangya típusú emberek.

A öreg tücskök álláspontja szerint a tücsköket két csoportra lehet osztani: vannak

- ember típusú tücskök és
- hangya típusú tücskök.

Viszont az öreg hangyák szerint a hangyákat két szempont szerint lehet csoportosítani: vannak

- tücsök típusú hangyák és
- ember típusú hangyák.

Einstein szerint pedig minden relatív.

Pú - szüleinek tipológiai besorolása alapján - a hangya és a tücsök-típusok sajátos elegyét alkotta. A tücsökség típusok első korai szárnybontogatása az általános iskola felsőbb tagozatában mutatkozott meg a külvilág számára. Pú szorgalmasan írogatta első verseit. Többnyire „Az ősz”, „- A szerelem”, „Az emésztő tűz” és más hasonlóan szellemes című versekkel kívánta megostromolni a Parnasszus magaslatait.

Elsőként társai szereztek tudomást a már elkészült művekről:

- Öregem ez tök kafa! - mondta elragadtatással a padszomszéd.
- Tényleg tetszik?
- Hát persze; van még?
- Aha.
- Ha neked lennék, én megmutatnám Satunak.

Satu magyar-gyakszi szakos tanár volt.

20. § Az óravégi csengő boldogan tett eleget kötelességének; áramtól duzzadó tekercsekkel csörömpölte szét a nagyvilágba: irány a nagyszünet.

Egyesek nagy vehemenciával azonnal belekezdték a fűvöcsövezésbe. Mások ennél is alantasabb multságokat találtak: lábfejükre szerelt parányi tükör segítségével próbálták meg kifürkészni a kevésbé éber leányzók „alapszínét”.

A komolyabb gyermekek „ú de kafa” felkiáltásokkal üdvözölték a sulfi felett elviharzó „göbzajokat”. (Rendszerint ezeknek a komoly emberkének az arcán csattantak a szívószálakból elemi erővel kiröppenő, nyálas papírdarabkák.)

A legkomolyabb gyerek azon a napon azonban Pú Zoltán volt, aki ünnepélyes, lassú léptekkel járult Satu színe elé, kezében egy vékonyka füzetel.

A tanár úr, miután elkönyvelte naplójában az aznap kiosztott utolsó elégtelent is, barátságos mosollyal fordult Púhoz:

- Na, mi a helyzet öcsi? - a napló fedelének csattanása tett pontot (illetve kérdőjelet) mondatának végére.

- Tanár úr, szeretnék mutatni valamit!

Satu arca egy pillanatra elkomorodott, mert éppen az előző nap mesélte el neki lánya élete első mutogatós-bácsi élményét. Ez a komorság nem tartott sokáig, hamar rájött: itt valami másról van szó.

- Mondjad csak, kisfiam, hallgatlak! - szólt immár a kedvenc tanítványoknak járó kedvességgel.

- Írtam néhány verset és szeretném, ha tanár úr elolvasná őket!

- Óh, ez igazán nagyszerű; remek fiú vagy! Add csak ide, hadd nézzem!

Pú örömtől repeső szívvel nyújtotta át az értékes dokumentumot. A többiek közben felhagytak az aljas szórakozási formákkal és két footballcsapatot alkotva készültek megküzdeni egymással.

Hamarosan kiderült, hogy az erőviszonyok Púderék oldalára billentik a gólok serpenyőjének nyelvét. (Pú is csak azért állt be a szemlátomást gyengébb csapatba, mert Púder nem abban játszott.)

A labda pedig vidáman pattogott az iskola udvarának salakján - mit sem törődve a küzdelem egyenlőtlenségével.

Púderék csapata már az első 3 perc alatt eljutott az abszolút lealázást jelképező földről fejt gólig. (Ezt ugyanis csak a leggyengébb csapatok ellen lehet megcsinálni.)

Púder a nagy örömmámorban át is kereszteltette magát csapattársaival „Foxynak”, ám ez a mondvacsinált becenév tiszavirágéletűnek bizonyult. Pár percre még lelkesen „Foxyzta” mindenki saját csapatából, aztán ez a név is lassan elmerült a történelem süllyesztőjében.

Az ellenfél már korántsem volt ilyen lelkes. Mindenki a másikra kente a kapott gólokat, majd egyre többen (különféle szedett-vedett okokkal) átálltak a másik csapatba.

„Átálltam! Átálltam” - hallatszott a szélrózsa minden irányából és végül Pú szájából is.

Púnak ekkor eszébe jutott az a mondás, amelyet csak 12 évvel később talált ki: „Ellentmondásba keveredtél önmagaddal, tehát nem vagy!” Mivel azonban ebben a pillanatban még nem találta ki ezt a bölcsességet, így nem is érthette, így tehát nem is zavarhatta.

21. § - Gyere csak ide, Zoltán fiam! - szólt makarenkói tekintettel Satu.

- Csókolom, tanár bácsi!

- Hát ide figyelj! Először is: alig tudtam kijavítani azt a rengeteg helyesírási hibát, amit ejtettél írományodban. Te egyszerűen nem tudod hogyan kell használni az írásjeleket....

Pú nem hallotta a többit, elsötétült előtte a világ - az első igazi, keserű csalódás cserszín réteget vont gyermeki lelkére.

És még valami történt: Pú eldöntötte, hogy két dolog nem lesz belőle, ha felnőtt:

- kukás, illetve
- pedagógus.

22. § Ha kedves olvasóm még emlékszik a 17. §-ra, akkor most nem lepődik meg azon, hogy Pú egy ásóval a kezében és sugárzó arccal (fejének arckoponyai részén) indult el, házuk telkének sarkába azzal a céllal, hogy alagút-összeköttetést létesítsen házuk és a város bizonyos objektumai között. Szóba került a vidámpark, az állatkert, sőt még az iskola is. A lényeg az volt, hogy legyen egy olyan szférája a valóságnak, amely csak Pú birtokában van.

Az ásó könnyen szelte a kertvégi homokot, halkan pattantak a gyökerek és menekültek a méltatlankodó giliszták (ki egy, ki két darabban). Egyre hidegebb, nyersebb és sötétebb lett a föld, a Nap is lankadó erővel sugárzott. Pú hajfűrtjei összetapadtak a verejtéktől, kellemes, meleg zsibbadtságot érzett tagjaiban. A lassan elmerülő emberkét vidáman körbetáncolták a lágy nyáresti levegő molekulái. A tücskök muzsikájától elbóbiskoltak a harangvirágok.

Pú megtörölte homlokát és az egyre hűvösödő esti légben elindult haza, a lakásba. A szürkülő, tompa, pasztell fényben nyugodtan haladt a ház felé. A gödör mögötti boróka árnyékából előbújt egy sereg árny. A gödör melletti poroló (*lásd 7.§.*) szárában tanyázó őr darázs összetett szeme a sötétben is ki tudta venni őket: méltóságteljes férfiak, csendes nyugalommal, mosolyogva néztek Pú után, majd érdeklődve megindultak a gödör felé. Thomas Morus Diogenésszel karöltve hátul maradt, míg Bacon lassan leereszkedett, segítő kezet nyújtva Robert Owennek. Herbert Marcuse barátilag hátbaveregette Campanellát. Platon a Vénuszra mutatva tagoltan, értelmesen magyarázott valamit Wilhelm Reichnek, miközben Epikurosz a társaság lemaradó tagjait terelgette a gödör - a nagy utópisták kései utódának műve - irányába.

23. § Azt hiszem, itt az ideje, hogy lélegzetvételnyi szünet tartására biztassam a kedves olvasót. Egyben tanácsolom, hogy tetszőleges számú (azonban minimum három) fekvőtámaszt csináljon meg a következő szakasz elolvasása előtt. (*ZL*)

24. § A fekvőtámaszok után most térjünk rá egy régi adósságomra, a Marx-sztorira. Az események drámai súlya arra készítetett, hogy a dráma formanyelvén fogalmazzak (*ZL*)

KLASSZIKUSOK

dráma, két felvonásban

Szereplők:

- Karl Marx, marxista gondolkodó
- Friedrich Engels, az előbbi társa
- Vlagyimir Iljics Uljanov Lenin, mindenki által ismert
- Csukás Vili, Lenin macskája
- Ferdinánd, a lepke
- elvtársak, felvonulók, méltatlankodók
- zászlók, transzparenszek, léggömbök
- és még sokan mások

Első felvonás (1970)

I. szín

(Helyszín a debreceni Nagyerdő parkosított része, kora délután. Minden átmenet és ok nélkül hirtelen az egyik fa tövében ott terem Marx és Engels. Fekszenek, egy rigó ébresztgeti őket.)

MARX: *(nagyokat nyögve)* Az ördögbe!

ENGELS: *(fátyolos hangon)* Hát te élsz, Karl?!

MARX: Miért, te nem?

ENGELS: Ne is haragudj barátom, de ha hüek akarunk maradni tételeinkhez *(felkönyököl)*, akkor igen.

MARX: *(feláll és jókorát nyög fájdalmában)* Látod, mégis igazunk volt, nincs mennyország, hiszen mi most feltámadtunk, az fix, márpedig a mennyországban nincsenek elgémberedett tagok és nincs hasogató fájdalom - úgyhogy ahol most vagyunk, az valami egészen más.

ENGELS: Akkor hol vagyunk most, csak nem kommunizmusban?

(Az ég megszendül; rigó jobbra el. A távolban felcsendül az Internacionálé. Mindkét figura balra el; a szín szélén jelentéssűrítő összenézés.)

II. szín

(Helyszín a debreceni Vörös Hadsereg útja. Zárt rendben vonuló tömeg, léggömbök, transzparenszek; az emelvényen szónokok integetnek. Egy hang beolvassa a tribün előtt elvonuló vállalatok nevét. Munkásindulók szólnak.)

A HANG: *(a hangszórókból)* A Május 1. Ruhagyár köszönti a felvonulókat.

(A tömeggel sodródva jobbról bejön Marx és Engels.)

MARX: *(csillogó szemmel)* Barátom, neked igazad volt, ez tényleg már a kommunizmus, amiről álmotunk. Oh, be csodálatos!

EGY MÉLTATLANKODÓ: Dugulj el, vén marha! *(Majd gyorsan eltűnik az ünneplő tömegben.)*

ENGELS: *(zsebében jégkockával)* Ki volt ez, Karl?

MARX: *(kényszeredett mosollyal)* Biztosan csak tréfált! Ne is foglalkozz vele, örülj inkább, hogy nagy művünk valóra vált. Oh, szellem, ki bejártad Európát, légy áldott!

EGY MÁSIK MÉLTATLANKODÓ: Rottyantanád össze rögtön magad, te ökör! *(Majd gyorsan eliramodik.)*

(Marx és Engels, értetlenkedve néznek előbb egymásra, majd a környező emberekre. Egy újabb gazdálkodó szerv embereiből álló csoport közelíti meg a mélyen töprengő filozófusokat.)

ENGELS: *(felocsúdva a töprengésből)*: Oda nézz, Karl! Látod mit hoznak? Hát ez fantasztikus!

(A jégkocka lassan elolvad a zsebében.)

MARX: Öregem, hát ezek mi vagyunk! Transzparensen hurcolásznak minket! Ez egyszerűen nem igaz! De mondd, ismered te azt a harmadik figurát? Ki ez a kopasz fiatalember?

ENGELS: *(zsebe környékén nagy vízfolttal)* Még soha sem láttam. Biztos valami helyi vezető, vagy valami államfő-féle.

A HANG: Éljen a marxizmus-leninizmus!

(Egy madár ürüléke Marx fejére pottyan, így mindkét filozófus ezzel van elfoglalva - egyiknek tudatáig sem jut el az előző mondat.)

MARX: Ördög vigye ezt a madarat, hát nem leszart!

ENGELS: Hallga csak! *(Szemöldökét felhúзва az égre mutat.)*

(A teret körülvevő hangszórókból elemi hangerővel csámcsogás hallik; az ünneplő tömeg - mintegy „varázsütésre” - ellepi a környező parkokat és enni kezd.)

A HANG: Rántott csirke sztaniolban!

A TÖMEG: Hmmm!

A HANG: Pállott fasírt!

A TÖMEG: Oh, oh!

A HANG: Rózsaszín vattacukor!

A TÖMEG: Humma, humma!

(A két gondolkodó mereven áll a színek közepén, a fény lassan kialszik; a színek végén teljes sötétség, csak a csámcsogás hallik egyre erősebben, majd az is megszakad.)

III. szín

(Helyszín a debreceni Nagyerdő szürkületben. Balra a „Kék Vaddisznó” kerthelyisége, jobbra bokrok és fák között családok alszanak, csendes szuszogással, a környéken ételmaradékok, konzervdobozok, törött sörösuvegek.)

MARX: Tudod mit Friedrich? Hagyjuk itt őket *(az alvókra mutat)* és térjünk be ebbe a korcsmába.

ENGELS: Bizony ránk fér egy kis pihenés!

(Ferdinánd, a lepke balról berepül)

MARX: Jó ez a hely - csak ne fájna úgy a fejem.

FERDINÁND A LEPKE: *(a két hangyához és a nőstény szarvasbogárhoz)* Jó estét hölgyem és uraim!

(A III. szín eseményeinek további pontos leírását lásd a 10. §-ban - A szerző)

GONG

SZÜNET:

Kellemes duruzsolás hallatszik az elegánsan öltözött, elégedett emberek felől. A márványlépcső, arany korlát, vörös bársony nyugodttá, kellemesen fesztelenné teszi a büfében falatozókat. A narancs juice (hideg jégkockákkal) behatol a sejtek közé. A pohár oldalán megjelenő pára tapintása annyira megnyugtató, hogy szinte lelassul tőle a szívverés.

Második felvonás (1917)

I. szín

(Helyszín egy bunker valahol a nagy Oroszországban, benne: Lenin. Besötételt ablakok, rengeteg könyv, pattogó tűz a kandallóban - alapvetően polgári hangulat. Egy macska ül törökülésben a Lenin melletti széken.)

LENIN: *(felnézve a papírokból)* Szóval Csukás Vili, lassan itt a mi napunk!

CSUKÁS VILI: Bizony-bizony, mester; már nagyon régóta várok erre!

(Odaugrik Leninhez és hízelkedve dörgölődzik hozzá.)

LENIN: Olyan jó, már csak hármat kell aludni és eljön az én világom! Szobrok, képek, Lenin-rendek, nagy államfői csókok és az a sok-sok elvtárs!

CSUKÁS VILI: *(kicsit alattomos sunyisággal nézve Leninre)* Mester, te csak magadra gondolsz, az például meg sem fordult a fejedben, mi lesz a te hű macskáddal.

LENIN: *(lekezelő, hátbaveregető stílusban)* Dehogynem cicukám! Nézd csak, most is mit hoz neked a bácsi!

(Lenin behoz egy nagy tál forró kását.)

CSUKÁS VILI: *(elkezdi kerülgetni, majd Leninhez)* Most nem kérek belőle, úgyhogy szeretném mesterem, ha te ennéd meg amit főztél.

LENIN: Rendben van cicuskám. *(Közben Csukás Vili egy kis zöld üvegcséből bájitalt csepegtet a kásába.)*

(Meg nem erősített hírforrások szerint Lenin halálának okai ebben az üvegcsében keresendők. - A szerk.)

(Kása balra el:)

II. szín

(Helyszín az előbbi, macska nélkül, Lenin elmélyülten dolgozik.)

LENIN: A hátralévő két napban még meg kell írnom egy pár alapvető munkát. Hát igen, ilyen nehéz ez a politikus-filozófus-forradalmár szakma!

(Halk csilingelés kíséretében, a munkájában elmerült forradalmár mögött feltűnik Marx és Engels szelleme.)

MARX: Nos, itt vagyunk.

ENGELS: Nézd csak, ott van! Menjünk, nézzük meg mit csinál, amíg mi nem akarjuk, addig úgysem lát minket.

(Odamennek)

MARX: Most írja a Goelro-tervet; öregem, nem igaz, hogy miket ki nem talált az a fazon!

ENGELS: Tudod mit?! Tehet egy szívességet a leggyengébb láncszemével együtt!

MARX: *(Lenin új lapot kezd)* Novaja ekonomicseszkaja polityika. Persze, tudod is te, mi az a gazdaság! *(Engelshez)* Hogyan sikerült ennek kitalálni pl. a hadikommunizmust? Ez egyszerűen nem igaz!

ENGELS: Jól van Karl, ne izgasd fel magad feleslegesen, most már úgy is mindegy.

LENIN: *(önelégülten)* Mára már csak egy maradt. *(Megint új lapot kezd.)*

MARX: *(elborzadva)* Most írja az Állam és forradalom című könyvet. Tegyük valamit Friedrich, hátha mégis lehet.

(MARX és Engels egymás hátának feszülve, összekulcsolt karokkal „sót vegyenek” mozgás kíséretében varázsigét mormol.)

MARX ÉS ENGELS: Csiribú-csiribá; Tutálibe-málibe; Regő-rejtem; Ingyom, ingyod, ingya, ingyunk, ingyotok, ingyunk; Hej!

(Robbanás, sötét)

III. szín

(Helyszín az előbbi, mindhárom klasszikus áll, a szoba derékig érő, fehér gomolygó füstben úszik.)

LENIN: No de uraim, mit jelentsen ez?!!

MARX: No, mi a helyzet hapsikám? Most megállt benned az ütő, mi?

LENIN: Csak nem a nagy filozófus.....

ENGELS: Lehet eldugulni elvti! Hagyd a süket szöveget másra, egyébként is *(üvöltve)* pofa be!

LENIN: *(az ablak felé menekül)* Segítség! Elvtársak, mentsetek meg! Ezek örültek!

ENGELS: Állj meg, te rosszéletű!

MARX: *(a menekülő elé kerül csellel, majd néhány ügyes kézmozdulattal Lenin nyakát „satuba szorítja” jobb karjával:)* Jobb lesz, ha sürgősen takarékra teszed magad te „toolmaking animal”!

LENIN: *(Marx izmos karjának szorításában)* Ehhreh...Ömprihty... uahrhrerch, stb.

MARX: *(bal öklét Lenin arca elé emeli)* Látod ezt öcsi? Hát úgy nézd meg, hogy a villámot már lefényképezték, de az öklömet még nem! Úgy-hogy próbálj meg viselkedni!

(Lassan elengedi.)

ENGELS: Mi lenne barátom, ha elfelejtenéd most ezt a forradalmat? Tudod az a helyzet, hogy hülyeség, amit kitaláltál! Nekünk elhiheted!

(Csukás Vili settenkedve jó.)

CSUKÁS VILI: *(kakas álruhában)* Kukorikú!

MARX: Hajnal van! Tűnjünk el gyorsan.

(A két szellem jobbra el.)

LENIN: De jó, hogy megmentettél hű kiscicám. *(Hirtelen összecsuklik)* Jaj a gyomrom! Segíts Vili!

(A derékig érő füst lassan emelkedik, a jajgató Lenin lassan alábukik, közben Csukás Vili kárörvendő röhögése egyre erősödik.)

CSUKÁS VILI: Ha-ha-ha stb.

IV. szín

(Pár évtizeddel később, Moszkvában. Helyszín a Mavzalej Lenyina. Lenin mozdulatlanul fekszik az üvegkoporsóban, Marx és Engels sóbálvánnyá meredve bámul rá.)

MARX: Kitömték!

ENGELS: Ki!

MARX: Mint a baglyot a bioszszertárban!

ENGELS: Mint a baglyot!

(Csendben állnak tovább, a fények lassan kialszanak, majd függöny.)

VÉGE

(Az utolsó színre vonatkozó szakirodalom: 13. § vége. - A szerk.)

25. § A kilenc utópista *(lásd 22. §)* sokáig tanakodott, vajon mitévők legyenek. Elsősorban Diogenész és Epikurosz javaslatára aztán úgy döntöttek, hogy meglepik Zoltánt. Mindnyájan lekapcsolták hátukról a gyalogsági ásót és nekiláttak a munkának. Számtalan szentjánosbogár sietett segítségükre; valóságos zöld fényárban úszó üreggé változott Pú gödre és a környéke. Campanella egy ideig nyugtalankodott is, attól félt, hogy valaki felfedezi a szokatlan fényjelenséget és riasztja a rendőrséget meg a csillagászokat, mondván: UFO-t lát. Végül Morus megnyugtatta az indokolatlanul aggodalmaskodókat: „Csak nem képzelitek, hogy e regény írója most hirtelen zsákutcába futtatja a cselekmény fonalát! Én a magam részéről biztos vagyok abban, hogy senki sem fog észrevenni minket, úgyhogy dolgozzatok nyugodtan tovább!”

Ezzel a dolog aztán el is lett intézve.

26. § Csodálatos dolog a tudomány! Az évezredek során felhalmozódott ismeretanyag órák alatt lenyomatot hagy egyetlen agyban anélkül, hogy a befogadó alany különösebben jelentős mozgást végezne. Vegyük pl. Luigi Galvani esetét, aki kénytelen volt előbb üldözőbe venni, majd széttrancsírozni számtalan békát, aztán sorba felakasztgatni a combokat különböző drótokra, végül egy nagycsomót gondolkozni pusztán azért, hogy rájöjjön: van elektromosság. Nekünk pedig - a XX. század szülötteinek - kb. 2 percre van szükségünk ugyanehhez a felismeréshez. Gondoljunk bele: 2 perc egy magára valamit adó béka elfogására sem elég.

Satu, a gyakszitanár éppen Galvaniról adott elő Púéknak. Világossá akarta tenni fiainak a tudománytörténet XVIII. századvégi fordulatait.

- Gyerekek, jól figyeljétek! - folytatta előadását Galvaniról - Nagyon fontos! Tehát: nem ő volt Volta, aki voltaképpen ő is lehetett volna, de mégsem ő volt az. Ő volt, aki voltnak, a feszültség mértékegységének volt a névadója. Szóval Volta volt a voltnak a névadója!

A gyerekek ezek után mindent világosan megértettek, csak egy-két dolog maradt tisztázatlan pl. Pú előtt. Nem értette teljesen tisztán, hogy pontosan mit is lökött „Lansé” az elemen. Mindenesetre nyomot hagyott bennük a Leclanché-elem, amiről megjegyezték, hogy a közismert lapos zseblep valójában „célszerűen módosított Leclanché elem”.

Púnak valójában semmi szüksége nem volt ilyen elemre, de égető vágyat érzett arra, hogy frissen szerzett műveltségét fitogtassa. Az iskolához legközelebb lévő trafik látszott erre a célra legalkalmasabbnak. Zoltán kellő komolysággal hangsúlyt adva az események tudományos vonatkozásainak, odalépett a bódé ablakához.

- Csókolom. Kérek szépen egy darab célszerűen módosított Leclanché-elemet!

A trafikos kb. 50 éves agresszív külsejű, aszott képű, sárga nylon inges ipse volt. Fogalma sem volt Leclanché-ről, így nem tudta eldönteni, mit reagáljon. Alapvetően bizalmatlan természetű ember lévén azonban valószínűnek tartotta, hogy Pú ugratni akarja, így kényszerült arra, hogy meglehetősen egyedi módon oldja meg az élet spontán kis gordiuszi csomóját: előbb csúnya arcot vágott, majd az ijedten hátráló Pú irányába köpött egy nagyot.

(Lám-lám, milyen könnyű lefűlelni az evolúció során génjeinkben rekedt automatikus programokat! Ezek után egy kicsit csodálkozom is azon, hogy miért nem hittek egyből a kortársak Charles Darwinnak. Számomra ez a köpés teljesen egyenértékű a tintahalak, hangyák és még számos más állatfaj bevett védekezési reakciójával, mikoron szorult helyzetükben testük valamely váladékát próbálják meg a másik félre juttatni, gondolván ettől a másiknak rossz hangulata lesz és így elmegy a kedve a további packázástól.)

27. § Zoltán lassan végére ért általános iskolai tanulmányainak. Kissé meghasonlottan nézegette ISKOLAI TAKARÉKBÉLYEG GYŰJTŐLAP-ját, melyben nyolc év alatt összesen 6, azaz hat forint értékben sikerült felhalmozni takarékbélyegeket (6 darabot, egyforintos címletekben). A harmincnégy üres kocka - Pú számára világossá vált - az idők végezetéig üres marad. Ez egyébként ha nagyon belegondolunk, tényleg eléggé lehangoló.

Ismeretlen érzések kerítették hatalmába gyermeki lelkét: vágy a múlt, a soha vissza nem térő érzések után. A Winnetou négy kötete; a kis orosz lány kabala, amit mandulaműtete után kapott; a játékmackó és még ezernyi más dolog láttán úgy érezte, hogy azok most sírva, féltve, de mégis büszkén engedik őt útjára, mint az anyák szokták gyermeküket egy másik városba tanulni. Pú sokáig ízlelgette ezt az új, ismeretlen érzést. Minden fájdalommal együtt, egy-szerűen szépen érezte a bensőjében lejátszódó folyamatokat.

Egyszer egy ilyen hangulatú délutánon lement a kert végébe, ugyanis eszébe jutott a közben valahogy feledésbe merült „alagút”.

28. § Azt a helyet, ahol eredetileg elkezdte az ásást, sűrűn belepte a gaz. A darazsak elköltöztek a porolóállvány szárából, az egész hely hangulata megváltozott.

Valahogy minden kisebb és színtelenebb lett.

Néhány gyomnövény szárát félrehajtva Pú szeme elé tárult a gödör nyílása. A szürkés homokban az eső vékony csatornákat alakított ki, s e járatok vége egytől egyig a gödör nyílásába torkollott.

A következő lépésnél Zoltán észrevette, hogy a gödör mélyebb, és az alján elhajlik. Igazából az volt számára meglepetés, hogy miért nem lepődött meg jobban. Lassan leereszkedett a gödör aljára, ahol különös látvány tárult a szeme elé...

29. § Közben a Pú család otthon elmerült a szokásos esti nyugodt, passzív létezés-örömben. *(Erről lásd bővebben: 9. §. - A szerk.)* Wamp Wan törzsfőnök dárdáin, nyilain végzett karbantartási munkálatokat. Röggöny bóbiskolt a fotelben, Gyöngy a másik szobában olvasott valami romantikus irományt, a szülők pedig halkan beszélgettek - nehogy Röggöny felébredjen - közben pedig rá-ránéztek a tv-re, ami teljesen egyoldalú kommunikatív „partnerként” csak úgy ontotta a sok marhaságot. Egy tv-reklám harminc másodpercének keretében pl. egy marcona, szőrös, hosszúhajú úriember azt állította magáról, hogy ő azonos a bibliai Sámsonnal, kinek hajában lakozik ereje. Ám 5 másodperc alatt rútul törbecsálták, Delila levágta a haját, majd az erőtlen, kopasz monstrumot hozzáláncolták egy oszlophoz. Itt lépett be a cselekménybe egy jól szituált, elegáns úr, aki kezében egy flakon spéci, vadi új hajszesszel mindent egy pillanat alatt megoldott: Sámson ismét nagy bozonttal, boldogan (immár hajszesszel kezében - és fején) szélesen elvigyorodott.

A vigyorgás második másodpercének végén Pú megjelent a szobában.

- Szervusz fiam! - szólt az apa - Hol voltál ilyen sokáig? Észre sem vettem, hogy eddig nem voltál idefenn!

- Csak sétáltam az udvaron - hangzott a válasz, mely közönyös akart lenni (de csak akart), hiszen mindenkinek feltűnt: Pú nagyon fel van dobva. A párbeszéd ezen a ponton egy kicsit leült, mindenki az új reklámra figyelt: egy úriember Jézusnak maszkírozva, az „utolsó vacsorán” valami spéci, vadi új kekszet osztogatott a tanítványok között, ennek hatására még Júdás úr is meglágyult és szemlátomást sutba dobott minden ellenérzést Jézussal szemben.

- Egyébként fiam, gondolkoztál már azon, mi leszel, ha nagy leszel? - fordult szinte teljesen váratlanul ismét fiához az apa-Mákvirág.

- Igen! Úgy döntöttem, hogy mindenképpen továbbtanulok és a gimnázium után felvételizek a Sztár egyetemre. *(A Sztár egyetemről jóval később még sok szó fog esni! - A szerző).* Közben egy AMENHOTEP feliratú egyiptomi sírkamrában a megfáradt kutatók közvetlenül a múmia mellett valami spéci, vadi új üdítővel oltották szomjukat. Ezt már a múmia sem állhatta és fittyet hányva az eltelt évezredeknek és a tengersok fáslinak, ő is kért egy pohárkával. A harmincadik másodpercere mindenki mindennel nagyon megelégedett.

- Jól van, fiam, tanulj csak!

És apa-Mákvirág egészen mással volt elégedett, mint az idióta reklámok szereplői.

30. § - Ú, de kafa! - szólt egy névtelen nebuló (lásd 20. §. ZL) és a TU-154-es acél szárnyai helyeslően megvillantak a Nap fényében. A gépmadár lassan méltóságteljesen oldalra billentette testét és körözésbe kezdett. A pilóta lassan lecsavarta az oldalsó ablakot és kihajolt a gépből.

- Szervusztok, gyerekek!

- Csókolom! - mondták a gyerekek - Szia, apa! - mondta Tapirnyó.

- Szervusz, kisfiam! - közben ügyesen kikerült egy fecskét. - Mondd meg anyádnak, hogy ma nem viszek haza csak egy liter tejet! Nincs nálam több pénz.

- Jó.

- Na szia! Holnap találkozunk! Sziasztok!

- Csókolom! - és már be is csengettek oroszórára.

- Zdrasztvujtye! - szólt a tanár.

A hetes vízenyős tekintettel (válaszképpen) elhadarta a következőket:

- Tavaris ucsityelnyica, já dakládivajú vám, csto nyikto nye atszúsztvujet!

- Szagyítyesz pazsalszta!

- És még azt szeretném mondani, hogy hárman hiányoznak; most jut eszembe. (E félénken odabiggyesztett záradékra azért volt szükség, hogy valamilyen ideológiával palástolható legyen a kétségtelen tény: hetes barátunk bizony ugyanezt nem lett volna képes oroszul megfogalmazni.)

- Nu, tovaris Taksony, kak tyibjá zavút?

- Menja zavút tavaris Taksony - felelt az áldozatként kiszemelt, csekély tudású nebuló.

- A csto eta?

- Da, eta csto. - hangzott a meggyőződés nélküli felelet.

- Nyet nyet, nyet! Eta lufbalon.

Ezt követően csak úgy záporoztak a kérdések (oroszul):

1. - mi a mamád? - aná ucsityelnyica

2. - mi a papád? - on inzsenyér

3. - van-e testvéred - jeszty

4. - lány / fiú? - szitszrá

5. - veletek lakik? - nyet (ez a válasz hibás volt, meg is bánta, amint kimondta, ugyanis logikusan következett belőle a következő bonyolult kérdés)

6. - akkor hol lakik? - aná jeszty doma, nyet v balsom leszú.

A tanár homlokán ráncok sűrűsödtek, mélyültek, majd feltette az alábbi keresztkérdést:

7. - mikor voltál nála utoljára? -

.....
.....

A hosszú, kínos csend alatt volt ideje Púnak meggondolni az eseményeket. Szíve mélyén Taksonynak adott igazat. A tankönyvben a szovjet szerelmespárt ábrázoló képre meredve végiggondolta szinte az összes szót, amit oroszul tudott: „- Faszol, ez például azt jelenti: bab, ha arra kerülne a sor, lehet ki se merném ejteni, vagy itt van mindjárt a - begemotcsik; ami azt jelenti: vízilóbébi, a nyelv logikáját követve: behemótka, elég nagy marhaságnak tűnik, de menjünk tovább: - mizukalnij kambajn, vagyis hi-fi torony”

Ebben a pillanatban a mélyenszántó gondolatok fonalát Zoltán padszomszédja nyisszantotta el, felhíván társa figyelmét arra, hogy Taksony lépéskényszerben van, vagyis a mókára kihasználható helyzet adott. Pár percnyi tanakodás után egységesen súgták a tehetetlen Taksonynak: „pileszosz”. Erről a szóról vélekedtek ugyanis úgy mindketten, hogy egyrészt a lehető legkevesebb köze van a feltett kérdéshez, másrészt kellően bonyolult ahhoz, hogy Taksony ne ismerhesse fel az igazi jelentését, ugyanakkor kellően ismerősen csenghet fülének, amelyből arra következtethet (egyébként helytelenül), hogy barátai nem rázzák át, hanem segítenek neki. Taksony nem dőlt be egyből, szemlátomást vívódott magában, ugyanis Púék segítő-készségét illetően erős kételyei voltak. Az idő azonban Zoltánék malmára hajtotta a vizet. Végül Taksony halkán megszólalt:

- Pileszosz.

- Mit mondtál, Taksony? Ismételd el! - szólt a tanár, aki nem akart hinni a fülének.

- Á, semmi, semmi, nem érdekes.

És Púék addig nevettek, amíg ki nem csengettek (pedig ők sem tudtak oroszul). És ekkor Pú úgy érezte, hogy valami nagyon fontosat megtudott az életről.

31. § (melyben a szerző elgondolkodik) Kedves olvasóm..... Most egy pillanat alatt gondolkodóba és egyben zavarba is estem, így ahogy ablakomon keresztül ránézek a csillagokra: honnan veszem én azt, hogy valaki, valaha is elolvassa azt, amit most én írok?! Lehet, hogy soha, senki egy árva sort sem fog ebből az irományból elolvasni. Úgyhogy nem igazán értem saját magamat, mikor nagyban „kedves olvasóm”-ozok. Persze rögtön megváltozik a helyzet, ha akad - rajtam kívül - olyan emberi lény, aki ezeket a szavakat, amiket ezekben a pillanatokban éppen papírra vetek, elolvassa. Én még nem tudok róla, de ő (vagyis Ön, aki most ezekben a pillanatokban olvas) biztosan tudja majd magáról, hogy ő az én olvasóm. Ha most éppen ez a helyzet, akkor így egymás között (mivel az olvasás természetéből adódóan intim dolog) hadd jegyezzem meg: Ön tényleg nagyon kedves, hogy az én könyvemet olvassa; kedves olvasóm!

32. § No, mindegy! (A szerző sóhaja.)

33. § Pú Zoltán nagyapja, nevezetesen Wamp Wan törzsfőnök (lásd 5. §.) nem mindennapi egyéniség volt. Zanzibárban született egy primitív törzs főnökének fiaként. Rendkívüli tanulmányosága már egészen kicsi korában megmutatkozott. Kb. öt éves korára minden olyan tudást elsajátított, amelyre a törzs kollektíven pár évezred alatt tett szert. Az ötödik születésnapja után áttért egy magasabb szintre és elhatározta, hogy saját életpályája során reprodukálja önmagában az emberiség fejlődését és felzárkózik a kultúrvilág szintjéhez. Ennek szellemében már kora gyermekkorában leszokott az emberevésről. Minden törzsbéli számára teljesen érthetetlen módon állatokat szelídített és tartott, majd megteremtette az alapjait a törzsi növénytermesztésnek. Előbb fa-, majd kő-, aztán fémeszközökkel dolgozott. Huszonéves

korára már volt egy igazi robbanómotoros traktora, melyre az egész falu büszke volt. (Oldalán ott díszelgett, hatalmas betűkkel: „WAMP WAN TÖRZSFŐNÖK TULAJDONA”.)

Eddig a törzsbeliek még tudták is követni úgy ahogy; ezt követően azonban áthidalhatatlanná szélesedett közöttük a kultúr-szakadék. Wamp Wan előbb a varázsló ténykedését minősítette „bohóckodásnak”, amely a törzs számára szentségtörést jelentett, majd olyan szokásokat kezdett felvenni, amelyek előbb-utóbb idegenné minősítették: felhagyott az ágyékkötő viselettel, helyette öltönyt vett; lakását porszívóval, mosógéppel, centrifugával, televízióval szerelte fel. Az eltávolodás az egyre gyakrabban ismétlődő és egyre távolabbi célpontok felé irányuló utazásokban jelentkezett legegységelműbben. A törzs szeretett fiából így lett világutazó, aki egyszer csak azon kapta magát, hogy Zanzibárba már mint szívesen látott vendég érkezik, nem pedig a törzs fiaként. Egy hosszú európai utazás utáni élménybeszámolót követően (miközben visszaadta unokaöccsének a beszámolóra kölcsönkért harci dobokat, gyöngyöket, ágyékkötőt stb. és ismét „európai” ruhába öltözött) súlyos elhatározás érlelődött meg benne: elhatározta, hogy Magyarországon telepedik le mint farmer és elveszi feleségül Pú nagymamáját, akivel egy kalandos utazás alatt, egy falusi húsvéti locsolkodás alatt ismerkedett meg. Persze akkor még Pú sehol sem volt, hiszen még Mákvirágék sem születtek meg.

Wamp Wan soha sem bánta meg, hogy Magyarországra költözött, pedig a sors igen-igen megpróbálta szegényt. A két világháború, az ötvenes évek Magyarországa elvágta további karrierjét. A rendkívüli tehetségű autodidaktából megbecsült, művelt parasztember lett, majd nyugdíjas tsz elnök.

A Sors megpróbáltatásait abszolút vidáman tűrte, aminek egyetlen magyarázata a több mint hatvan éven át felesége iránt érzett szerelem volt. Egyetlen dolog ütött gyógyíthatatlanul mély sebet öreg szívébe, az, hogy akit a legjobban szeretett, hamarabb halt meg, mint ő.

Púban mindez akkor tudatosult igazán, mikor kezébe került Wamp Wan egyik verse. (*Wamp Wan is a hangya és a tücsök típusok sajátos elegye volt. V.ö.: 19. §. ZL*) A vers első szakasza 1928-ban íródott, nem sokkal a nevezetes húsvéti locsolkodás után, a második szakasz pedig 1988-ban, a temetés utáni magányos napokban. Hatvan év van tehát e két versszak között.

Alfa:

Amikor mi együtt járunk csendes, nyári estében,
Úgy látom, hogy szebben ragyog minden csillag az égen.
Halványabb lesz a holdsugár, csakúgy mint a csillagok,
Amikor a két szép szemed szerelmesen rám ragyog.

Omega:

Boldog idők elrepültek, rámborult az éjszaka,
A csillagok úgy ragyognak, mint egykoron valaha.
Szemeinek drága fénye csillagokban ott ragyog,
Sírva nézem, hozzá vágyok, ott leszünk majd boldogok.

Most, hogy Pú befejezte az általános iskolát, az öreg Wamp Wan nagyon boldog volt; látta, hogy unokája előtt már szabad az út, ő megvalósíthat mindent, ami neki nem sikerült.

Wamp Wan egy kicsit félrevonta Zoltánt az ünneplőbe öltözött zajos tömegből:

- Látod, elhoztam, ő is itt volt. - És csontos, sokat próbált kezével benyúlni bal belső zsebébe. Amíg kivette a gondosan becsomagolt kis tárgyat, érezte, hogy öreg szíve izgatottan dobog.

Pú lassan kicsomagolta amit kapott: nagymamája mosolygott rá egy fényképről.

34. § Az író magántermészetű kiszólalása következik: Milyen sok jó nő van, és per pillanat egyik sem az enyém! - Kínos. *(Laci! - A szerk.)*

35. § A ballagás utáni bankettet követően Zoltán kihasználta az alkalmat és látván, hogy a család otthon békésen alszik, az éj leple alatt odasomfordált a ház végébe és bemászott az alagútba. *(A 28. §. végén - idő hiányában - nem részleteztem mi tárult hősiünk szeme elé, ezt most pótlom. ZL)* Epikurosz és társai elég jó munkát végeztek. Hosszú, tágas, kivilágított folyosók vezettek szinte minden irányba. A romantikusan szövevényes alagútrendszer mégsem volt félelmetes, sőt, inkább barátságos. Rendszere áttekinthető, berendezése otthonos volt. Az alagút gyakran vezetett ki a napvilágra, hol egy parki bokor tövében, hol csak egy szellőző nyílás erejéig valahol egy kert végében. A sok rejtett nyílás nappal biztosította az optimális fény mennyiséget, este pedig ezernyi, rafináltan elhelyezett hangulatlámpa teremtett kellemes légkört. A gondosan megtervezett nyílások környékén rengeteg növény (főleg futónövények, páfrányok) tették otthonossá a környezetet. Az alagút folyosóit fa és barna bársony burkolat fedte, a lépten-nyomon leágazó szobák, termek mind-mind kényelmes bútorokkal, használati tárgyakkal voltak berendezve. Bizonyos helyiségek kifejezetten az elmélkedésben, az intim szférában elmerülni kívánó vándor igényei szerint voltak kialakítva; míg más részeken az „ember mint társasági lény” találhatott magának menedéket a Sors csapásai előtt.

Ne gondoljuk, hogy Pú egyedül élvezte e hely áldásait! A termekben, a folyosókon gyakran lehetett hallani harsány beszélgetést, vagy röhögést csakúgy, mint mélyen intellektuális motyogást. Ezekben az ott tartózkodó lényekben egy nagyon fontos közös vonás volt: Pú mindet ismerte és szívesen látta ott.

Zoltán, társaság után vágyva, elindult az alagút egyik speciálisan kiképzett feljárója felé, ahonnan félreérthetetlenül házibuli zajok hallatszottak. Kinyitván a „gyanús” oldalsó ajtót, egy buli kellős közepén találta magát. A helyiség távolabbi része felől kellemes muzsika hallatszott, a kellő ízléssel és persze rafinériával elhelyezett lámpák csak annyit engedtek látni az eseményekből, amennyi feltétlenül szükséges és ugyanakkor senki számára sem kellemetlen (jótékony homályba borítván az intim részleteket).

Az első, aki Pút észrevette Boris Vian volt.

(A szerző a 35. § hátralevő részében - a tudósok munkáját megkönnyítendő - a megfelelő pontokon közli a hiteles angol szakkifejezéseket. - A szerk.)

Vian, a vén róka (old fox) ravaszul rásandított Zoltánra, majd hátbaveregetéssel vegyes köszöntés kíséretében bemutatta ifjú barátjának a társaságban lévő három rendkívül csinos hölgyet (materials). Óvadóc, Sunday Love és Rochelle biztatóan mosolyogtak vissza Púra, akinek vizsga tekintete máris tovább kalandozott.

A beszélgető, vagy az ezen már túllévő párok, valamint a kisebb haveri körök sziluettjén átgázolva Pú elindult a zene irányába, útközben „arcába illesztett” (to eat sg.) két ígéretes külsejű süteményt - érezte ezt később sem objektív, sem szubjektív okokból már nem teheti meg. A második falatnál vette észre Herakleitoszt, aki „srégvizavi” elkeseredetten próbál-

kozott ugyanabba a pohár vörösborba kétszer beleinni. Pú ezen túl kívánt lépni: „Helyezzük a dialektikát anyagi alapokra!” (materialism).

A táncparketten nagy volt a forgalom. A bal sarokban az ügyeletes géppuskalábú (the Devil of dance-floor) ropta töretlen lelkesedéssel. Éppen azzal a leányzóval mulatta magát (working on the victim), aki már korábban szemet szúrt Ferdinándnak, a lepkének (*lásd még pl. 9. §. ZL*). Ám Ferdinánd barátunk nem jó eszközt választott; a farzsebében elhelyezett „Albert Einstein: Speciális és általános relativitás elmélet” - a szerző és a cím jól olvasható - nem vehette fel a versenyt a tánc virtuóz Levis 501-esével, amelyen, mint tudjuk, gombos a slicc.

Charles Darwin cinkos mosoly kíséretében bemutatott Púnak egy orangután lányt. Zoltán nem volt igazán elragadtatva (case of emergency) és egy „kész a házim, csak a füzetet felejtettem otthon” szintű kifogást rögtönözve elvegyült a közeli „magányos vadászok társaságában” (Monkey Island). A társaság egyik szomorú szarvasbogár tagját vigasztalta, miközben mindenki lankadatlan éberséggel vizslatta a környéket.

Púval szinte egy minutumban huppant be a társaságba Lazaság mint allegória és a harminckét fogának intenzív villogtatása közben megdumálta Pút, hogy lökjenek be egy csatos bambit (whisky with tonic). Alighogy lecsusszant az „ellenmérég”, felcsendült Frank Zappa Anything című melódiája. Pú érezte, hogy cselekednie kell, annál is inkább, mert az első akkord e-moll-jával egyidőben sötétbarna, igéző szempár borzolt fel 182 507 szál szőrt a hátán. A 182 508-adiknak izomláza volt, így nem tudott felborzolódní. A fenti szempár tulajdonosa vérfagyasztó ösztin-teséggel mosolyogta szemközt Zoltánt.

Mire Pú észbekapott, már birtokon belül volt (to dance with sy). A kellemesen szimpla akkordfűzés hatására beindult az ilyenkor szokásos mahináció: Pú jobb lába önálló életre kelt a két feszes comb között.

Emlékezzon csak vissza, kedves olvasóm egy hasonló szituációra, remélhetőleg boldog és hosszú életéből: nem a tánc, lágyan zengő harmóniák bódulatában, egy szemrevaló ifjú hölgy karjaiban jelenti-e azt a helyzetet, amikor semmi kellemetlennek nem szabadna előbukkanni tudatunk sötét mélységeiből?

De!

Nos erre az ősi emberi vágyra fittyet hányva jelent meg Pú agyában a kisördög, mondván:

- Zoltán, mi lesz azzal a hat kijavítandó szekundával az ellenőrződben?
- Hagyj békén, nem látod, hogy dolgom van?
- Nemsokára jön a bizi és a továbbtanulás miatt egyáltalán nem mindegy, hogy mi lesz benne!
- Tűnj már el, te ökör! Teljesen kizökkenek miattad. Nézd meg inkább ezt a nőt, egyszerűen fantasztikus, értsd meg: nekem most ő kell! Érted?!
- Megbuzsz!
- Marha!
- Bukott számár leszel!

Ekkor, érezvén, hogy Zoltánnal baj van, az ifjú szépség megállapította:

- Neked még innod kell - és ezzel átnyújtott neki egy pohár narancslét, tisztaszesz ízesítéssel (absolute orange juice). A poharat kiüríteni és bódulatba esni egy pillanat műve volt.

A másik döntő érv a hölgy és nem a tudományok mellett, az éppen felcsendülő blues volt, melyre a folytatódhatott a fent említett „mahináció”. Egy látszólag ide nem illő megjegyzés következik: Minden út Rómába vezet...

Pennsylvania Blues

I wanna be my Mama
'Couse she lives in Krajova
I wanna be her, oh yeah
I am my baby, oh Lord

(Otis Edeoniki és Thomas Corson szerzeményének hiteles fordítását lásd az értelmező rendelkezéseknél. - A szerk.)

36. § - Zoltán, jó reggelt!

- Jó reggelt, anya!

Bizony kellemetlen, mikor rádöbben az ember, hogy érzékei megcsalták és a buja álmok ellenére ő maga testi valójában békésen szundikált az ágyikóban.

„Bár lennének szekundák az ellenőrzőmben, de még azok sincsenek!” - Gondolta Pú és egy kicsit meghasonlott önmagával.

Post Scriptum: Később, amikor kerekedett egy-két elégtelen ide-oda, rájött, hogy a nők és az osztályzatok között nincs direkt összefüggés.

37. § Az író saját magántermészetű kiszólására (34. §) megjegyzi: Minden csak nézőpont kérdése, ha úgy vesszük, százezrével futkosnak a nagyvilágban a barátnők, csak még nem tudják, hogy ki közülük a szerencsés nyertes.

Különös érzés vesz rajtam erőt, remegő kezemből kihull a toll. (A most következőket később emlékezetből írtam le.) Óvatosan hátrafordulok, megfagy ereimben a vér. Rémülten ordítanék, de nem jön ki hang a torkomon....

Obi van Kenobi O'Brian szelleme jelent meg előttem.

38. § Szóval véget értek az általános iskolai évek. Többszöri átszerveződés után fokozatosan kialakult az ember-imágó. Az eddig félig öntudatlanul átélt kalandok helyét ezt követően átvették az irányított, tudatosan vállalt megpróbáltatások, az egyre növekvő bölcsességet jelző „mosolygás a tévelygő világon” pedig egyre gyakrabban ült ki hősünk arcára.

Mielőtt mi is, kedves olvasóm, búcsút vennénk könnyes szemmel ettől a korszaktól, vessünk még egy pillantást arra a kis csapatra, amely körülvette hősünket gyermekkorának hajnalán.

Nos, ők voltak azok, kik látták a kezéből elrepülő hógolyókat, a zokniban fürdést a gyógy-medencében, a nagy gólokat a salakpályán, a boszorkányokat és törpéket az ellenőrzőben.

39. § Pú életének első korszaka tehát lassan lezárult. Pár órával a lezárulás nevezetes pillanatai előtt Zoltán azon töprengett, hogy vajon mitévő is legyen. Hirtelen eszébe jutott, hogy az alagút legutolsó szakasza valamilyen okból eredően befejezetlen maradt. Felkerekedett hát, hogy saját szemével meggyőződjék arról, vajon nem téved-e. Természetesen nem tévedett.

A megbontatlan rész mellé gondosan elhelyezte a Sors azt az ásót, amelyet Púnak kellett megragadni. Minden egyes lehulló földdarab után erősödött Zoltán hite abban, hogy ásnia kell. Nem tudta, hogy hová, vagy miért, de azt tudta, hogy kell.

Hirtelen Pú megérezte: az utolsó ásócsapás választja már csak el az új korszaktól. Torka összeszorult, sokáig nem merte felemelni az ásót. Visszanézett még egyszer, majd - mivel nem tehetett mást - lesújtott az utolsó darab földre és egyben saját gyermekkorára.

A barlang mennyezete beomlott, száraz por hullott alá és vakító fény, valamint forró levegő zúdult Zoltánra. A száraz por lassan eloszlott, a kép kitisztult. Két könnycsepp itta fel mohón az apró porszemcséket.

2. cím
Old Pú Dzsó

(Melyben nem sok minden történik, inkább csak az író packázik az olvasóval.)

*„Duchess: What dream'd my lord? tell me, and I'll require it
With sweet rehearsal of my morning's dream.”*

„Hercegné: Mit álmodott uram, mondd el, viszonzom
Hajnali álmom édes ismétlésivel.”

(William Shakespeare: VI. Henrik II. rész
I. felvonás, 2. szín, Németh László fordítása)

40. § Pú átásta magát életének új korszakába, mi pedig vele együtt átjutottunk - szintén az alagúton keresztül - a regény egy újabb nagy egységébe.

Ideje, hogy szétnézzünk itt is.

Zoltán rögtön rájött, hogy Arizonában van. Hatalmas kaktuszok mint megannyi egyenes gerincű növény-Szokratész, tarkították az egyhangú sivatagi tájat. A Nap iszonyatos erővel égetett; Pú homlokán hamarosan megjelentek az első verejtékcseppek, majd megduzzadva, vidáman alábukfenceztek, de mielőtt földet érhetek volna, elpárologtak és molekulákra oszolva Földünk légterében, kalandos utazásba kezdtek.

Hősünk pár óráig nagyon egyedül érezte magát. Tudta: ez egy új világ, itt már meg kell felelnie a Sors kihívásainak. (Azért nagyon nem volt begyulladva, hiszen rájött, hogy ez az átmeneti magány is csak egyfajta próbafeladat.)

Nem is kellett túl sokáig bandukolnia ahhoz, hogy emberi lényekre leljen. A környezet nagyon ismerős volt, mintha már olvasta volna valahol...

Egy rozszant fabódé árnyékában kb. 20 lezüllött fazon heverészett, rengeteg szemét társaságában. A whiskys és sörösüvegek (szivarosdobozokkal és dohányzacskókkal együtt) maguk alá temettek nagy mennyiségű kajamaradékot, mosatlan edényeket, szennyes ruhákat, itt-ott pedig egy-egy szemfüles patkányt. A sziesztázó társaságtól balra lapult meg szerényen, a homokbuckák között egy sín pár (a kultúra agresszív injekciós tűje, mellyel a fehérember megfertőzte a rézbőrűek ősi földjét). Nos, ezt a tűt mélyesztették lassan a Vadnyugat szívébe ezek a rosszcarcú elemek.

A bal szélső halmazból felemelkedett egy cserzett bőrű, jó ötvenes, őszülő halántékú figura. Gyakorlott mozdulattal előrántotta mellényzsebéből az „életmentő kétdekást” (= 2 dl pálinka), majd egy Buffalo Billt ábrázoló reklámszatyorból fél liter zacskós kakaót és egy db kiflit. Előbb jóízűen harapott egyet a kifliből, majd meghúzta a kakaót, aztán ezt megcsapatta egy korty pálinkával, végül kedélyesen borzongott egyet. Mindezt megismételte még négyszer-ötször, míg mind el nem fogyott. Ez a szemmel láthatóan elégedett „úriember” végül (hasát simogatva és a benne lévő anyagokra gondolva) a következőt mondta: „Veszekedjete!” Önnön szellemességének nagyon megörülve magabiztos „borostás”, kellemetlen röhögéssel adta tudtára az ámuló világnak: ő most elégedett. Majd észrevette Pút. Mintha elvágták volna jókedvét, hirtelen elkomorodott és felüvöltött:

- Hát te mit keresel itt, te taknyos?

- Hogyhogy mit? Egyszerűen csak itt vagyok. Tudja, a barátom egy regényíró és most ő találja ki, hogy mi legyen.

- Hazug, zöldfülű, tacsó!

- Zöldfülűnek, tacsónak, hazugnak nevez?

(Most én, mint Pú barátja és egyben e regény írója, e konfliktus feloldásához segítségül hívok egy régi kedves ismerőst. Idézet következik Petőfi Sándor: A helység kalapácsa című művének harmadik énekéből.)

- Mert én kendet utálom,
Mint a kukorica-gölgödint.

- Ugyan úgy-e?

- Biz úgy ám!
- Hát kend azt gondolja talán,
Hogy én kendet szeretem
Avval a macskapofájával?
- Micsodával?
- Avval a macskapofájával!
- Macskapofámmal?
Hát te, te süldisznó!”

Ezt már Pú sem állhatta tovább. Közelebb lépett az őt durván sértegető fickóhoz és keményen, de udvariasan felhívta figyelmét egy fontos dologra:

- Uram, figyelmeztetem, hogy önnek most Old Pooh Joe-val van dolga! *(lásd 5. §. ZL)*
- Barátom, kevés vagy, mint dobostortában a ritmusérzék! Ha, ha, ha - paff.

A harmadik röhhentést (Pú öklének csapása következtében) nem követte negyedik, holott a Zoltánnal incselkedő haramiának eredetileg szándékában állt volna folytatni a röhögést. Az időközben felébredt társak üveges szemmel és ajakra fagyott mosollyal nézték a földön fekvő öntudatlan cimborájukat.

(Lábjegyzet: Az angol pooh [pu:] indulatszó magyarul kb. ezt jelenti: „Ugyan! Csak ennyi?” Ennek szellemében tehát hősünk hiteles vadnyugati neve: Old Pooh Joe annyit tesz, mint „a jó öreg Dzsó, akit nem lehet csak úgy lefitymálni.” Vagy rövidebben: „a jó öreg fityma.” ZL)

41. § Miután Zoltán megszerezte az újvilágban nélkülözhetetlen tekintélyt, elhatározta, hogy visszaugrik Debrecenbe, hiszen tudta jól, hogy a gimnáziumi tanulmányokat nem lehet elhanyagolni, ha később tényleg a Sztár Egyetemen kívánja folytatni pályáját. Az az igazság, hogy a sok lödörgéssel eléggé elment az idő, így nem tudott időben visszaérni gyalog az alagúthoz, így nem maradt más hátra, mint az autóstop.

Pú alapvetően nyugodt volt, kellemes belső melegség itatta át felserdülő, félig gyermek lelkét. Arra gondolt, hogy aznap megtette a magáét, jól fog esni az alvás. Összegezve: semmi baja nem volt az étellel. Ám a helyzet egy pillanat alatt megváltozott:

- Uúúúú.....áááá.....mmmm!!?! - ordította barátságtalanul Pú mögött másfél méter távolságból egy hatalmas grizzly medve.

„Ennek a fele se tréfa” - gondolta hősünk és néhány ügyes lábmozdulattal arrébb szökkent, megelőzendő a kellemetlen, azonnali szörnyethalást. *(Tudatos tautológia. - A szerző)* A medve azonban fel volt készülve erre a fordulatra; azon melegében Pú után íramodott (nem feledvén eredeti célját). Zoltán sem volt rest kisütni valami cselt: az üvöltve feléje rontó fenevad elől kitért, majd gáncsot vetett neki. A hatalmas szürke test kibillent egyensúlyából, majd hármat bucskázott. A Walt Disney rajzfilmjeinek világából jól ismert csillagok megjelentek hatalmas koponyája felett. Hősünk sportszerűen megvárta, hogy ellenfele összeszedje magát és ezzel mintegy megengedte neki, hogy fölvegye a lélekjelenlét leejtett kardját. *(! - A szerk.)*

E néhány másodperces pauzát használta fel a látszólag sivár környezet arra, hogy meg-elevenedjen: kövek mögül, bokrok tövéből, gyíkok és szkarabeuszok társaságában, réz- és fehérbőrű emberek bukkantak elő, s kandi szemeikkel a sodró lendületű eseményeket lesték.

A grizzly lassan feltápáskodott, majd szinte sírós hangon a következőket mondta:

- Maga alávaló gazember! Van szíve egy éhező medvével így bánni?

- Ne haragudjon, de ezt a hangot én kikérem magamnak; én nem gazember, hanem Old Pooh Joe vagyok!

- Kit érdekel, hogy ki maga?! - üvöltötte eszelősen az idegösszeroppanás szélén álló szürke óriás, majd tombolva, ész nélkül (sokkal inkább az indulatait levezetendő, mintsem a vérengzés vágya által vezéreltetve) ismét nekiment Púnak, ám Zoltán hamarjában bemutatott rajta egy ipont érő dobást. *(Majd mögékerüléssel újabb pontot szerzett. - A szerk.)* A közben jelentékenyre szaporodott közönség tombolt, a szerencsétlen földön fekvő óriást pedig úgy rázta a sírás, hogy csak na.

- Te teveivadék! - szólt a legyőzött.

- Nyomatékkal megkérem, ne tegezzen és főleg ne sértegetsen!

- Te horgasfejű galandféreg, giliszta, varangy! - üvöltötte magából kikelve és közben hevesen zokogva a medveóriás. - Gémeskút, malom-alja, fokos!

Ezt a sértéshalmazt már Zoltán sem tűrhette hidegvérrel:

- Te nyomorult ganajturó! - replikázott kissé felpaprikázva. Közben a kíváncsiak hada szoros gyűrűt vont a két fél köré. A jobbszálen Charles Darwin csóválta a fejét, elégedetlenül a viaskodók hiányos állat-rendszertani ismeretei miatt. Az aprócska szünetet - utolsó adrenalin tartalékait előbányászva - a grizzly törte meg:

- Te állat!

- Te... te - gondolkodott valami kemény, lesújtó jelzón Pú - te ember!

Ezt követően hősünk kissé elgondolkodva azon, hogy mit is tett (milyen kicsinyes veszekeedésben vett részt) úgy döntött, hogy kiköszörüli a csorbát, ennek szellemében ismét méltóságteljesen fog viselkedni.

- Uram - szólt a meghökkent idegroncshoz - nevezze meg a segédeit!

Átnyújtotta a névjegykártyáját és sarkon fordult. A helyszínről távozván, még nagy lazán odavetette:

- Szeptember 25-én, hajnali hatkor találkozunk a debreceni Nagyerdő tavánál, a Békás-tónál.

42. § Zoltán minden baj nélkül, időben hazaért, hála egy jól sikerült stopnak. Pedig ez a kis kaland sokkal rosszabbul is végződhetett volna. No, nem arra kell rögtön gondolni, hogy a medve széttéphette volna, nem, ez teljességgel kizárt; Ő, *(a nevet még nem árulom el. - A szerző)* ugyanis egy teljesen ártalmatlan grizzly - irtózik a vértől (alapvetően vegetáriánus) néha azonban hülye rokonai megpróbálták rávenni, hogy ontsa ki valaki véré, de még soha sem sikerült neki. Az igazi veszélyt, mint mindenhol, így a Vadnyugaton is az ember jelentette.

Púnak nem volt elég ideje szétnézni a disputa közben, pedig Darwin és Karl May mögött bújt meg Tomágó, a patkány. (= „patkány” nem a fajára vonatkozik, az csak egy sima becenév.) Ha a dolgok mélyére nézünk, ez a ragadványnév kifejezetten sértő - a patkányokra nézve, ugyanis Tomágóhoz képest a legjellemtelenebb, legalávalóbb patkány is egy korrekt gentleman.

Sajnos később még találkozunk vele.

43. § 1980 őszén, Zoltán félénken, de tettekre készen lépett a debreceni William Shakespeare Gimnáziumba. Az első lépcsőfordulóban az Avoni Hattyú szigorú tekintetű portréja fogadta a fiatalokat, alatta egy idézet:

„A világegyetem tudni akarja, hogy néz ki ő maga: és teremté Shakespeare-t”

Zerffi Gusztáv

Pú már az adatlap kitöltésénél elbizonytalanodott. Hirtelen nem jutott eszébe, hogy az „általános” szót egy vagy két l-lel kell-e írni. Végül az „álltalános”-nál maradt mindaddig, amíg jóakarója meg nem világosította elméjét.

Gyorsan szerzett magának egy másik adatlapot, az elrontott példányt - csekély nyelvtani tudásának tanújelét - apró miszlikre szaggatva, három különböző szemétkosárban helyezte el, nehogy később felhasználhassák ellene a kompromittáló okiratot. Végzett az adatlappal; örült ugyan, hogy megúsza különösebb botrány nélkül ezt az „egy l-két l” ügyet, de egy különös, talán leginkább a halálfélelemhez hasonló érzés kerítette hatalmába: „Mi lesz velem?”

44. § A dislexyában szenvedő Pú még a gimnázium első évében sem tudott tisztán, folyékonyan olvasni; a d, illetve b betűket gyakran keverte; azt, hogy melyik a jobb oldala, csak úgy tudta megállapítani, ha előtte kipróbálta melyik kezével tud szebben írni; fordítva írta a hármast, sőt a kettes számjegyeket. Ráadásul nála az általános iskolai alapokat sem a tudomány és a pedagógia legjobb cementjéből keverték. Az „ly-j” mint a magyar nyelv specialitása, mumusként settenkedett háta mögött az irodalom és nyelvtan felmérők alatt. Ha a szorzótáblában nem is, de minden ezt a szintet meghaladó matematikai ismeretben feltérképezetlen probléma-dzsungelek nehezítették hősünk haladását a matematika tudományának széles országútján. Ezeken kívül, minden olyan tények sorából összeálló dolog, amellyel nem volt képes érzelmi közösséget vállalni, egyszerűen nem tudott gyökeret verni agyában (pl. a három tételnél többet tartalmazó felsorolásokat képtelen volt memorizálni).

Ám ne gondoljon arra, kedves olvasóm, hogy közös barátunk az imbecillitás, debilitás, netán az idiotizmus terhe alatt nyögött - nem, a maga módján kitűnő tanuló volt éveken át. Szimplán csak arról volt szó, hogy gimnázium-éretlensége miatt az év eleji, tájékozódásképpen megírt dolgozatok mindegyike pocsékra sikeredett, így amiből csak lehetett, neki sajnos ún. felzárkóztatóra kellett járnia.

Így szerda és csütörtök délutánonként a szokásosnál is szigorúbban nézett rá a lépcsőfordulóban a mester portréja.

45. § Csípős, őszi hajnal volt, éppen hogy kivilágosodott. A pirkadat tompa, szürke hátteret komponált a fák olajzöld, sötét sziluettje mögé. Az elszáradó, lehullott ágak reccsenése - a rájuk lépő lábak súlya alatt - eltompult az aszfalt elhalt levelektől nyálkás felszínén.

A becsületbeli ügy rendezésének hajnalán komor öltözékű úriemberek és egy grizzly medve gyülekeztek a megbeszélt helyen. Zoltán elkövette azt a hibát, hogy az előző napon nem olvasta el a párbajkodex szabályai szerint elküldött névjegykártyákat, az azokat hozó segédre is csak egy futó pillantást vetett, udvarias, de hideg modorban tárgyalt vele, majd kimért főbillentéssel elköszönt tőle - így nem igazán tudta, kik is állnak vele szemben a nagyerdei tavacska hídjának másik oldalán.

Középen a grizzly állt, rajta egy kölcsönként fekete öltöny, a két oldalán (hasonló jelmezben) a segédei álltak, jobbján Kormos István, balján Charles Darwin. Zoltán most vette először igazán, higgadt fejjel szemügyre ellenfelét és annak segédeit. Kormos Istvánban felismerte a névjegykártyák átadóját, Darwin pedig régi cimborája volt *(lásd pl.: 358. §. - A szerk.)*. A medve arca valami egészen különleges érzéseket keltett Púban. A mélységes megbánásról árulkodó jelek nem döbbsentették meg, egy kicsit talán számított is valami hasonlóra. Az viszont meglepte, hogy a szürke húshegy mintha saját magával nem lenne igazán kibékülve, időnként harsány szitkokkal illette önmagát és a mancsában tartott kis tükörbe bele-belenézve, nem tudta megállni, hogy undorodva el ne fordítsa gyermekét, zavaros tekintetét.

Most, hogy Zoltán alaposabban szemügyre vette, hirtelen belényilallt a felismerés - szélsebesen a zsebéhez kapott és kihúzta belőle a grizzly névjegykártyáját.

„Hiszen ő Vackor!”

És már futott is segédeit (Karl Mayt és Tarzant) faképnél hagyva. Az ellenfél táborában nagy lett erre a zűrzavar, Kormos István a testével fedezte Vackort, míg Darwin Pú elé lépett, mondván:

- Nyugodjon meg, uram! Csak semmi meggondolatlanúság, tartsuk be kérem a lovagiasság alapvető szabályait!

Zoltán azonban rá sem hederített a segédek alaptalan aggodalmaskodására és „Vackor, Vackor, ne haragudj!” - felkiáltás kíséretében átölelte a riadt medvét.

Nagy kő esett le mindenki szívéről. Igaz, a két sértett felen kívül nem sokan értették, minek is köszönhető ez a páli fordulat; lényeg az, Pú és Vackor értették. *(Ha eddig nem tette volna meg, olvassa el: Kormos István Mesék Vackorról című művét. - A szerk.)*

- Hát, kedves barátom - kezdte a beszélgetést Pú - te igencsak megnőttél, mióta nem láttalak!

- Igen - válaszolt a hatalmas szürke medve, majd szemlesütve hozzátette: - sajnos.

Mikor ismét hősünk szemébe nézett, Zoltán a sugárzó mosoly mögött régen elszáradt karácsonyfák hajdani csillogását érezte.

46. § Éppen itt az ideje, hogy a lányokról is ejtsünk egy pár szót!

Egy idő után minden férfiember rájön, hogy fölösleges nyomatni a süket szöveget a nőknek, bármennyire is vihogjanak azok rajta. Csáberőnket másként kell kamatoztatnunk. Majdnem teljesen hasztalan az intellektualitás oldaláról megközelíteni őket, bele kell nyugodnunk, hogy soha nem láthatjuk cselekedeteik igazi mozgatóit. Olyanok ők, mint az indiánok: fehér ember nem értheti igazán gondolkodásmódjukat. (Ebből következően az indián nők jelentik a legnehezebb esetet.)

Egyébként a vadászmezőkön edzett, öreg harcosok már látják: csak egy valami biztos (a halálon és a már megtörtént dolgokon kívül): az élet sakktábláján a nők a fehér bábukat vezetik.

Ám a mi hősünk ekkoron még nem volt birtokában a fentebb leírt bölcsességnek, így, a nőkkel szemben folytatott hibás politikájának következtében ahhoz a vadkanhoz vált hasonlítottá, aki a puskát hátán átvetve, megpróbált a vadászra vadászni. *(A szerző itt nem a kivételt jelentő Zrínyi-ölő vadkanra célt. - A szerk.)* Ez a hibás probléma-kezelés aztán számtalan lelki konfliktus forrásává vált.

A helyzetet még kilátástalanabbá tette, hogy Pú szemüveges lett. Gondoljunk bele, mennyire nem szerencsés dolog korunk elidegenedő társadalmában, szemünk és az objektív valóság közé, még egy üvegfalat is beiktatni. Ráadásul azon túl, hogy Zoltánnak a szemüvegtől egyfajta akvárium komplexusa lett, különösen érzékenyen érintette a felismerés: a szemüveg örökre elzárta őt attól, hogy élesen lásson álmai világában, hiszen alvás közben nem lehet okulárét viselni (lásd: *Sigmund Freud: Álomfejtés. - A szerk.*)

Nos, ilyen jellegű, friss sebekkel lelkén lépett be Pú, új testrészével orrán (kissé szédelegve az erősebb dioptria okozta furcsán torz látványtól) a Központi Debreceni Vadnyugati Könyvtárba.

Nos, hogy visszaterelem az elbeszélés fonalát a lányokra: a könyvtárban volt belőlük elég.

Ha még emlékszik a kedves olvasó a 16. §-ra és hogy ott még csak bimbózó stádiumában volt hősünkben az Érosz, és ha figyelembe veszi, hogy már a 46. §-ban járunk, akkor nem kell csodálkoznia azon, ami amúgy is természetes: azóta alaposan fellángolt benne a libidó.

A fajfenntartás kérlelhetetlen ösztönének tüzével próbálta Pú felmelengetni történetünk őszi délutánján a hírolvasó szomszédos székében tanyázó tehetséges, fiatal versenyzőnő jégcsap-lelkét.

Hasztalan.

Minden gyermeteg, figyelemfelkeltő aktus, az érdektelenség nyálkás, kocsonyaszerű masszájában vesztette el energiáját.

A lány olyan látszatot keltett, mint aki tényleg olvasni és nem valakit felcsípni megy a könyvtárba; az ilyen személyeket Zoltán már akkor sem szenvedhette, úgyhogy ennek szellemében - korát meghazudtoló bölcsességgel - azonnal más nő után nézett.

A zenei könyvtár, a sok-sok fejhallgatóval és a jó látási viszonyokkal, ideális terepet jelentett a magányos vadászok számára, ráadásul azon a környéken igen szép számmal akadtak a polcokon lexikonok, szótárak és más hasonlóan nagytestű jószágok, melyekből pompás fedezéket lehetett kiépíteni az asztalon, mely fedezék mögül zavartalanul tudott sasolni, aki akart.

Ösztönei által üzött hősünk éppen az Országgh-féle angol-magyar szótár második kötetével leplezte egy formás szőkeség iránti érdeklődését, amikor egy nem akármilyen mocskos láb rúgta be a könyvtár lengőajtáját. Minden szem a betolakodóra meredt. Az idegen, már pusztán megjelenésével felborította a könyvtár rendjét. Mindenki kizökkent az intellektualitás köpönyegével álcázott párkeresés csendes, de hatékony mahinációinak üteméből. Amint Pú meglátta a mosdatlan, dögletes párát kibocsátó ocsmány alakot, rájött: az aznapi csajozásnak löttek. A bunkóság büze (*Alliteráció! - A szerző.*) elfonnyasztotta a szerelem könyvtárban kinyílni készülő virágait.

De nem csigázom tovább a kedves olvasó kíváncsiságát. Az ajtón belépő nem volt más, mint Tomágó, a patkány.

47. § Mielőtt rátérnénk annak részletezésére, hogy a regény legnegatívabb hőse mi mindent nem átalott tenni a kultúra templomában, a talán túlságosan is felcsigázott érdeklődést - taktikai okokból - lecsigázandó, hadd álljon itt egy kis ízelítő Zoltán kora felnőttkori verseiből. (*Mindez a Satu komplexus leküzdését követően keletkezett, lásd még: 19, 20, 21. §-okat. - A szerző.*)

Rögtönzött kis összeállításunk élére egy öntudatos, fiatalos hévvel megfogalmazott ars poetica került:

Jómagam

Vajh jó vagy-e Te: magam,
Hisz azt mondom: jómagam
„Nem addig a!” mondja más,
Kit érdekel?! Szarok rá!

Egy megkapó fohász következik a „Transzcendenciához”, mely írójának egy gyötrelmes órájában fogant:

Ne légy oly kegyetlen!

Ne légy oly kegyetlen,
Kegyes Ég!
Hisz miért is tennéd?
Iramlik-e lelkemben a Gonosz
fel, s alá?
Nem!

A színészvilág óriását megéneklő haiku vers, bájjával hívja fel magára a figyelmet:

Marlon

Marlon!
Van-e a fejedben
Már lom?

Vers következik egy vidám, 1845-ben született főemlősről:

Pávián

A
Páviánok páviánja
Bukfenceket sorra hányja.
Örül ennek Julcsa, Tánya;
Még a horvátoknak bánja:
Jellasics (a rossz) sem bánja!

Végezetül lássuk, hogyan vonít fel Pú zsigereiben a nő utáni vágy:

Szerelem

Lövell a hév, a rettenetes;
Porzik a lélek, s villámok csapnak alá.
Parázslik, izzik koponyámban
Az R N S.

48. § De félre a költészet lágy harmóniáival, nézzünk szembe ismét századunk elvadult valóságával! Meg különben is, mit nekünk az a sok érzelmős sületlenség, amit a poéták hordanak össze. Legyen inkább vér, szex, izgalom, erőszak!

Mindenféle bika csávók nagy pofonokat osztogatnak, hatalmas autókön üldözik egymást, majd a tengerparton, naplementében felcsípnek egy tucat bombajó ceca-mecát, akiket a megfelelő pillanatban lazán megtermékenyítenek. (Az ilyen frigyből született fickók aztán ugyanazt teszik kb. 25 év múlva.)

A 48. § hátralévő részét kérem ne olvassák el a kedves durva lelkű olvasók, ériék be a 49. §-tól írottakkal; ha tanácsomat meg nem fogadván mégis tovább olvassák e szakaszt, ám legyen, ők lesznek szegényebbek egy illúzióval, nem én.

Szóval, így egymás között, kedves érző lelkű olvasók, hadd kérjek elnézést a 48. § fentebbi részért! Nem kell komolyan venni! Persze, hogy szükség van a versekre - ha nem is mindig olyanokra, amilyeneket Pú ekkortájt írt. De értsék meg kérem durvalelkű társaikat is, nekik bizony csak a fentebbiekre van szükségük.

No, de elég a lecsigázásból, lássuk mi a helyzet a könyvtárban!

49. § Elöljáróban: köszöntöm ismét körünkben a kedves durvalelkű olvasókat.

Tomágó egy hatalmas, recsegős fingással indított, melynek (hölgyek, elnézést) tán még leve is volt. A könyvtár közelben lévő alkalmazottja erélyesen ráripakodott a rendbontóra; az is falrahányt borsó volt, amit ő mondott és az is, ami Tomágó gyomrából - a borsólevesből és pálinkából álló ebéd következtében - a könyvtár falán landolt.

- Ha, ha, ha - kezdte Tomágó, majd így folytatta: - ha, ha, ha.

Persze senki más nem osztozott jókedvében, sőt! Egy csinos hölgy például összeráncolta szemöldökét; ez aztán felborzolta Tomágó viharvert idegeit, aki így a következőket szólta:

- Te ribanc! Takarodj a szemem elől, mert különben megöllek!!

- Ördög és pokol! - hozta fel „ellenérvként” a leány barátja. Tomágó, e szívének kedves személyiség és intézmény hallatán megenyhülni látszott, majd visszazökkenve a rendes kerékvágásba, lekevert egy hatalmas pofont a lovagnak.

Mindenki igyekezett veszteg maradni, némelyek úgy tettek, mintha mi sem történt volna (gyöngyöző homlokuk azonban elárulta őket).

Tomágó kimért, s egyben támológó léptekkel mérte fel a terepet - szeme sarkából a gyanús mozdulatokat leste, nehogy valaki coltot rántson. Senki (a regényíró is beleértve) sem tudná már megmondani, minek okán, de tény, hogy Tomágó megállt egy idős hölgy előtt, kb. három centiméter távolságból a szemébe nézett és feltette a következő talányos kérdést:

- Hát te?

A válasz természetesen elmaradt, ami igen-igen lehangolta negatív hősünket. Valószínű, ennek tulajdonítható az az eszeveszett fogcsikorgatás is, amelyre Tomágó rázendített, úgy, mintha egy kísérteties, ódon várkastély korhadt, rozsdás ajtaját tárná fel a jeges sarki szellő. A sakkbantartott idős hölgy fogai berezonáltak a fülbántó hangra, egy koronája meg is lazult. Ehhez képest kifejezetten kellemesnek érezte, mikor Tomágó szembeköpte őt (feltéve a pontot az i-re), merthogy ezzel egyidőben vége is szakadt a fogcsikorgatásnak. Tomágó még ennyit fűzött hozzá a dologhoz:

- Matt!

A következő áldozat egy légy volt, aki póker arcot vágva megpróbált észrevétlenül elrepülni a garázda elem (lásd még: *Leclanché elem* 26. § - *A szerk.*) mellett. A légy légyottja ezúttal elmaradt - szörnyethalt Tomágó mancsában, aki azon melegében bekapta áldozatát. Lehet,

hogy nem volt ízletes a légy? Vagy talán a nyelvére harapott volna? Ezt bizony már soha nem tudjuk meg; lényeg az, hogy miközben egy menekülni készülő lány kabátját késével szanaszét szaggatta, hangos morgásba és fogcsattogtatásba kezdett. A helyzet pikantériáját az adta meg, hogy az illető leány a csinosabbak közül való volt. (A kedves férfi olvasók biztosan ismerik az olyan ígöző lányokat, akik láttán bizony-bizony még a magunkfajta normális embernek is perverz gondolatai támadnak; nos, ilyen volt e most megtámadott, lassan-lassan ruhátlan leány is.) A könyvtár férfi közönsége is kezdett megfélemleni a helyzet bűncselekményi jellegéről és a széttépett ruhadarabok alól elővillanó bájak által letaglózva, dermedten nézte a bűnöző kezében visítva vergődő Aphroditét (mert ő volt az, ki más lehetett volna).

- Gyerek, gyerek, gyerek!! - üvöltötte Tomágó, jelezvén, hogy feltámadt benne az apaság iránti vágy és már kezdte is maga alá gyűrni gyöngé ellenfelét.

Ez volt az a pillanat, ameddig Pú esélyt adott Tomágónak, hogy mindent visszacsináljon önszántából, de tovább nem tűrhette a gyalázatot.

- Paff (lásd még: 40. §. - A szerk.)

50. jubileumi § Jó pár száz évvel megelőzve saját korát, sőt még a reneszánsz felvilágosult gondolkodóit is, az időszámításunk előtti harmadik században, a szamoszi Arisztarkhosz már azon törte a fejét, hogy hogyan lehetne kiszámítani a Napnak és a Holdnak a Földtől való távolságát. A zseniális Kopernikust is meghaladta ókori heliocentrizmusával. Galileo Galilei egy kis „megdolgozás” után megtartotta magának saját, külön bejáratú véleményét a dologról, míg Giordano Bruno (18-19 századdal Arisztarkhosz után) mártírhalált halt az igazságba vetett, tántoríthatatlan hite miatt.

Azon túl, hogy az 50. ünnepi szakaszban, ezen lángelmék szellemi nagysága előtt kívántam kegyeletemet leróni, e kis felvezetés után kifejezetten szemtelenség lett volna az Univerzum részéről, ha történetünk napján valahogy mégis úgy történtek volna a dolgok, hogy nem megy le a Nap.

A Nap azonban mit sem törődve ezekkel a kicsinyes, alaptalan aggályokkal, annak rendje-módja szerint elfordította mosolygós arcát, s a Föld Zoltánék felőli oldala, nagyot ásítva belezuhan a sötétségbe.

Jótekingy fátyol borult tehát a könyvtárban zajló szégyenteljes eseményekre (a konklúziót majd később levonjuk az 52. §-ban), most azonban kövessük a Nap útját a napfényes Arizonába! Legyünk most mi is optimisták, mint anyacsillagunk, a jó öreg Napocska, ki mindig mindennek a napos oldalát látja.

- Nevem Kleki Petra; híres apacs-vezér vagyok, kinek bölcsessége: mint a nagy Manitué, szeme: mint a vándorsólyomé, ereje: mint a bölényé; szóval igen bika csávó vagyok! Uff, én beszéltem.

Mindezt csak azért mondtam el, hogy aki Winnetout nem olvasta volna Önök közül, az is tudja ezentúl hova tenni őt, a nagy harcost, valamint hogy megfelelő hangulatot teremtsen az 51. §-hoz.

51. § A tábortűz másik oldalán nem kisebb személyiségek ültek, mint a ravaszdi Sam Hawkins, Old Shatterhand, Incsu Csunna, Winnetou és még sokan mások.

- Aki a medvetalpba egyszer belekóstol - kezdte Sam - az nem hagyja abba addig, amíg meg nem ette az utolsó porcikáit.

- Fehér testvérem igazat szólt - helyeselt Kleki Petra, majd meghúzta a keze ügyében levő tüzes vizet tartalmazó palackot. A többiek követték a példát:

- Vadnyugati ember nem izzad! - szólt az első áldomás Sam szájából.

- Magyar cowboy, nem hangyaboly! - tromfolt Old Shatterhand (aki, mint az köztudomású, nem volt más, mint Xantus János).

- Csonka Texas, nem Texas; egész Texas, Texas! - sírt fel valahonnan nagyon mélyről Kleki Petrán az indián bánat.

Részben poénból, részben pedig saját nacionalizmusától átfűtve a zöldfülű Old Shatterhand öntudatosan bejelentette:

- Aki nem magyar, annak hét anyja van!

Az azonnali skalpolástól csak az mentette meg, hogy a társaság indián tagjai nem igazán értették, mit akart ezzel mondani. Sam Hawkins - mielőtt nagyobb baj keveredett volna a dologból - közös nevezőre hozta a társaságot az utolsó áldomással:

- Vadnyugati vadász nem fázik, maximum a medve - és ezzel jóízűt harapott a ropogósra sült medvetalpból.

52. § Míg hőseink békésen emésztenek (amiben amúgy sincs semmi különösebben érdekes), fordítsuk tekintetünket rövid időre ismét Debrecenre és - immáron lehiggadt fejjel - elemezzük a Tomágó ügy részleteit!

Ebben a §-ban hadd keressek támaszt (a pontos fogalomhasználat végett) a Platónon és Arisztotelészen nevelkedett, nagytekintélyű ókori bölcs: Theophrasztoz Jellemrajzok című művében. Az idézett definíciók tehát mind ebből valók.

(1) Mielőtt a 46. §-ban leírtaknak megfelelően Tomágó megjelent volna a könyvtári olvasóban, történt egy s más. Pl. az olvasóterem bejárata mellett díszelgő pálma tövére vizelt, majd iszonyatos kegyetlenséggel széttépte a tehetetlenül vergődő ártatlan növényt. A bámészkodók irtózva fordították el tekintetüket, még hallani is rossz volt, hogyan recsegnek-ropognak a pálma ágai. Az eszelős bandita akciója során szétmázolt ötvenhárom eredetileg paradicsomi létre áldatott egysejtűt is, kiktől ezzel - miként Isten az embertől - az öröklétet vette el. *(Lásd még a 4. §-t és a Biblia megfelelő részit. ZL)*

Ezen cselekedetével - bizton állíthatjuk - Tomágó magára sütötte a **bárdolatlanság** bélyegét: „A bárdolatlanságot úgy foghatnánk fel, mint a jó modor nem ismerését.”

(2) Tomágó fergeteges belépője klasszikus példa lehetne a **megátalkodottságra**.

„A megátalkodottság szégyenletes tettekhez és szavakhoz való ragaszkodás.”

(3) Ami pedig a fiatal hölgy fejéhez vágottakat illeti:

a/ egyrészt Tomágó **rágalmazást** követett el, amikor a leányt prostituálnak titulálta.

„A rágalmazás lelki készség a rosszindulatú beszédre.” *(Lásd még: 1978. évi IV. tv. a Büntető Törvénykönyvről, 179. § aljas indokból, vagy célból, illetve nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmazás. - A szerk.)*

b/ másrészt a **nagyzolás**, mint alantas mozgató is kivillantotta foga fehérjét Tomágó első mondatának szavai mögül - ha jobban megfigyeljük.

„A nagyozolás, úgy foghatnánk fel, tekintélyszerzésre irányuló, nemtelen törekvés.”

Mi más indoka lehetett volna különben a gyilkossággal való fenyegetőzésnek?

(4) Bár Theophrasztosz nem rendelkezik külön **pofozkodóról**, azt hiszem, nyugodtan elhatárolhatjuk magunkat a művelt emberek nevében attól a konfliktuskezeléstől, ahogyan Tomágó rendezte véleményeltérését a hölgy segítségére siető úriemberrel.

(5) „Nyilvánvaló, hogy a **bizalmatlanság** egyfajta, mindenkit rosszindulatot sejtő gyanakvás.” Nos - ki tagadhatná - így lépett Tomágó az idős hölgy elé, s kérdezte, hogy „Hát te?”. Az ezt követő fogcsikorgatás pedig felért egy komoly fenyegetéssel. *(Fenyegetés - a Btk szerint - súlyos hátrány kilátásba helyezése, amely alkalmas arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen. ZL)* Hál’ Istennek nem falta fel az idős hölgyet - csak leköpte. A felfalatás a szerencsétlen sorsú, vigyázatlan légynek jutott osztályrészül.

(6) A legkevesebb, amivel Tomágót megvádolhatjuk az Aphrodité konfliktus apropóján az a **tapintatlanság**. „A tapintatlanság a másik ember számára kellemetlen érintkezési mód.”

(7) Sőt mindezt megfejtette Tomágó azzal, hogy a **fecsegés** bűnébe esett. Gondoljon a „Gyerek, gyerek, gyerek”-re! A fecsegést, ha valaki a meghatározására kíváncsi, szertelen beszélhetnének nevezhetnék.

Nos, egyelőre ennyit a velejéig romlott Tomágóról, akit Pú pofonja után a mentő vitt el a könyvtárból. *(Lásd a kortárs zeneszerző-génius, Frank Zappa, Rat Tomago című darabját, Sheik Yerbouti, „B” oldal. - A szerk.)*

53. § Milyen kár, hogy a püi hőstett nem kapott igazán szárnyra! Nemhogy akkor rögtön, de még most (jó pár évvel később) sem sikerült kifogni valami Homérosz-félét, aki méltón elzenghetne volna tettét, hadd okuljon a világ. Hiába, ez a Fátum. Egyeseknek halhatatlanság, míg másoknak csupán hallhatatlanság jut. Akad, aki egész életében mást sem csinál, csak hajókázik meg csajozik, aztán halomra öldösi felesége udvarlóit azzal a fene nagy íjával; az igen, abból persze lehet eposzt csinálni. (Megáll az ész!)

No, lényeg az, hogy a könyvtár földszintjén Zoltánt már semmi nem különböztette meg az egyszerű földi halandóktól. Hóna alatt nagy mennyiségű, komoly irodalommal és lelke mélyén egy kis büszkeséggel lépett a könyvtári adminisztrátor igéző szemei elé. *(Bár dehogyis volt az igéző - ha nem vigyázok, olyan leszek én is, mint valami fantáziátlan videoclip-rendező, kinek filmjeiben minden nő igéző, a lányoknak hosszú a hajuk, lassítva forgolódnak, vagy futnak a réten, miközben érzeltő fazonok szenvelegnek a mikrofon előtt. Szóval az adminisztrátor kifejezetten pocsék volt, viszont a mellette álló barátnője tényleg nagyon szép volt. ZL)*

A William Shakespeare Gimnázium komoly felkészültséget kívánt diákjaitól, részben ennek tulajdonítható, hogy ilyen nivós, tudományos könyvek kölcsönzésére is sort kerített hősünk. Azonban hazudnék, ha azt mondanám: Pú abszolút sznobság híján való volt, mikor sejtbiológiával, római joggal és a napfolt tevékenységgel foglalkozó monográfiák kölcsönzésével töltötte drága idejét. (Van abban valami hátborzongatóan jó, amikor gondterhelt ábrázatunk mögül kipillantva felfedezzük embertársunkban azt a félelemmel vegyes csodálatot, ahogy ráébredni látszanak szellemi nagyságunkra; ami persze - mi tudjuk - csak káprázat, hiszen a kezünkben tartott könyvet „a szubjektum alapvetéséről”, melyet a többiek csak bambán bámulnak, mi sem fogjuk soha elolvasni.)

Aznap Zoltán három könyvet rakott a könyvtáros kisasszony pultjára. Kettőt vitt, egyet hozott. Nem tulajdonított különösebb jelentőséget az adminisztrátor munkájának, aki a betétlapokat cserélgette, s közben ide-oda firkantott valamit. A mosolygós önelégültség birodalmából egy rövidke mondat hozta vissza a reális valóságba.

- Ez a magáé - szólt kicsit hidegen az adminisztrátor és minden báméskodó számára jól látható módon Zoltán elé csúsztatott egy fehér kartonlapocskát, amit az olvasójegyből bányászott elő, pontosan onnan, ahová azt korábban egy csintalan cimbora nagy műgonddal elrejtette.

- Köszönöm! - nyögte ki végre Pú, majd lángvörös fejfel gyorsan elrejtette a lapot, melyen vastag, fekete filctollal írva, ott díszelgett egy szó: „PINA”.

54. § Egy méla hang:

- Rengeteg teendő van az életben - sőt, csak az van!

55. § Ezenközben a Vadnyugaton hőseink befejezték az 51. §-ban megkezdett emésztést. Nincs komoly medvetalp lakoma kiadós szundikálás nélkül. A jóízű durmolás nemesen egyszerű boldogságát azonban sajnos megmetyelezi a vadnyugati stressz. De hát ilyen az ember, aki ahelyett, hogy áttérne az egészséges életmódra és éberén figyelné a belső ellenséget: a pszicho-szomatikus betegségeket, minduntalan embertársait kémleli (a legrosszabbakat feltételezve róluk).

Minden harcos álmában is fegyverén nyugtatta kezét. Aggodalmuk nem volt alaptalan. A bokrok mögül - valami rosszban erősen sántikálva - előbukkant Tangua, a gonosz kajova főnök (mellesleg Tomágó unokatestvére). A másodperc törtrésze alatt minden tűz körül alvó, a tüzelésre kész klasszikus helyzetbe pattant.

- Köszöntsük egymást a legszebb magyar köszöntéssel: Jó napot kívánok! - szólt hízelegve Tangua.

- Jó napot kívánok! - felelt kórusban minden érintett.

- Sápadtarcú testvérem, Sam Hawkins! Egy szóra kérlek, jer!

- Ne majrézzatok srácok! - szólt Sam, mire mindenki visszafeküdt és aludt tovább. - Miben lehetek segítségedre, rézbőrű testvérem?

- Hadiösvényre léptünk az apacsokkal, persze ezt ők még nem tudják. Hihihi!

- Mindamellet, hogy ezt nem tartom a dolgok legmulatságosabbikának, ki kell, hogy ábrándítsalak: aljas tervedhez nem nyújthatok segítséget, hiszen az apacs vezérek barátaim, s emellet most éppen vendégszeretetemet is élvezik.

Végyszóra kilépett az erdőből Plátón: Az állam című művéből Szokratész és Polemarkhosz. Sam és Tangua figyelmesen hallgatták a beszélgetést. Az ókoriak rá sem rántva a környezetre és a benne lévő figurákra, a párbeszéd végén ismét nyomtalanul eltűntek az erdőben.

„Szokratész: Egyáltalán, árthat-e bárkinek is az igazságos ember?

Polemarkhosz: De mennyire! Sőt kell is ártania a gonosznak és az ellenségnek!

Szokratész: Jobbá, vagy rosszabbá lesz a ló, ha ártanak neki?

Polemarkhosz: Rosszabbá!

Szokratész: És érvényes-e, barátom, ez a tétel az emberekre is; ha bántjuk, nem az ember erényben válik ő rosszabbá?

Polemarkhosz: De, igazat szólsz.

Szokratész: És az igazságosság vajon nem embererény?

Polemarkhosz: Szükségképpen az.

Szokratész: Így az ember, ha bántjuk, ugye barátom, feltétlenül igazságtalanabbá válik?

Polemarkhosz: Hihetőleg.”

- Minden apacsnak kampó!! - üvöltötte el magát Tangua. Mint kiderült, ez volt a megbeszéltsé jelszó a harc megkezdésére. Számtalan kajova indián ugrott elő, harci dresszekbe öltözve és kimázsolva.

Látják, ide vezet az, ha valaki nem jól értelmezi a klasszikusokat! *(Lásd még: Klasszikusok című dráma, 24.§. - A szerző.)*

56. § Korábban már tettünk említést arról, hogyan gondoskodott a természet a reflexszerű önvédelemről (26.§). Az ember ember elleni küzdelmének tehát szükségképpen velejárója a köpdösés; szitkozódás (vagyis az intellektuális köpdösődés); valamint a verekedés. Most ez utóbbit vegyük egy kicsit jobban szemügyre, a fentebbi § apropóján!

Kiindulási alapunk legyen az, hogy az igazi verekedés nem azonos, sőt még csak nem is hasonlít arra, amit a filmekben pl. Simon Templar művel. Mi sem áll távolabb egy igazi verekedéstől, mint az elegáns, nagy ívű, jól elhelyezett ütések; sportszerű (fair-play) küzdelem, amit csodálattal néznek a környéken álló, rendkívül csinos hölgyek. (Ilyen csinos hölgyek a valóságban soha sem tartózkodnak az ütésváltás színhelyén, csak néhány lerobbant, érdektelen, esetleg részeg pasas.) *(A filmek, video-clipek, magazinok rendkívül csinos hölgyeiről egyébként bizonyos körökben elterjedt nézet az, hogy ilyenek a valóságban nem is léteznek, őket csak rajzolják. - A szerk.)*

Amikor valaki úgymond „megtémázza a másik agyát”, minden szempont eltörpül egy vezérelv mögött: A másik félnek valamilyen úton-módon kellemetlenséget kell okozni! Ez eredményezi aztán azt, hogy a küzdő felek elegancia helyett vicsorognak, nyüszítenek, természetellenes testhelyzeteket vesznek fel, hörögve forgatják riadt szemüket, szánalmasan rángatóznak, s ezenközben az jár a fejükben, hogy ők most Paul Newmanek, Gregory Peckek, esetleg Charles Bronsonok.

Főszabály szerint a küzdők saját testük valamely kemény részét hozzák mozgásba, megcélozva azzal az ellenfél testének érzékeny pontjait. Közkedvelt a kéz, a láb, de még a fej; sőt (az igazán profiknál) a csípőcsont ilyen célú használata. A gyakorlat azt mutatja, hogy a haj- és fültépés, orrfacsargatás, csipkedés, harapdálás sem hagyható számításán kívül.

Külön taktikát igényel a nemi szervek elleni támadás. Az ezen célpont ellen támadó harcosnak a következő tényeket kell figyelembe vennie, mielőtt a döntő rúgásra, ütésre, kocogtatásra elszánná magát.

1. Fel kell készülni arra, hogy - ismervén az adott szervek különös érzékenységét és becsét - az ellenérdekű fél fokozott védelemben részesíti azokat.

2. Ha mégis sikerülne találatot bevinni, az okozott fájdalom ugyan csaknem elviselhetetlen, ámde néhány másodperces késéssel jelentkezik.
3. Az ilyen módon kivívott győzelem - akárhogy is nézzük - kétes értékű, erkölcsi fölül-emelkedést nem biztosít.

Tehát:

I. Éles szemmel lesd az alkalmas pillanatot (pl. a terpeszben álló ellenfél elmélázva a göncöl-szekeret keresi tekintetével).

II. Tedd meg, amit tenni kell és menekülj a rendelkezésedre álló kb. 7 secundum alatt.

Amire ebben a stádiumban külön vigyázni kell:

II/a. - Az áldozat maga is tisztában van a 7 secundummal, így azonnali és gátakat nem ismerő agresszivitásra lehet számítani.

II/b. - Menekülés közben különös figyelmet kell fordítanunk saját nemzőszerveink védelmére. *(Lásd még történeszek, jogtörténeszek számtalan tanulmányát a Hamurabbi-féle tálió elvről. - A szerző.)*

II/c. - Mivel az áldozat maga is tudja, hogy hamarosan rendkívül kellemetlen fájdalom lesz úrrá összecsukló, elgyengülő testén, szinte önkívületbe kerül. Szaknyelven ezt a jelenséget „Hannibal ante portas szindrómának” nevezik. Ezen szindróma fellépésének, a külvilág számára talán legegységesebb jele a torka szakadtából való ordítás, ezért legyünk tekintettel:

II/c/a. - a közelben édesdeden alvó csecsemőkre.

II/c/b. - az éjszakai műszakban dolgozó polgártársakra. Az ilyen kategóriába tartozó emberek jelenlétében lehetőleg ne alkalmazzuk ezt a „fegyvert”.

III. Az akció sikere után próbáljunk meg a körülményekhez képest a legegánsabban viselkedni. (Ha netán minket rúgnak tökön, akkor is ugyanez a teendő, bár tudjuk nagyon jól, hogy ez lehetetlen.)

IV. Ha a támadás azért hiúsul meg, mert elvétjük a célt, vagy a mindenre felkészült, ravasz ellenfél szuszpenzort használ, akkor a II., II/b. pontok szerint kell cselekednünk, azzal az értelemszerű eltéréssel, hogy a „7 secundum” helyébe „bizonytalan idő” lép.

A fentebb kerekedett rövid kis esszé szellemében tüsténkedtek Tangua kajova és Incsu Csunna apacs harcosai, valamint Xantus „Old Shatterhand” János és Sam Hawkins.

A kajovák átmenetileg a hős apacs harcosok fölébe kerekedtek. A két fehér kalandos úton menekedett meg a rabság sanyarú kenyerétől, míg az apacsokat javarészt foglyul ejtették. Kleki Petra elesett, lelkét a Nagy Manitu átemelte az Örök Vadászmezőkre. Winnetou és Incsu Csunna a kajova táborban kínczölöphöz kötve várta a halált. A ravaszdi Sam és Old Shatterhand megszabadították őket egy hosszú izgalmas éjszaka alatt. A két apacs vezér nem láthatta megszabadítóit; róluk tévesen azt hitték: ők csalták az apacsokat a kajovák kelepchéjébe. Ennek a tévhitnek a majdani megcáfolását megsegítendő, Old Shatterhand bizonyítéként levágott egy tincset Winnetou kékes fényű, sötét hajából.

(Aki pontosabb részletekre kíváncsi, forgassa bizalommal Karl May Winnetou című regény-eposzának első kötetét. - A szerző.)

57. § Pú a könyvtárban a szó pszichiátriai értelmében már a föld alá süllyedt, miután megmagyarázhatatlan helyzetbe került a „pina” feliratú papírlap miatt (53.§) A szó fizikai értelmében csak akkor került a föld alá, amikor gyorsan bemászott alagútjába a könyvtári vészbejáraton.

„Egyelőre elegendem van a harcból! Megyek haza” - gondolta és fásultan útnak indult. Az ütemes léptek nesztét egy halk ajtónyi-korgásszerű zaj törte meg. Lassan, óvatosan kinyílt a tudatalatti ajtaja, és Pú agyában a tiszta gondolkodás felszínére lépett a Kétség és a Remény.

Kétség: Kedves barátom, úgy érzem ez a Pú gyerek jól kifogta. Önmaga és a Boldogság közé betüremkedett önnön balfácánsága.

Remény: Ugyan már! Csak nézz rá, fiatal, életerős, snájdig legény - előtte az élet.

Kétség: Honnan tudod, hogy előtte az élet, lehet, hogy holnap meghal. Egyébként is - ha eddig nem vetted volna észre - folyamatosan öregszik; már nem is olyan fiatal, a múltkor is „lecsókolomozta” a szomszéd kisfiú.

Remény: Ezt te sem mondd komolyan! Gondolj csak bele: ő még szűz; mi minden áll még előtte.

Kétség: Hogy mi minden, azt kérde? Hát én megmondom: egy nagy csomó kudarc és komplexus!

Remény: Ne röhögtesz már, nézz csak rá, az ilyen fazonokra csak úgy ragadnak a nők. Emlékszel-e arra, hogy Pú mama Mákvirág minden zökkenő nélkül be tudta vinni az uszoda női zuhanyzójába, mikor kicsi volt. Szabályos, lágy vonásai miatt minden nőci meg volt róla győződve, hogy Zoltán kislány.

Kétség: Ez, kedves kolléga, maximum a homoszexualitás kialakulásához szolgáltathat termékeny táptalajt. Egyébként is már most sokkal rondább, mint kiskorában, úgyhogy mire végleg kifejlődik és megkezd a felfokozott ütemű leépülést, szerintem kifejezetten pocsek lesz.

Remény: Hülyeségeket beszélsz, Púnak alapvetően sikere volt és lesz a nőknél!

Kétség: Hogy lenne már?! Ha van is olyan nőszemély, akinek valahogy megtetszik az a ronda pofája, az sem tud hozzáférközni attól a rengeteg komplexustól, ami csak úgy tobzódik benne. Emlékezz csak, mielőtt feljöttünk ide, a tiszta gondolkodás szintjére, mi mindenkivel voltunk összezárva odalent: kisebbrendűségi, satu, akvárium komplexusok; félelem a szódás patron visszaváltásától, üldözési mánia; egy csomó perverzió csírája, stb., stb.

Remény: Te, figyelj csak, úgy érzem, valaki figyel bennünket, jó lesz résen lenni.

Kétség: Biztos Pú vett észre minket.

Remény: Az nem lehet, ő most fásultan ballag hazafelé az alagútján keresztül.

Kétség: Megvan! Nézd csak ott azt az embert!

Remény: Melyiket?

Kétség: Azt, amelyik azt a regényt olvassa.

Remény: Te, ez éppen rólunk olvas, na tűnjünk el gyorsan!

Kétség: Egyáltalán miért jöttünk mi ide fel?

Remény: Ez most nem érdekes! Na, ugorj már!

Mire Zoltán a házuk sarkában lévő feljáróhoz ért, a két alaknak már nyoma sem volt tudatában.

58. § A megszokott otthoni hangulat jótékonyan kisimította Zoltán meggyűrődött idegeit. Az otthoni hangulat impulzusai, mint megannyi szőke táncosnő egy keringő-bálon, mosolyogva röpitették Pú neuronjain vezetett ingerületeket a nyugodt boldogságba.

- Szervusz, fiam! - szólt felnézve az újságból az apa-Mákvirág.

- Szia, apa!

- Hol jártál ilyen sokáig? Már azt hittem, soha nem jössz haza!

- Csak leugrottam a könyvtárba, tudod a kötelező olvasmányok miatt.

Az apa-Mákvirág erre szemlátomást megnyugodott, majd folytatta az újság olvasását. Az „Összevesztek-megfojtotta” című cikk alatt szemet szűrt neki egy különös cím: „Barátunk a közönséges útonálló.” Elkezdte magában olvasni:

A „Közönséges útonálló” valójában bájos jelenség. Elegáns, karcsú, szép és légies; igaz, én csak képről ismerem, de az elég meggyőző számomra.

Csodálkozom azon, hogy sok polgártársam (köztük talán te is, nyájas olvasó) nem szívleli ezeket a furfangos lényeket. Pedig egészen biztos vagyok abban, hogy sokunk példát vehetne róluk hősiességből, családszeretetből. (Persze mi, közönséges földi halandók, manapság ritkán kerülünk élet-halálharcba ivadékaink tápláléka miatt, különösen akkor, ha még nincs is utódunk - mint például nekem.)

No persze nem kétséges, akadnak akik joggal nem kedvelik a „Közönséges útonálló” társaságát. Akit például megöl, vagy megbénít, vagy akinek a családját kiirtja, esetleg akire módszeresen vadászik, az nem hiszem, hogy bájosnak találná őket. Megbénítva egy alagútban, arra várva, hogy egy „Közönséges útonálló” csemete jóízűen falatozzon belőlem, valószínűleg engem is arra késztetne, hogy másképpen vélekedjek.

De ez nem fog bekövetkezni; az, hogy ilyen kellemetlen helyzetbe kerüljek, teljességgel kizárt. Te se rettegj tovább, irományom buzgó olvasója (akinek jobb dolga nem lévén, azzal pazarolod drága idődet, hogy ilyen szedett-vedett hülyeségeket még mindig rendületlenül olvasol), mert téged sem ejthet rabul a „Közönséges útonálló”.

A magyarázat egyszerű:

„Hártyásszárnyú rovarok rendje, Útonálló darazsak családja, Közönséges útonálló (*Psammochares fuscus*).

Európa melegebb területein közönséges, hossza kb. 12 mm. Ivadékai számára földalatti lyukakat ás, melyekbe megbénított pókokat hurcol. Ezekre szívósan vadászik. Néha veszélyes pókokkal valósággal élethalálharcot vív, de rendszerint győz.” (*J. Toman, J. Felix, K. Hisek: A természet képekben. 238. oldal 8. pont*)

Post Scriptum:

Javaslom, hogy közkeletű, ámbátor elavult „tojás” kifejezést cseréljük le a sokkal elegánsabb „tojvány”, vagy „tojatt” szavakra, s a régi tojás szó jelölje a továbbiakban azt a folyamatot, melynek eredményeképpen létrejön a „tojvány”, vagy a „tojatt”.

Lágyszívű Kántor

Egy kicsit felbosszantva csapta le Mákvirág az újságot az asztalra és aggódva - a fentebbi cikk hatása alatt - átkiabált a szomszéd szobában matató Púhoz.

- Fiam, te soha ne politizálj!

- Tessék?

- Nem érdekes! Gyere, menjünk vacsorázni!

59. § A Pú család vacsorájának apropóján egy fontos dolgot tisztáznunk kell. Az antropológusok az ember gumós fogazatából arra a téves következtetésre jutottak, hogy a homo sapiens mindenevő, úgy mint pl. a sertés. (*Sus domesticus*. - *A szerk.*)

Távol álljon tőlem tagadni, hogy sok tekintetben fajunk „rokonítható” a disznók fájával, ez azonban sokkal inkább a habitusra, mintsem a fogazatra vezethető vissza.

Szóval jobb, ha belenyugszunk: az ember dögevő. Csak a lehető legszélsőségesebb eseteiben fordulhat elő a modern emberrel, hogy nyersen, azon melegében felfalja az elejtett áldozatot. Az azonban szinte általánosan elfogadott gyakorlat, hogy a különböző eljárásokkal (pl. fagyasztás, konzerválás) tartósított, több hetes, hónapos, esetleg éves dögöt fogyasztunk. Azon túl, hogy a Pú család is hasonló dögökkel enyhítette éhségét, melyeket rafinált módon készítettek el a család nőtagjai, nem kívánok kitérni a vacsora részleteire, csupán két dolgot tartok érdemesnek a kedves olvasók tudomására hozni.

1. Zoltán nem osztozott az állatok felfalásában lelkiismereti okokból, azóta mióta szemtanúja volt egy ártatlan csirke kegyetlen lemészárolásának.

Szerinte az emberiség is csak azért találta ki a különféle ételeket, hogy kollektív rossz lelkiismeretét megnyugtassa. A felismerhetetlenségig eltorzított állati hulla (az étel) a korábbi élőlénytől teljesen függetlenedik és így már senkinek sem jut eszébe az aranyos kis „Mucus”, aki tegnap még gondtalanul kapirgált, rőfögött, netán ugatott.

2. Wamp Wan törzsfőnök rendszeres szokása volt a pénteki vacsora előtt végigfutni az újság halálhíreit, a végén mindig hozzátette: „Nem vagyok benne, úgyhogy minden rendben.”

Történetünk napján Wamp Wan - rámeredve a feltálat sültcsirkére - az előbbi alaphölcseséget megfejelte még eggyel: „Az a meglátásom, előbb vagy utóbb meghal itt mindenki!”

60. § - Kinyitotta a szemét! - mondta ujjongva Sam.

- Akkor csoda történt! - válaszolta némi megvetéssel Winnetou. - Pedig jobb lett volna neki, ha halott marad; így nehezebb halál vár rá.

A két harcos Old Shatterhandról beszélt, aki Winnetouval való nézeteltérést követően - átszúrt állal és nyelvvel - kórházi ápolásra szorult. Szóval nem sikerült a két fehér bajnoknak elhíttetni Winnetouékkal, hogy nem ők hozták az apacsok nyakára a kajovákat.

A törzs gonoszágért felelős varázslójának lánya: Jégszívű Darázs Bella - látván, hogy Old Shatterhand komolyan megtetszett Winnetou húgának (Nso Csinak) - nem átalott konkolyt hinteni a két fiatal között kinyíló szerelem tiszta búzája közé. (*A hasonlat Petőfitől*. - *A szerk.*)

- Tudod mi vagy te, János? - szólt kérdőleg Old Shatterhandhez azzal a csípős, gonosz nyelvvel Bella.

- Igen - nyögte ki nagy nehezen az éppen csak lábadozó hős.

- Nem igaz! Te valójában nem vagy más, mint egy nagy HERE. Itt fekszel egész nap és nem csinálsz semmit, míg én például majd' megszakadok a sok munkától.

- Ne mondj ilyet Jégszívű Darázs Bella - szólt közbe gyorsan Nso Csi - tudod te is, hogy amit én csinálok, az olyannak számít, mintha ő csinálta volna.

Az első olyan lány jelent meg ezzel a regényben, aki őszinte szerelemről, s ezzel párosuló áldozatkészségről tett tanúbizonyságot, *Old Shatterhand és ezzel egyidőben Pú Zoltán Dzsó felé!!* A kedves olvasó most joggal kérdezheti: hát ez meg hogy lehet?

Válaszom egyszerű: önök most egy ártatlan, s több szempontból kifejezetten hasznos dramaturgiai cselvetés áldozatává váltak.

Pú ezt az arizoniai dolgot talán álmodta, talán átélte, talán írta. Ebben a kérdésben dönteni én, mint e regény írója, nem vagyok kompetens. Ha nagyon érdekli önöket, kérdezzék meg Pútól. Levélcíme: Debrecen, Nagyerdei krt. 20. 4028. *(A jogot az ökörségek írására továbbra is fenntartom. ZL)*

61. § Szóval ilyen izgalmas küzdelmekkel fűszerezve teltek a hetek, hónapok a William Shakespeare Gimnáziumban a kezdeti időkben. Aztán Pú lassan megszokta a körülményeket. 1982-re már egyre kevesebb konfrontációra került sor, lassan elmaradtak Zoltán életéből az indiánok is. (Jóval később megjelentek még egyszer életében, 24. születésnapján. Minden harcos - pártállásra tekintet nélkül - mosolyogva köszöntötte őt, majd a szélrőzsa minden irányába szétfutva eltűntek Pú szeme elől, égető űrt hagyva maguk mögött.)

Hősünk egyre otthonosabban érezte magát új társai között. Kicsiny magonc lelke előbb sudár csemetévé nőtt, majd egyre szívósabb kérget növesztett magára, melyet a sorscsapások (mint az élet számtalan, zabolátlan rágcsálói) sem sérthettek már fel olyan könnyen.

Az életét alapvetően új mederbe terelő alapvető élmény is ekkor csodálkozott rá, nagy kék szemeivel. Erről bővebben a következő címben lesz szó, ahová egy tanulságosnak ígérkező villamosutazás segítségével jutott el Pú és vele együtt most mi is.

62. § Sokan álltak a megállóban; valamilyen rejtélyes okból késett az amúgy eléggé megbízható debreceni villamos. Mint ilyenkor az lenni szokott, sok különböző beállítottságú embert vetett egymás mellé a Sors, a tömeg miatt talán a kelleténél kevesebb helyet adva az amúgy alapvető emberi jog gyakorlásához: a szabad helyváltoztatáshoz. (Mielőtt keresni kezdenénk a bűnöst, tegyük gyorsan hozzá: mindenki önszántából szállt fel a 25 tonnás sárga masinára.) *(A villamos tömege helyesen 30 tonna. - A szerk.)*

A hátsó ajtón udvariasan, mindenkit maga elé engedve szállt fel Phantasia, egy huszonegy-néhány éves fiatalember. A kifürkészhetetlen Sors úgy hozta, hogy egy házsártos nyanyával kellett megosztania a felszállás célját szolgáló lépcsőzetet. (Zoltán is ott állt a közelben, minden az orra előtt zajlott.) A felszállás nehézkes, ámde szükséges manőverei során Phantasia véletlenül rátapodott a perszóna lábára, majd annak rendje-módja szerint udvariasan elnézést kért tőle. A fent említett női személy azonban elengedte viaszsárga fülei mellett az engesztelő szavakat, s casus bellinek tekintve az aprócska malört, eképpen füstölgött félíg magában, félíg félhangon:

- Mégiscsak felháborító, hogy egyesek így viselkednek! Ez kérem szemtelenség! - (stb.)

Phantasia - úriemberhez méltóan - még egyszer nyomatékosan elnézést kért, megadván ezzel az esélyt az agresszornak a békés visszavonulásra. Csatlakoznia kellett. A nyanya mint valami pici Szaddam Husszein, még agresszívebb lett az udvarias szóra:

- Szentelen huligán! Még neked áll feljebb? Tanulj meg kultúráltan utazni! Nézze meg az ember! - (stb.)

Phantasia kimérten az asszonyosság felé fordult, majd szóra fakadt:

- Ne tegezz, mert lekurvázlak!!

Ezt követően a felek békésen utaztak (még vagy két megállót) egymás mellett. A villamos negédes csilingeléssel nyugtázta az eseményeket. Zoltánnak azonban nem volt olyan könnyű a véleményalkotás, mint a villamosnak. Elsőként arra akart fényt deríteni, hogy vajh melyik fél járt ebből, majd rájött, hogy ez az elemzés vakvá-

3. cím

A szőrszál

(Bővebben az értelmező rendelkezéseknél. - A szerző.)

*„Petruchio: What, with my tongue in your tail? nay Good
Kate; I'm a gentleman.”*

„Petruchio: Hogyhogy? Nyelvemmel alfeledben?
Nemesember vagyok!”

(William Shakespeare: A makrancos hölgy II. felvonás,
1. szín, Jékely Zoltán fordítása.)

gányra viszi az ítéletalkotást.

Végül más irányból, de eljutott az igazságig: Phantasiának adott igazat, azon az alapon, hogy a maximális intolerancia sokkal erősebb „érv” a maximális toleranciánál; így ha a maximális intolerancián akarunk felülkerekedni, nem elég a tolerancia, az önszegély más eszközeit is igénybe kell vennünk.

Mire Pú észbe kapott, már a „3. címben” találta magát.

„Túlmentem” - gondolta és leszállt a villamosról, majd gyalog megindult az ellenkező irányba.

63. § Lássuk ezek után a korszakhatárt jelentő élményt!

Ahhoz, hogy megértsük az 1982. május 29-én, a William Shakespeare Gimnázium büféjéhez vezető lépcsőn történeteket, szükséges egy parányi visszatekintést eszközölnünk.

A 46. §-ban már rácsodálkozhattunk Zoltán „nagyfiúságára”. Hogy megnőtt ez a gyerek! Nemrég még a rácsos ágyból nézte a falon kúszó reflektorfényeket (9. §), életének ezen §-ában pedig már magömlések tarkítják nyugtalan éjszakáit (és persze lepedőit). Hol vannak már a reszelt alma illatú álmok; az álmok felvonásai között feltűnő rajzfilm figurák; az óriási zöldesbarna szemek, melyek fénye olyan tiszta, mint egy teleíratlan fehér papír!

Nem kell aggódni, mindez ott van Zoltán lelke mélyén, enélkül nem lett volna képes meglátni többé Ferdinándot a lepkét sem.

Hál’ Istennek meglátta 1982. május 29-én a folyosó üvegablakán túl a jó öreg lepkét.

- Hogy vagy öreg róka - szólt Pú a lepkéhez. - Régen láttalak!

- Ó, köszönöm megvagyok, de most dolgom van, ne haragudj, sietek. Ha majd egyszer több időm lesz, összeülünk és dumálunk, O. K.?

- Megbeszéljük a világ dolgait, na szia!

Pú lelke mélyén azonban ekkor már nemcsak a „reszelt alma illatú álmok” és társai lapítottak, hanem egy döbbenetesen felkavaró érzés csírái is. Világosan érezte már ekkor, hogy a nőknek különös hatalmuk van. Különösen bizonyos nőknek és éppen felette!

Az egyik lány, hosszú szőkésbarna hajával, finom metszésű orrával, bársonyos bőrével és alakjának tökéletességével már a gimnáziumi évek kezdetétől elvarázsolta őt. (Milyen furcsa fintora a Sorsnak, hogy ezt a hercegnőt Sündisznónak hívták!)

A Szépség és Tökéletesség testesült meg ebben a Zoltánnál csak egy évvel idősebb csodában. Őszinte és mély rajongással bámulta őt; ez az érzés csak azért nem törhetett a mindent elsöprő erejű vulkánhoz hasonló elánnal a felszínre, mert maga a nő elérhetetlen távolban, Pú számára szinte egy másik dimenzióban létezett. Pú úgy viszonyult hozzá, ahogy a fanatikus Leonardo-rajongó művészettörténészek viszonyulhatnak a Mona Lisához.

Feltétlen alázattal csüggött e káprázatos lény minden mozdulatán. Vigyázatlan volt, nem tudhatta még, milyen mélyre lehet ebből az ámulatból zuhanni. Akkor még nem állt mellette Steve Taylor, a jóbarát, hogy figyelmeztesse, s visszahozza a földre a messzire kalandozót:

„Légy résen komám, e nő is
büdöset szarik!”

(Férfitársaim! Nem árt e szentenciát védekezésésképpen jól eszünkbe vésni!)

De jobb, ha gyorsan kiveckölődünk a közönségesség csapdjából és visszatérünk 1982. május 29-re.

A Ferdinánddal való váratlan, de kellemes találkozás hangulatában Pú elindult a büféhez vezető lépcsőn lefelé, szemben vele pedig Sündisznó. Zoltán már a negyedik lépcsőfokon járt, s éppen arra készült, hogy megcsodálja a hercegnőt, mikor teljesen egyértelműen és félreérthetetlenül Sündisznó rámosolygott... Nyíltan és csak neki szólóan.

Zoltán teljesen elszíneződött a színspektrum vörösének az irányába. Fejének bizonyos pontjai már-már láthatatlanná váltak, a túl nagy intenzitású vörösödés miatt ugyanis a kibocsátott sugarak átcsúsztak az infravörös tartományba. Szemének érzékeny optikája elé speciális szűrőt illesztett a Meglepetés; hősünk nem látott tisztán, csak a „képernyő” közepén, a széleket csillogó homály fedte. A legmegdöbbentőbb talán az volt, mikor érezte: cipője és talpa összeolvad, majd a szétrepedező lépcső réseibe beágyazódnak a talpából kiinduló gyökerek. Nem tudott megmozdulni, csak a tényeket tudta konstatálni, valahogy úgy, ahogy az öreg tölgyfák szokták, mikor beléjük csap a villám.

Az egész másodpercek alatt zajlott le, maga Sündisznó például fel sem fogta a dolgok állásának rendkívüliségét, csupán azt látta, hogy Zoltán ott maradt földbe gyökerezett lábakkal.

A nőknek bizony gyakran fogalmuk sincs tetteik súlyáról.

64. § Pú végül is eljutott az irodalomórára. Amilyen gyorsan kinőttek, olyan gyorsan vissza is húzódtak a gyökerek, feje visszanyerte rendes színét, testén a szőrszálak lesimultak, pulzusa normalizálódott, vérnyomása 120/80-ra csökkent, tekintete kitisztult (bár gondolatai még zavarosak maradtak egy ideig).

A társai közt, a padban ülő fiú azonban már egy másik Pú volt.

A William Shakespeare Gimnázium büféjéhez vezető lépcsőn, annak (felülről számítva) harmadik és negyedik fokán a mai napig is látható három-négy hajszálvékony repedés.

65. § Descartes-Török:

„Elgondolkodom, tehát elvagyok.”

66. § Korábban már tettem említést arról, hogy a William Shakespeare Gimnáziumban rendkívül magas volt a követelményszint (53. §.) Nosza, tekintsünk most mögé ennek az egyszerű megállapításnak!

A tanterem leghátsó padjának fájában békésen szundikáló szű hirtelen felriadt a tanterem ajtajának csapódására. Kitörölte szeméből az álmot, majd kikukucsált a jobboldali járaton. Az első, amit megpillantott egy holtsápadt, vacogó fogú tanuló lány volt, aki - félreértés ne essék - nem fázott. Az ismeretlen szű hamar helyre tette a dolgokat: „Ja persze, irodalomóra van.” Szépen, komótosan visszafeküdt, átfordult a másik oldalára. „Szánalom, amit érzek irántad, emberi faj!” - gondolta és csöppet sem zavarta, hogy a törzsfajlásban alacsonyabb szinten megrekedve most arra kényszerült, hogy tudomást sem véve a körülötte zajló szörnyűségekről, békésen pihentesse megfáradt tagjait.

Thomas de Torquemada - az irodalom tanára - komoran, s egyben ünnepélyesen foglalta el trónusát a tanári asztal mögött. Ő volt az, ki sajátos pedagógiai módszerként bevezette az úgynevezett „elrettető-ösztönző”, vagy más néven az „autodafé” technikát.

A bíborvörös csuklya alól elővillanó sötét szempár, a hegyes áll és orr, a mély barázdájú ráncok jelentették a kulcsínt, mely mögött az agyvelő mint belbecs szinte állandóan parázslott (miközben formálódtak a sötét gondolatok) az idegszálakban rohanó neuronoktól.

Torquemada, vagy ahogy a diákok becézték: Torki vérfagyasztóan megcsörgette hosszú, bütykös mutatóujján a tanári asztal kulcsát. Adott helyzetben ennek a kulcscsomónak legalább akkora dramaturgiai jelentősége volt, mint a Kékszakállú kulcsainak. Ám ellentétben Judithtal, itt senki nem akarta, hogy kinyíljon az ajtó (a tanári asztal ajtaja), hisz mindenki tudta, mi lapul mögötte - Torki kiszivárogtatta.

- 1 db deres, mogyorófa pálcával
- 5 db „spanyol csizma”
- csörlők, csigák, kagylók, láncok, kampók
- 2 db hüvelykszorító
- áttüzesített fogók egy p.b. gázos camping melegítővel
- 1 db összeszerelhető keréketörő berendezés
- buzogányok, boxerek, húsklopfolók
- 3 db RPG, gránátokkal
- 1 palack mustárgáz, fél palack virsligáz

Torquemada munkáját az asztalán található kicsiny kis vezérlőpult segítette. A zöld gomb benyomására pl. bekapcsolódott négy villamosság a teremben (minden tizedik szék ugyanis ilyen volt, de soha nem lehetett tudni éppen melyik, csak azt, hogy mindig másik székre kerül a sor).

Aznap Emőke felelt. Magabiztosan állt fel, szintúgy Torki. A lány hatalmas mellei valamivel később fejezték be a mozgást, mint Emőke maga, még egy ideig csendesen bólogattak: „Igen, igen”. Mint a hipnotizőr csillámló ingája a páciens orra előtt, e két emlő úgy taszította át Torquemadát az öntudatlan révedezésbe.

„Megmenekültünk!” - gondolta Pú, s csaknem mindenki a teremben. Ez derült ki az egymásra somolygásból.

Miközben a lány Ady Endrével kapcsolatos mondanivalóját rendezgette, Léda, Csinszka, Júlia és Sündisznó lágyan ringó keblekkel kuncogtak Zoltán gondolataiban.

67. § Pár dekagramm kötőszövet, mirigyekkel és erekkel, bársonyos bőr borításban képes arra, hogy így letaglózza a férfi nemet! Még a terem végében a falon függő, titokzatos mosolyú Lenin portré sem tudta magát teljesen függetleníteni az eseményektől.

„Megmenekültünk!” - gondolták az előző §-ban a diákok, az élet azonban nem ilyen egyszerű!

- Athos - szólt Torquemada és rámutatott Pú egyik barátjára.

Miközben az érintett felállt, a gimnázium melletti utcán karambolozott két autó, Torki rögtön ott termett az ablaknál, s kéjelegve nézte a bajban lévő embereket, majd élvezet tekintetét Athosra vetette.

- Mondd el nekem szépen, melyik rész tetszik neked legjobban Madách tragédiájából!

Athos nem tétozott sokáig; gondolván, hogy helyénvaló lesz, humorosra vette a figurát. (Ő még - új fiú lévén - nem ismerte igazán Torkit.)

„Borral, szerelemmel
Eltelni sosem kell;
Minden pohárnak
Más a zamatja...”

- Tudod te mit beszélsz!? - szakította félbe az önfeledt nebulót vérben forgó szemmel az inkvizítor. - Neked fogalmad sincs a mű igazi lényegéről!

- De tanár úr, én csak...

- Tudod te miben halt meg Hippia, ki e dalt énekelte a műben?

- Pestisben.

- No látod! Meg lesz még ennek a maga pestise, ahogy te gondolkozol!

Csak az önök megnyugtatóására közlöm, kedves olvasók, hogy Athos sem akkor, sem később, semmiféle pestisben nem halt meg. (*Még él. - A szerk.*) Látják, ide vezet, ha valaki nem csupán a klasszikusokat értelmezi félre, hanem még az őket értelmezőket is félreértelmezi. (*Vö.: 55. §. - A szerző*)

68. § A 75. § hatályon kívül helyezte. Ennek indokait lásd ott.

69. § Lássuk most közelebbről **Pú barátait**, akik túlvészelve az előző § szörnyűségeit, Torki órája után (a repedezett lépcsős) büfében táplálkoztak, ott, ahol az épület falába vésve ékeskedett a földrajztanár emléke: „PARASZT BAZALT”

I. **Athos:** A baráti társaság közkedvelt tagja. Mérhetetlen gátlástalansága miatt a cimborák szinte bármire rá tudták venni. Így gyakran láthatta a vándor Athost, meztelenül sziklacsúcson táncolni; nagy közönség előtt, férget játszva nyálát csorgatni; harisnyaálarccal fején őszi avarból előbukkanni; KISZ titkárként kitüntetést adni-venni stb.

II. **Porthos:** Athos padtársa történelemórán. Zsenge korukban sovíniszta-irredenta tanok meg-gondolatlan hirdetői voltak (elsősorban Porthos). A barátok meg voltak róla győződve, hogy Porthos, a történettudományok tudora, egy rázuhanó kódex alatt leli majd halálát, egy isten háta mögötti könyvtárban, a messzi jövőben.

III. **D’Artagnan:** Púval együtt alapítója a Púdár Band nevű kultúraalkotó csoportnak (a csoport neve a két alapító nevéből képzett mozaikszó, aminek egyébként semmi köze Púderhez a 6. §-ból.) D’Artagnan a későbbiek során kacérkodott a gondolattal, hogy csavargó életmódra adja a fejét. Benne ötlött fel elsőként az ún. „Sztanyisláv-verés” eszméje. (*Erről még később teszünk említést. - A szerző.*)

IV. **Aramis:** Igaztalanul az osztály leghülyébbjének kikiáltott tagja. A baráti kör azonban tisztában volt azzal, hogy az érdemjegyekkel egyébként szinkronban lévő osztályközvélemény ingatag talajon áll, ez később tények által is bebizonyosodott. A nemtudás megideologizálására a kifogások szinte mérhetetlen tárházát hordta állandóan tarsolyában.

A csendes táplálkozás és csajszi nézegetés megszokott programját újabb kellemetlen közjáték szakította félbe. (Látják, alig jöttek ki hőseink Torquemada órájáról, máris itt az újabb kellemetlenség. Ilyen nehéz ez a gimnazista élet!) A kinyíló méregzöld, nyikorgó liftajtó mögül kilépett bíbor-bársony palástjában Richelieu bíboros, a gimnázium igazgatója.

70. § Emlékszik-e még, kedves olvasóm, a 60. §-ban felbukkanó őszintén szerető, áldozatkész lányra? Az igazán fontos dolgokról az ember úgy szokott megfélekezni, ahogy most Ön erről a leányról! Zoltán azóta egyszer találkozott vele, úgy, hogy annak értelme is volt; nem hagyták, hogy holmi köszönés fejében hagyja őket az élet elsodródni egymás mellett. Együtt indultak haza az iskolából. Az úttesten egy magatehetetlen, beteg kismadár várta beletörődve a halált. Nem ellenkezett, mikor Pú a tenyerébe vette, csak mikor elindultak a lány lakása irányába, akkor kezdett el szívszaggatóan csipogni, melyből a világ összes élőlényének egyetemes nyelven ez csendült ki: „Nem látom többé a felkelő Napot!”

Ekkor a két emberke még nem hitt neki. A lakásban mindent megtettek, amit csak tudtak, de a kismadár sorsa hamarosan válságosra fordult. Pú és a lány közös madara - akit Edwardra kereszteltek - nem élte meg a másnapot, de jelképpé magasztosulva ott lebeg a mai napig fejük felett.

(Zoltán a kerékpárját nevezte el róla, a lány pedig minden madarat.)

71. § Mielőtt rátérnék a négy testőr, Pú és Richelieu bíboros Dumas által furcsa mód lejegyzetlenül maradt históriájára, **nyerjünk legelőbb betekintést** Athos lelkivilágába. Erre legjobb módszernek az mutatkozik, ha citálok néhány sort egyik novellájából. Íme:

„6591-et írunk. Önök az emberiség történetének csak néhány évezredét ismerik, s a tudás véget is ér 1982-ben. Akkoriban két szuperhatalom vetekedett egymással. A Szovjetunió látszólag az enyhülés politikájához folyamodott, 50 év alatt sikerült elérni, hogy az összes tömegpusztító fegyvert megsemmisítsék. És ekkor - a már régóta kezükben lévő biológiai fegyverrel - támadásba lendültek a szovjet tudósok. A biológusok megkezdték jól előkészített akciójukat. A Kreml előtti mauzóleumban őrzött Lenin-tetem felhasználásával különleges gázokat állítottak elő, melyeket ha szabadon bocsátották, a levegő összetétele, igen nagy területen, jelentősen megváltozott.

Az alattomos gáz nem a bőrt, vagy a mirigyeket, még csak nem is az idegeket támadta meg, hanem a tudatot. Aki a fertőzött levegőt beszívta, leninistává vált.

A Földet 2115. november 7-től az Amerikai Egyesült Államok javaslatára Leninlandre keresztelték. A szovjet tudósok már ünnepelték győzelmüket, azonban néhány apróság váratlanul megzavarta az eseményeket. A gáztúladagolás következtében Magyarországon történelmi személyiségek támadtak fel, s lettek leninisták, pl. Rákóczi Ferenc lett a sárospataki kommunis-ták első titkára.

Történetünk Széchenyiék estélyén kezdődik, melyet az ötezredik magyarországi Lenin szobor felállításának tiszteletére adtak.....”

72. § Richelieu külső megjelenésének két összetevője volt, fifty-fifty megosztásban:

- Frédi (William Hannah és Joseph Barbera rajzfilmjéből) és
- egy jóllakott menyét (bárhonnan). (V.ö. a másik dirivel. 12. §. ZL)

Ebből kifolyóan a négy testőr és Pú (a továbbiakban Púdár Band) virágnyelven az igazgatót nemes egyszerűséggel csak Menyétnek hívta.

- Srácok, itt van Menyét! - figyelmeztette társait D'Artagnan.

A Púdár Band egy emberként fordult hirtelen a liftajtó irányába. Mindannyian kackiás magabiztossággal, kihívóan néztek a bíboros sunyi-politikus szemeibe. Mintha egy árnyalatnyi gúny is megjelent volna D'Artagnan szája szögletében.

- Szervusztok - vetette oda Richelieu a gimnázium büféjében falatozókhoz, s bár a köszöntés mindenkihez szólt, a bíboros tekintetét egy pillanatra sem vette le a fiúkról.

- Jó reggelt, excellenciás uram! - szólt az udvarias válasz a Púdár Band tagjainak szájából.

Az illedelmes, kimért köszönésváltás azonban ne tévesszen meg senkit, ez csak szemfényvesztés: valójában a bíboros és a fiúk nemigen csípték egymást.

(Hát igen, ez már így szokott lenni a hatalmasok és a forradalmárok között.)

Richelieu pedig elindult valahová.....

73. § Elkerülhetetlenné vált, hogy a Púdár Bandről mint intézményről ejtsék pár szót.

Egy esős őszi délutánon alapította Pú és D'Artagnan (ahogy erre már a testőrök bemutatásánál, a 69. §-ban céloztam) a Púdár Bandet, eredetileg mint zenekart. Ez a sorsdöntő lépés elkerülhetetlenné vált a közkedvelt „Boci-boci tarka” dalocska „Boci just killed the man...” kezdetű balladává történt átköltése után. A két alapító hamar kreatív társakra lelt, s a soronkövetkező napon, már mint zenekar köszöntötték az osztály lány tagjait. A lelkes közönség tapsa lavinának volt elindítója. A zenekar minden alkalmat megragadott a szereplésre; előbb csak rövid részletek erejéig került a showba prózai betét, majd önálló színdarabok, előadói estek, filmek születtek. Közben lassan a közönség ajkára fagyott a mosoly. Előbb csak életképtelen ellen-zenekarok alakultak, majd halkan, végül hangosan, sőt tettelegesen adták tudtára a Púdár Bandnek az irigyek, hogy nem kérnek belőle. De akkor már késő volt. A Púdár Band túllépett önmagán: jelenséggé vált.

No, persze nem volt ilyen töretlen ez a karrier, egy ízben még szakadásra is sor került. E válságos napokban adott koncerten verte szét Athos testvére football-szurkoló dobját. A dobverők apró szilánkjai vicsorogva hullottak a megdöbbenet nézők közé.

Nos, a fentebbi ismeretek birtokában **nyerjünk most betekintést** Porthos lelkivilágába!

Ő volt az, ki elegyítette történelmi tudását a zenekarban szerzett tapasztalataival. A II. világháború történetét például kezdte úgy látni, mint egy rock banda botrányokkal teli pályafutását.

Íme:

„A zenekar tagjai:

- szólóének (egyben az együttes frontembere), Adolf Hitler;
- dob, Jozsif Viszarionovics Sztálin;
- billentyűs hangszerek, háttérvokál (sok sláger szerzője), Sir Winston Leonard Spencer Churchill;
- basszusgítár, Benito Mussolini;
- szólógítár, Franklin Delano Roosevelt;
- szájharmonika (csak néhány számban), Charles De Gaulle;
- ütőhangszerek, Vitéz Nagybányai Horthy Miklós.

A zenekar Európa, majd az egész világ meghódítására törekedett. A kezdeti hev még nem hozta igazán a felszínre a személyi ellentéteket az együttesen belül, később azonban a zenészek közötti rossz légkör szakadáshoz vezetett.

Az elvakult több milliós rajongótábor extázisban őrzöngött a koncerteken. A sajtó rengeteget cikkezett róluk, szinte a legintimebb részleteket is a nagyvilág elé tárva. A turnéknak azonban egyre inkább kezdett botrányszaguk lenni. Előbb csak a technikusok, a személyzet tagjai estek értelmetlenül áldozatul a látványos műsorban alkalmazott pirotechnikai eszközök túlságosan buzgó bevetése miatt, majd egyre többen haltak meg a közönség soraiból is. Ennek hatására kivált a zenekarból Churchill, Roosevelt, Sztálin, De Gaulle. Ezek a tagok különböző formációkban, néha szólóban más stúdiómuzsikusokkal adtak ki lemezeket és koncerteztek. Az eredeti zenekar megmaradt tagjai (Hitler, Horthy, Mussolini) különös felállásban - ének, ütősök, basszusgitár - egészen vad, extázisba hajszoló, kemény rockot játszottak. A felháborító szövegű dalok és a fiatalokra, idősekre gyakorolt veszélyes hatás miatt, a triót egyre több állam területéről tiltották ki, az otthoni fanatikus rajongótábor azonban tartotta még bennük a lelket.

Végül a zenekar tagjai lemorzsolódtak, előbb Mussolini vált a kábítószer túladagolás áldozatává, majd Horthynak lett elege az egészszől (az ő fejében még az is megfordult, hogy belép Churchillék együttesébe). Hitler magára maradt; közönsége elfordult tőle, ő pedig Istennek hála, öngyilkos lett a berlini stúdióban.

A másik zenekar közben egyre nagyobb sikereket ért el, végül mindenhol, még Berlinben is a slágerlisták első helyére került Béke című dalával.

Korábban egyébként hasonló történet már egyszer lezajlott Európában, mikor egy öreg blues zenész, Ferenc József kezdte meg a slágerek gyártását, majd hasonló botrányok után a híres-hírhedt párizsi jam session-ön sok zenésznek bevonták a működési engedélyét....”

74. § D’Artagnan és Aramis a Menyéttel való találkozás után úgy döntött, hogy aznap bojkottálja a további tanulást.

- Barátaim - kezdte D’Artagnan - nekünk most mennünk kell. Tartsatok ki helyettünk is!

Ezzel a két testőr cinkosan egymásra nézett, amiből a többiek megértették: itt nincs helye további kérdezősködésnek.

- Egy mindenkiért - szólt Aramis és előrántotta kardját.

- Mindenki egyért - válaszolták a testőrök és Zoltán, majd mindannyian Aramis kardjára csaptak fegyvereikkel.

A gimnázium büféjében tartózkodók már csak azt láthatták, hogy amint megszólal a csengő, két hosszú fekete palást és tollas kalap surran ki a bejáraton.

75. § A 68. § hatályon kívül helyezte. Ennek indokait lásd ott.

76. § Zoltán ezerféle tervet kiötölt Sündisznó becserkészésére. Látványos szellemesség, magabiztosság, önfeláldozó lovagiasság jellemezte ezeket a pusztán elmélet szintjén maradt akciókat. Joggal kérdezhetnénk, minek törte annyira a fejét ezeken a teóriákon, mikor az adódó lehetőségeket csak arra tudta felhasználni, hogy görcsbe rándulva, rákvörösen leizzadjon.

Válasz e költői kérdésre csak ennyi: nem t’om.

Nem úgy az Élet, ki sokkal szellemesebb mindnyájunknál. Pú vágyainak netovábbja: Sündisznó, sokmillió, gonosz vírus által megtámadott állapotban közelített Zoltán felé az iskola folyosóján, kritikus távolságba érve tüsszentés-sorozatba kezdett.

Ziccer! Nem szabad kihagyni!

- Hapci.

- Egészség!

- Köszö... hapci!

- Szerelem!

- Kö.... Hapci!

- Pénz!

Bolíviában szokás így fokozni a jókívánságokat, sorozatos tüsszentés esetén. Lám, milyen bölcs ez a kis nép, lényeglátásával és pontos értékrendjével! Tanuljuk meg tőlük!

- Köszönöm - válaszolta végre a lány és ugyanúgy mosolygott, mint a 63. §-ban.

- Szabadna megtudnom a becses nevét? - kérdezte Zoltán egészen másra gondolva.

- Sündisznó hercegnőnek hívnak, és te ki vagy?

- Pú Zoltán.

Miután mindketten nagyon büszkén megvallották nevüket elindultak a Shakespeare Gimnázium kijárata felé.

77. § Aramis és D'Artagnan megunván az iskola áporodott levegőjét, útra keltek, olyan helyet kerestek, ahol békésen el lehet filozofálni az élet nagy dolgairól. Mivel aznap még nem ért véget a tanítás, úgy kénytelen-kelletlen valami félreeső csehó után kellett nézniük. Választásuk a Coca bárra esett.

A vendéglátóipari egység megközelítésére úttalan-utakat választottak, gondolván: ott a legkisebb a lebukási százalék. Ismerősök azonban mindenhol akadnak.

- Jó napot Charles bácsi! - üdvözölték a fiúk az öreget.

- Szervusztok fiúk! Hát ti itt?

Aramis, mintha fel sem fogta volna, hogy kérdeztek tőle valamit, kérdéssel felelt:

- Hát Darwin bátyám mit keres itt, ahol még a madár sem jár?

- Hohó, nem úgy van az! Nézzétek csak azt a pintyet ott a tölgyfa tetején. A Galápagos-szigetéről hoztam, már két hete figyelem, hogyan alkalmazkodik csőrével az új viszonyokhoz a faj.

A pinty barátságosan a fiúkra kacsintott.

- Üdvözlöm fiatal barátaimat! - csicseregte és elegánsan pukedlizett hozzá.

- Legyen szerencsénk máskor is egymáshoz! - kívánták maguknak és a pintynek a testőrök.

- Darwin bátyám, mi indulunk!

- Az iskolába?

- Hát, nem egészen - ezen a ponton Aramis D'Artagnanra tekintett, mintha azt akarná mondani: „komám, az öreg minket is madárnak néz” -, vagyis igen: az élet iskolájába - tette aztán hozzá mosolyogva.

- Az jó.

Mire Darwin visszafordult a madárhoz, addigra annak fején D'Artagnan tollas kalapjához hasonló bóbíta fejlődött ki. Izgatottan lejegyezte új megfigyelését noteszébe, s remegő kézzel hozzáfűzte a lap alján: „Ismét tettenértem az evolúciót.”

(Lásd még: 26.§. - A szerk.)

78. § Melyben a szerző kitér. Van szerencsém ismét egy rövidke kitérővel megszakítani e regény-folyamot, melyben magánéletem egy piciny rejtett zuga elől húzom el a szemérmesség firhangját.

Ezekben a pillanatokban ünnepelem születésem negyedszázados évfordulóját! Ezen alkalomból hadd köszöntsem a kedves olvasókat!

- Emelem poharam mindenki tiszteletére, ki e sorokat olvassa; vagy olvasná, ha tudna róla (illetve ha tudna olvasni)!

- Külön üdvözlöm a messzi évszázadok távlatából visszatekintő, harmadik, negyedik évezredbeli olvasókat!

- Isten éltesse a ma még ismeretlen galaxisokról elszármazott különös lényeket, kik vették a fáradságot és megtanulták a mi gyönyörű nyelvünket, s most éppen itt járnak a szótározással!

Egyben köszönöm az Önök jókívánságait és üzenem innen, 1990 végéről, Debrecenből, íróasztalom mellett ülve a tér és az idő végtelenjébe:

Itt vagyok és jól vagyok. (A múlt héten ugyan meghültem egy kicsit, de már csak napok kérdése és kutya bajom.)

A születésnap meglepetések között volt egy, melyet - a regény tárgyára való tekintettel - most önökkel is megosztok: Pú Zoltán levele a szerzőhöz: *(A levél közzétételével ZL szándékai hasonlóak voltak Puskin, orosz poéta szándékaihoz, aki közzétette Anyegin című művében Tatjana levelét. - A szerk.)*

„Kedves Lackó!

Mindenek előtt nagyon sok boldog születésnapot kívánok! Egyben megragadom az alkalmat és megköszönöm, hogy írsz rólam. Majd ha lesz nekem is időm, megígérem, hogy én is írok rólad! Különben mi értelme annak a huszonöt évnek, amit itt töltöttünk a Földön, ha ilyeneket nem csinálunk!? Hallom beteg vagy, úgyhogy: jobbulást! Na szia!

Híved:

Pú Zoltán Dzsó”

79. § Az előző § kitérője után most: **betérő**. Ahogy Sündisznó és Pú betértek a gimi melletti utcácskába, úgy térünk most mi is be a regényfolyamba ismét.

A nevezetes Sündisznóféle tüsszentés sorozatból Pú tökét kovácsolt magának (azt, hogy hogyan, a 77.§-ban láthattuk). Aki nemcsak a szemével, hanem az agyával is lát, az valószínűleg ezek után rátapintott a lényegre: A tudás mérhetetlenül nagy hatalom. Nosza, osszuk meg hát hatalmunkat *(ahogy Charles de Sécondat Montesquieu mondta. - A szerk.)*, ha már egyszer jogállamban akarunk élni, s részeltessünk másokat is csekély tudásunkból! Zoltánt is ez ösztökélte, mikor a hercegnőhöz fordult.

- Süni - kérem figyeljenek a megszólításban bujkáló csalafinta, bizalmas pajzánságra!

- Tessék Pibi-pubi - tehát a bizalmaskodás viszonzása sem maradt el.

- Egy nagyon komoly titkot szeretnék most megosztani veled. Van nekem egy alagutam.

Az andalgó séta itt félbeszakadt. Megálltak. A lány őszinte érdeklődéssel nézett Pú lelke mélyére.

- No, és hol van az alagutad?

- Szinte mindenhol. Rengeteg járata van; termek, szobák, növények, klassz bútorok és persze rengeteg cimbora. Szinte állandó a „cimborajárás” odalent.

- Nagyon izgalmas. Megmutatnád nekem is?

- Hát persze! Annyit kell még tudnod erről az alagútról, hogy csak azoknak mutatom meg, akiket szeretek.

- Igazán nagyon kedves vagy! - és adott egy puszit Zoltánnak, minek hatására az alagút rejtett vészbejárata szinte önmagától nyílt fel a sarki kuka mögött.

Odalent csodálatos volt a hangulat. Süni egyik ámulatból a másikba esett. A hercegnőre különösen Vackor volt nagy hatással a nagyon finom ebéddel, amit az asztalukra kerekített. Karl May és Ferdinánd még táncolni is elvitték, amíg Pú nagy büszkén beszámolt Boris Viannak Sündisznó becserkészéséről. A sok kellemes ember, a fesztelenül kötött új ismeret-ségek azonban sajnos - Einstein ide, vagy oda - felgyorsították az idő szekerét. Mire észbe-kaptak, már pár órát eltöltöttek a valós világ felszíne alatt. Darwin zökkentette őket vissza, miután megfigyelését befejezve lekecmergett az alagútba:

- Képzeld Zoltán - kezdte az öreg - most nem régen beszéltem Aramisszal és D'Artagnannal, amint meglehetősen gyanús irányba haladtak.

- Tényleg Süni - fordult a lányhoz Zoltán - te még nem is ismered őket; gyere bemutatlak nekik, azt hiszem tudom hová mehettek.

- Oh, köszönöm a varázslatos órákat, de most fontos dolgom van, úgyhogy én most inkább hazamennék.

Miközben feljöttek a felszínre Zoltán kapott még egy puszit, még az elalvás utáni percekben is három centivel a földfelszín fölött járt; majd úgy érezte, egy árny suhant el a háta mögött. Hirtelen hátrafordult, az utcácska épületei fölött, a távolban egy madár repült. Pár másodperc alatt eltűnt a kémények és antennák erdejében.

„Edward” - gondolta Pú és egyre nagyobb gombócot érzett a torkában.

80. § A kalandos útra indult két testőr a közben eltelt hosszú órák alatt rejtekutakon eljutott a Coca bár bejáratához, ahol egy érdekesnek ígérkező párbeszéd kötötte le figyelmüket. A 61. §-ból valahogy ittrekedt apacs indián kocsijából kihajolva felháborodott, büszke arccal veszekedett egy rendőrőrmesterrel.

- Jó napot kívánok! - kezdte, aki mindig így kezd.

- Jó napot!

- Ön áthajtott a piros jelzésen. Tudja egyáltalán mit jelent az?

- Persze hogy tudom.

- Akkor miért ment mégis át rajta?

- Mert nem jött senki.

- De hiszen ezzel megszegte a törvényt.
 - Az törvény magának, de nem nekem, a szabad indiánnak! - ezzel elhajtott.
- D'Artagnan és Aramis ezek után hitében megerősödve lépett be a Coca bárba.

Kellemetlen volt az igazgató és a testőrök számára is.

Elsőként D'Artagnan lépett be, rögtön szemet szűrt neki a bíbor palást. Gondolkodás nélkül sarkon fordult és kirohant a „fertőzött” helyről. Aramis nem igazán értette a dolgot, s bamba mosollyal arcán körbenézett. Szeme természetesen megakadt Richelieun. Kemény tíz másodpercnyi farkasszemezés után Aramis is ugyanazt cselekedte, mint korábban D'Artagnan: lipitik-lipitik elszaladt.

Őexcellenciája jól látott mindent, s azt is jól tudta, hogy őt most szabályosan in flagranti érték 1 dl hubertusszal.

81. § Míg hőseink futnak az Önök lelki szemei előtt, addig - régi szokásunkhoz híven - **nyerjünk most betekintést**, ezúttal D'Artagnan lelkivilágába! Íme:

D'Artagnan teoretikus alkatú ember lévén gyakran alkotott kategóriákat, megfogalmazva azokban az élet konfliktusairól kialakított véleményét.

Esett egyszer, egy borongós szeptemberi délutánon, hogy a Púdár Band koncertre készülődött D'Artagnanék lakásán. Minden simán haladt volna, ha az öccs minduntalan meg nem próbálta volna valamilyen trükkel felhívni magára a figyelmet. D'Artagnan azonban ezeket a vérszegény emancipációs kísérleteket rendre kerékbe törte.

A feltörekvő fiatal rokon lelkesedése azonban töretlen maradt, sőt! Mikor a legényke tapadókorongos nyílpuskájával blokádnál alá vette a Bandet, D'Artagnan szigorúbb fegyelmezési eszközhöz nyúlt. A keze ügyébe eső színes üveggolyót felmarkolta, villámló tekintetében ez volt: „A távolságot, mint üveggolyót, megkapod...” Majd eldobta a csillámló üvegdarabot, ami az éppen négykézláb a padlón haladó testvér előtt ért földet.

D'Artagnannak ez már elég is lett volna, nem úgy a golyónak, aki vérszemet kapott (attól a sok mozgási energiától, amit a hosszú évek unalmas várakozása után most megszerzett) és felpattanva a parkettáról - mintegy mandinerből - kupán vágta az öccsöt. A sérült gyermek erre nekirontott fivérének, s megkaparintotta (a zenekari próba miatt létfontosságú) gitárpengetőt. Ennek okán a báty megragadta az öccs haját és viszont.

- Add vissza a pengetőmet!
- Nem adom! Te engedd el az én hajamat!
- Nem engedem! Előbb ide a pengetőt!
- Ha elengeded a hajamat, visszaadom a pengetőt.
- Ha visszaadod a pengetőmet, elengedem a hajadat.

A Púdár Band elragadtatással nézte az egymás hajába csimpaszkodó testvéreket.

- Látjátok fiúk, ha valamelyikünk nem enged, itt állhatunk az idők végezetéig - kezdte D'Artagnan a kategória alkotást -, ez tehát egy PERPETUUM STABILE.

82. § Aramis és D'Artagnan sokáig futottak.

83. § A Coca bárhoz legközelebb eső feljáróban felbukkanó Pú még látta az elszáguldó Richelieu bíborost és az igazgatót csalódottan üldöző 1 dl hubertuszt.

- Ne hagyj itt, nem teheted ezt velem! - kiabált az alkohol kétségbeesett, sírós hangon.

Zoltán agyában összeállt a kép.

84. § Másnap filozófia órán, a válogatott trágárságokat és pornográf rajzokat olvasgatva a padon, még jobban összeállt a kép. Pú az éppen aktuális arisztotelészi logikát próbálta meg a gyakorlatban kamatoztatni:

„Tegnap Richelieu futott,

Richelieu ember.

Aramis és D'Artagnan emberek,

tehát ők is futottak.

(Összegezve: Richelieu üldözte a testőröket.)”

Fiatal barátunkat nem zavarta, hogy tegnap ő maga nem futott, sem az, hogy a hubertusz futott, pedig ő nem ember.

Így vezet néha éppen a helytelen következtetés a helyes megoldáshoz.

Végszóra hajolt oda Porthos Pú füléhez:

- Zoltán, hallottad milyen balhé volt tegnap? Képzeld, Aramisék összefutottak tanítási időben a dirivel, a Coca bárban.

- Sejtettem - válaszolt Zoltán és sokatmondóan Aramisra nézett.

Közben Don Quijotte de la Debrece (a filozófia tanára) belekezdett az egyre kilátástalanabb harcba, a diákok szélmalmaival. Lándzsáját átszúrta egy különösen ormótlan, hatalmas lapáton, majd kiesvén lovának nyergéből, megkezdte forgását a lapátok központi tengelye körül, szánszalmasan csimpaszkodva.

A búsképű lovas még egy ideig elforgolódott magának, mi viszont - lassan idegesítővé váló szokásunkat fel nem adva - (immáron utoljára) **betekintést nyerünk** a negyedik testőr, Aramis lelkivilágába (aki körül egyébként, a megelőző napi események miatt furcsa sugdolózás vette kezdetét).

Íme:

- Te, Porthos, hallottad már, hogy én látok a bal talpammal? - kérdezte egyszer négyszemközt Aramis, barátjától.

- Ne mondd! No és milyen?

- Kellemetlen, állandóan a zoknimat látom.

Valamivel - tán két héttel - később Zoltán kérdezte meg Aramistól, a testőrök jelenlétében:

- Igaz, hogy te látsz a bal talpaddal?

- Honnan veszed ezt a marhaságot? - kérdezte felháborodottan Aramis - mostanában mindenki ezt a hülyeséget kérdezteti tőlem. - Biztos valami nagyon marha ezt terjesztgeti rólam.

- De Aramis, hiszen te magad mondtad, nekem - vágott közbe Porthos.

Néhány percnyi kínos csend után így adott magyarázatot Aramis:

„Nos, a hírforrások dinamikusan változnak.”

85. § Valahogy beállt a szélcsend a filozófiaórán, az indulatok és gondolatok szélcsendje. Don Quijote lehuppant a porba. Erre beállt a döbbenet fizikai csendje.

- Gyerekek, én ezt nem bírom tovább - kezdte a megtört pályakezdő tanár. - Így nincs semmi értelme az órának. Van egy javaslatom: ne kaszaboljuk itt egymást halálra: cselekedjünk úgy, mint a középkori lovagok. Állítsátok ki magatok közül a legerősebbet, s az vívjon meg velem, nemes küzdelemben, férfi módjára. Ha én győzök, akkor ezen a mai órán végig kötelesek vagytok csendben maradni, ha nem, úgy a következő órára bármilyen témakörből hajlandó vagyok felkészülni és előadást tartani, amit megjelöltök. Legyen az a kolibrik nemi élete, vagy bármi más. A küzdelem fegyverneméül a szkandert választom.

A tanár úr ravasz volt, ugyanis a kék köpeny alatt rendkívüli módon specializálódott, edzett szkanderizmok lapultak meg. Egy valamire azért nem számított: Józsira.

Mindenesetre az osztály hirtelen szinte megdermedt a váratlan lehetőségtől, majd villámgyorsan átrendezték a termet. Középen csak egy pad maradt, ahol Józsi és Don Quijote feszült egymásnak; körben, arénaszerűen elhelyezett padokon pedig a tanulók helyezkedtek el. A Józsi váratlanul nagy muszklijaiba ütköző tanár homlokán hamarosan kidagadtak a kékes lilás erek, egész testét elborította a verejték, előbb arca remegett meg, majd egész felső teste; az erőlködés csúcán vicsorogni kezdett, majd zavaros tekintettel önkívületbe esett (Józsi közben szerényen mosolygott).

„Ez a mi emberünk” - gondolta Aramis, Porthos és Pú, mikor végignézték a huszonöt percnyi csendért böszülten küzdő tanáron.

86. § Már lassan eltelt a másnap első fele, de Richelieu direktor úr még mindig nem szánta el magát a számonkérésre.

87. § Közben a szomszéd teremben egy másik pályakezdő járta a maga golgotáját Athosszal, D'Artagnannal és még tizenhárom orosz gyűlölő és nem tudó gyermekkel. Volt ennek a tanárnak egy fixa ideája, nevezetesen, hogy megtaníttja ezeket a megveszekedett lurkókat tisztességesen oroszul. Így vált köznevetség tárgyává, s lett Fixa a beceneve.

- Mi lesz veled, D'Artagnan? - kérdezte őszinte aggodalommal Fixa a naplóban sorakozó 16 elégtelenre meredve. - Egyáltalán hanyast szeretnél te év végén kapni?

- Ötöst.

Végül csak négyest kapott, s ahhoz is göcsörtös út vezetett, nézzük most ez útnak első állomását.

- Ahhoz neked nagyon keményen kell dolgoznod!

- Tanárnő, én máris kész vagyok javítani, ha megengedi áthívom segítségül barátaimat, ugyanis egy kis műsort szeretnénk oroszul bemutatni, ha lehet.

88. § Filozófiaórán elszabadultak az indulatok. Don Quijote csaknem teljesen zombi külsőt öltött a nagy erőlködéstől. A szurkolók tábora megoszlott. A gyengébb idegzetű lányokban feltámadt az anyai ösztön: „Szegény tanár! Azonnal abba kell hagyni!” A ritka jó mulatságot azonban nem mindenki akarta ilyen kurtán-furcsán befejezni. Megint mások a bábeli hangzavarban, a szurkolóság leple alatt, régi sérelmeket kívántak megtorolni egymáson. Egyesek a káoszt kihasználva a zavarosban halásztak: vagy mások uzsonnájára, vagy mások barátnőjére kívántak szert tenni. Ide toppant be D’Artagnan, segítséget keresendő oroszórai mutatóvárához.

- Pú! Porthos! Aramis! - kiáltott át a zsvajgó, dulakodó tömegen, a fiúk azonnal észrevették. - Egy mindenkiért!

- Mindenki egyért! - és már ki is surrantak a teremből.

Józsi ezalatt lenyomta a tanárt.

- Oh, Pedagógia, te hűtlen asszony! - hörögte Don Quijote és elalélt.

89. § Fixa egy kicsit másra számított. Alig győzte várni a Púdár Band műsorának végét; attól félt, hogy az igazgató betoppan, s látva a javító felelet ürügyén véghezvitt bohóckodást, rögvést kiebrudalja őt, az újoncot a tanári karból.

A hamarjában rögtönzött kis esztrád műsor keretében a fiúk egy képzeletbeli moszkvai villamoson utaztak a Krasznoj Plosagy felé. Pú, Porthos, Aramis, Athos mint a szocializmus építésébe belefáradt káderek, fásultan zötykölődtek, míg D’Artagnan a lelkiismeretes ellenőr buzgón ténykedett. Imigyen: (persze mindezt oroszul)

- Jó napot kívánok, a menetjegyeket kérem!

- Nincs.

- Akkor kérem a személyi igazolványokat!

- Az sincs.

- Akkor kérem az útleveleket!

- Nincs.

(D’Artagnan minden elképzelhető iratot, adatot és tényt elkért, de semmit sem kapott, végül magából kikelve üvöltötte el az utolsó mondatát)

- Hát akkor miük van maguknak?

- Bérletünk! (szólt a kórus)

A rövid kis műsort egy musical-részlet zárta a Cabaret című műből, mely alatt Athos csalogatt ki gitárjából lágy harmóniákat, felhőtlen szórakozással varázsolván ezzel az oroszórát.

- Na üljetek le! - szólt megkönnyebbülten Fixa és beírta az ötöst.

Ez volt a kezdet. A göcsörtös út vége pedig egy teljes óra volt, valamikor a gimnáziumi évek végén, amit Zoltán és D’Artagnan közösen tartottak meg (erősen támaszkodva a mutogatás és a rajz nyújtotta lehetőségekre) az úgynevezett „Fixa programról”. Ezen program keretében fáradságot és időt nem kímélve, e két ifjú ember, „NO BOMB, PEACE, MIR” feliratú, gáztöltésű léggömböket - mint rakétákat - bocsátottak fel az „ürbe”, néhány gombolyagnyi cérnával tartva a kapcsolatot az objektummal. A következő fázis a két asztronauta lakása közötti műhold összeköttetés létesítése lett volna, a fellőtt rakétára párhuzamosan kötött, két

egyenlő hosszúságú cérna segítségével, melyek közül az egyiket Pú, a másikat D'Artagnan ragadta volna meg és vitte volna haza, saját „földi irányító központjába”. (Ez utóbbi elképzelés sajnos nem jutott túl a tervezőasztalon.) A kilövések a műhold program kudarca ellenére sem ritkultak meg, Púék egyre tapasztaltabb kozmonautaként választották ki minden évben a Nagy Mihály Napi (Rakéta) Vásárban a legszemrevalóbb hajtóműveket, majd kora délutáni órákban büszkén mutogatták ismerőseiknek a Debrecen bármely pontjáról jól látható apró, színes gömböket az azúr égbolton: „Az ott az enyém!”

Egy-két szemfüles járókelő még azt is megpillanthatta, amint a két kamasz (Röggöny szóhasználatában: kanmasz) Verne Gyula-féle kétszersültet ropogatva; tartalék élelemként vitt almával a zsebében; szkafandert jelképező kék virágmintás úszósapkával fején, léggömböket ereget Púék házának tetejéről.

Lám, mi minden regényes elbeszélésre ad alkalmat egy oroszóra.

90. § A csoportbontásban tartott filozófia- és oroszóra után, a nap utolsó iskolai eseménye az összevont osztályfőnöki-óra volt, ahol minden megtörténhetett a kizárólag adminisztrációval foglalkozó osztályfőnök jóvoltából. Ezen a napon a Púdár Band (kizárólag az unokák előtti majdani dicsekedés jogalapjait megteremtendő) a következőket cselekedte:

I. Athos kilógatta magát a második emeleti ablakon.

II. D'Artagnan felírta a táblára: „HÜLYE A TANÁR.”

III. Pú sétált a tanári asztalon.

IV. Porthos önfeledten hintázott a tantermi fogason és végül,

V. Aramis élethűen imitált nemi aktust hajtott végre a leghátsó paddal.

Mikor Aramis (ahogy a nép mondaná) „éppen a kopogóssáho' ért” volna, megszólalt a tanteremben a hangosbemondó:

„Richelieu bíboros kéreti D'Artagnan és Aramis testőr urakat az igazgatói irodába.”

91. § - Nem is rossz módszer - motyogta Torki, törött lábával, táppénzen otthon, a szovjet gyártmányú inkvizítorjának képernyőjére meredve, melyen keresztül mindent látott.

Azt kérdi, kedves olvasóm, hogy mi a nem rossz módszer?

Válaszolok: a meleg zsír ivása abban a tévhitben, hogy az hideg tea. Ezt tette ugyanis Pú egy-két nappal a Coca bárban történetek előtt, s ezt vezette be Torki később (meggyógyult lábbal), figyelmeztetési módszerként, miután megcsodálta (az inkvizítoron keresztül) Zoltán görcsös grimaszba ránduló arcát.

Pú Gyöngy kedvenc horror mesekönyvének (Sárkánykirály palotája) illusztrációi ugyanazt keltették életre Zoltán zsigereiben - hallván a hangosbemondót - mint korábban a második korty meleg zsír.

92. § „Bizony, Porthos fejére már lassan csak háltni jár a haj.” - gondolta Athos, amint kopaszodásnak indult társa feje mellett, a teremből távozó Aramis és D'Artagnan irányába nézett. Határozott lépteiket a döbbenet csendje övezte. Aramis pimaszul mosolyogva visszafordult, csillogó szemében ott bujkált: „Egy mindenkiért.” A teremben maradt társak felhúzott szemöldöke válaszolt.

A nagy barna ajtó érzéketlenül becsapódott; csengettek.

93. § A baj nem jár egyedül.

A büfében Sündisznónak nem nagyon akaródzott mosolyogni Zoltánra, csak köszönt, aztán eltűnt 2 dl kakaóval fehér kacsójában. „A hercegnő nem szerelmes belém?” - kérdezte önmagától, ahelyett, hogy megállapította volna.

94. § Pú döbbenetével egyidőben Richelieu ajtaja kíméletlen agresszivitással tátotta el pöffeteg, barna bőr pofáját. Előbb D’Artagnan lépett be, majd Aramis. Az ódon, mahagóni berakásos bútorok; a szigorú tekintetű, rizsporos parókájú portrék cirádás, aranyozott keretekben; az áporodott szagú falvédő hatalmas vizes lepedőként csavarodtak a két testőr lázban égő akarata köré.

Richelieu egy ideig szótlanul méregette a lázadókat, majd remegő, összeszorított ajkakkal (és fenékkal), ökölbe szorított lábakkal, vadul ezt sziszegte:

- Szemtelen, pimasz kölykei!

Ezzel finoman csipkézett, fehér kesztyűjét D’Artagnan arcába vágta. A testőrök szemei szikrát szórtak, melyek aláhullva sistergő, kegyetlen sebeket égettek a bíboros tagjaiba.

- Aúúú!! - jajdult fel Menyét.

Fémesen csörrenve előcsusszant két kard.

- Angat!.....

Előbb hangyássá vált a kép, majd ugrálni kezdett. Egy ideig még hallatszott a pengék csattogása, az indulatos felkiáltások, majd sistergővé vált a hang is. Torquemada magából kikelve csapdosta az inkvizítor tetejét.

- Pont most romlik el! - üvöltötte.

Aramis suhogó pengéje elnyisszantotta a drapéria mögötti titkos, fekete kábelt.

Se kép, se hang.

(Magyarázat a 68. és a 75. §-ban. - A szerző)

95. § A 63. §-tól a 94. §-ig részletezett, május 29. környékén lejátszódott eseményekből egy TU-154-es MALÉV utasszállító gép röpítette ki Zoltánt. Az utat fogadásból nyerte Pú apa-Mákvirágéktól. A Berlinbe tartó gépmadár kacagva huppant bele időnként a felhők puha habtengerébe. Zoltán kimondhatatlanul élvezte.

Apa-Mákvirág csak későn kapcsolt, hogy el fogja veszíteni a fogadást, így nem volt ideje megszervezni a kirándulást, csak a repülőjegyeket tudta megvenni (visszafelé például már csak első osztályra volt jegy). Berlinben, szállás hiányában éjszakai városnézést rendeztek a maguk gyönyörűségére, majd egyre álmosabban és fáradtabban ténferegtek a német pirkadatban. Másnap reggel a végsőig elcsigázott apa-Mákvirág belefejt egy óraszaküzlet kirakatüvegébe, nem vevén észre azt időben. Pú ennek az eseménynek filozófiai tartalmán csak akkor tudott mélyebben eltöprengeni, mikor az esti gépen hazafelé tartva nézte a mellette lévő széken csendesén szuszogva alvó papáját, ki fiáért, s adott szaváért küzdve fáradtan, törődötten nyúlt el az elsőosztály kényelmes foteljében.

Míg apa-Mákvirág álomba merült, addig Pú csendesén tovább repült - túllépve az idő teremtetten korlátokat is - a messze jövőbe saját fiához.

96. § Zoltán elfelejtette Berlinben feladni a képeslapokat, így a gépen címezte meg azokat azzal a szándékkal, hogy majd otthon postázza őket. Az utolsó lapot Süninek címezte, de hogy mit írjon rá, azt nem tudta eldönteni.

- Mondja művész úr - fordult hirtelen Pú a mögötte ülő Woody Allenhez - mit írjak erre a képeslapra? Egy lánynak címeztem, aki már nem szeret.

- Csak keményen barátocskám - kezdte Woody, Kern András hangján - írd mondjuk azt a képeslapra, hogy „HALÁL”.

Zoltán végül mégsem volt ilyen kemény, a képeslapra csak ennyit írt: „ADIEU”. *(Csakúgy, mint a korábbi angol és orosz kifejezések, ez a francia szó is megtalálható az értelmező rendelkezéseknél, hiteles fordításban. - A szerző.)*

97. § Zoltánék gépe a nyugodt hétköznapiakon landolt; ám a megszokottá vált lüktetést egyszercsak megzavarta a Sors szívbillentyű zavarai:

A következő év februárjának egyik csípős, kellemetlen éjszakáján a Púdár Band orrát lógatva bandukolt haza egy zenés, táncos mulatságról.

- Minden nő kurva! - üvöltött fel igazságtalanul, s elkeseredetten Athos.

A többiek saját, pesszimista kopogó lépteiket hallgatva csendben maradtak. Szaknyelven ezt a jelenséget hívják „vert hadnak”.

98. § A Púdár Band tagjainak szülei, a gyerekek példáját követve, szintén zenekart alakítottak, Agg Band volt a nevük.

Valamivel konszolidáltabb muzsikát játszottak, mint gyermekeik. A repertoár régi slágerekből állt; az előadások alatt a fiatalokra jellemző útkeresést (a virágzásokat, a polgárpukkasztó szövegeket, a meghökkentő effekteket) felváltotta a virtuozitással elegyedő színpadi rutin.

Egy sikeres turné után rendezett házibuli lassan kialakuló fényeit nézegette Zoltán elmélázva (miután elbúcsúzott a „vert had” többi tagjától), a házuk előtti kertből. (Kölcsönös meg nem támadási szerződés alapján ugyanis a fiatalok és az öregek megállapodtak, hogy nem zavarják egymást buli közben.)

A csendes elmélkedés alatt lassan, egyenletesen pihegő púri lélek szférái közé befurakodott egy picike, tüskés bőrű depresszió.

„Tulajdonképpen én sem járnék saját magammal.” - gondolta hősünk az utóbbi időben egyre gyakoribbá váló „vert had” jelenség hatása alatt. Tovább fűzve a sötét gondolatokat, Zoltán kezdett egyre inkább torkig lenni saját magával, feledvén a shakespeare-i parancsot: „Légy hű magadhoz...” - A 93. §-ban kapott seb elmérgesedett...

Az anyák mindig, mindent észrevesznek fiaikon:

- Mi történt Zoltán? - kérdezte anya-Mákvirág az Agg Band buli után.

- Tudod, anya, én nagyon örülök, hogy foglalkoztok velem. Van ugyanis egy olyan érzésem, hogy ha környezetemből teljesen kiszakítva nevelkedtem volna, igen nagy táhó nevelkedett volna belőlem.

- Ez nem így van kisfiam. Létezik ugyanis egy olyan értékmérő az emberek között, amely független a szegénységtől, szépségtől, butaságtól, műveltségtől; független annak a kornak a kegyetlenségétől vagy boldogságától, amelyben élünk. Ez az értékmérő a humánus, melynek csírája mindenkinél ott van, csak nem mindenki áldoz rá önmaga lelkének melegségéből. Én azt hiszem, te olyan vagy, aki áldoz.

„Igen ám, de ezt is tőled tanultam” - gondolta Pú, és felhőrpintette a tizenhét éve ugyanolyan vacsorái kakaót.

99. § Mindenki életében eljőhet az a pillanat, mikor egyszer csak úgy érzi, hogy kövér.
(*Kellemetlen dolog. - A szerk.*)

A drogéria ajtaja fölött csengők polgári eleganciával, udvariasan jelezték az eladónak: Zoltán belépett a boltba.

- Jó napot kívánok! - kezdte előzékenyen az a negyven év körüli, festettségű elárúsító, ki valaha nagyon jó nő lehetett. - Mivel szolgálhatok, fiatalember?

- Csókolom!...Hát... izé... Szóval csak nézelődök.

Ez rögtön gyanússá tette hősünket. A festett szőke összenézett a polcon sétáló atkával. A piciny bogár szeméből ez sugárzott: „Itt sötét rejtély lappang.”

- Szóval ... kérek... kérek egy doboz fogyasztó teát.

Az eladó elmosolyodott; „szóval ezt találtad ki; szerintem tutti, hogy gumi óvszert akartál venni, csak nem merted” - gondolta. Zoltán viszont egészen mást látott a mosolyban; „ez a nő most biztosan azt gondolja, mint a kedves olvasó a 99. § bevezető mondata után, vagyis azt, hogy én kövér vagyok és hiú, pedig nem én vagyok kövér és hiú, hanem a hülye szomszédom, aki elküldött ide, ez elé az amazon elé, hogy vegyem meg azt a rohadt teát.”

- Biztos, hogy nem mást kér, fiatalember?

- Hát, hogy magyarázzam meg ... szóval tetszik tudni én ... én nem vagyok se kövér, se hiú. És nem is nekem kell az az izé.

„Uram Isten, milyen zavarban van szegény” - futott át a megértően bólogató, gondolatban megfiatalodó eladónőn.

- Ööö... - folytatta Pú - mmm... igaz a múltkor ittam egy kis zsírt, de nem látszik..., szóval..., eh - kapta fel hirtelen tűzpiros fejét, miután felötlött benne Mákvirág parancsa: „Humánus!” - nézze asszonyom, én magát szeretem!

- Nézze fiatalember - válaszolt most már ő is zavartan - tegye ezt el gyorsan, fizetnie sem kell, ajándék!

Zoltán úgy érezte, hogy nagyon gyorsan távoznia kell, az eladó pedig este az ágyban huszonéves mosollyal ajkán merült álomba. (Lajos, a férje meg is jegyezte: „Gizi, milyen szép vagy ma!”)

Pú a drogériából kilépve rémülten kérdezte magától: „Uram Isten, mit tettem?! Hogy fogom ezt a kotont odaadni a szomszédnak?”

100. jubileumi § (A szerző emlékezik.) Adózzunk tíz másodperces néma csenddel a két elpusztult kavicskaktuszomnak és az elszáradt harmatfüvemnek.....

Köszönöm!

De félre bú, az élet szép! - Éljen minden katicabogár!

101. § Az egyre gyorsabban repülő gimnáziumi hetek, hónapok, évek forgatagában volt egy biztos pont Pú és a testőrök életében: a nőnap. Horgonyozzunk most le itt, a 95. §-tól a 100. §-ig kesze-kuszan felvillanó életképek után!

Eljött a Púdár Band utolsó nőnap koncertje. A műsor - három év alatt ez szokássá vált - a „Kár belétek a hóvirág” kezdetű slágerrel indult. A lányok, mint mindig, most is hálásan mosolyogva „értették a tréfát”, pedig ezúttal a fiúk komolyan gondolták a dolgot. A történelemtanár és az osztálytársnők nem érzékelték a gonoszul vicsorgó, mögöttes gondolatot: „Persze, egész évben szartok ránk, most meg itt bájologtok azzal a sok döglött hóvirággal kezeitekben. Na majd adunk mi nektek nőnapot.”

A dalokat tánc- és prózai betétek szakították félbe, minden a sok éve kialakult protokoll szerint folyt. A lágyan elzengett szerelmes dalok után Porthos állt fel és elkezdett szavalni. Szép, hosszú és komoly vers volt. A lányokra nagyon hat az ilyesmi. (Ezalatt a botrány bombájának kanóca már sisteregve égett, Athos egyre izgatottabb lett.) Porthos az utolsó versszak előtt kicsit nagyobb hatásszünetet tartott, mint kellett volna, Athos azt hitte, vége a versnek és szinte önkívületben megszólalt. *(Elnézést kérek a kíméletlen, szókimondó kegyetlenségért, de Iustitia nem engedi, hogy egy törvénybe mást írjak, mint ami ténylegesen megtörtént. - A szerző.)* Szóval Athos megszólalt:

„Benzinkútnál pulikutya
Elfogyott a gecis hugya!”

Ez volt a nemes bosszú, s egyben a nőnap megemlékezés ünnepélyes szakaszának botrányos vége. *(A nemzetközi nőnapot azóta hivatalosan meg is szüntették. - A szerk.)*

102. § Athos obszcén kétsorosait mindenki ismerte az osztályban, volt belőlük egy egész kötetre való. Osztálykirándulásokon ezek a versek állandó műsorszámként futottak, ott senki sem volt felháborodva, hiszen az nem volt akkora szentségtörés, mint ugyanaz nőnapon.

A lányok rendkívüli módon bedühödtek, bőszerűen állították, hogy Athos nem normális. A merénylet többi kiforralója - a Band többi tagja - rezzenéstelen arccal hallgatta a sok rikácsoló méltatlankodást; a történelemtanár pedig nem értett az egészből semmit, csak azt látta, hogy Athos motyog valamit, majd a lányok felpaprikázva ócsárolják a fiatal testőrt.

Porthos végül, miután nagy nehezen lecsendesedett az osztály, elmondta az utolsó versszakot, a kedélyek lassan megnyugodtak.

A műsor legvégén a Band kijelölt tagja: Porthos body building műsorral szórakoztatta a hölgyeket. A fiúk választása azért esett rá, mert ő volt közülük a leggyengébb, Porthos pedig azért vállalta el a mutatványt, mert elmélete szerint ha valami nagyon nem olyan, amilyen, előbb-utóbb „átfordul” és nagyon is olyan lesz. (Lásd pl. azt az embert, aki már annyira jellemtelen, hogy az már kifejezetten jellemessé teszi őt.)

A lányok csendben nézték a kevés izmát bőszen feszítgető félmeztelen testőrt. Ebben a kínos csendben pácolódva Porthos lényege lassan átalakult, önmaga emlékművévé merevedett.

Ez volt az első jele a baráti kör felbomlásának.

103. § Azért nem volt teljesen haszontalan ez a kis szembeszegülés a női nemmel; Fortuna ezt a bátorságot bőkezűséggel jutalmazta: a Púdár Band minden tagja becsajozott az utolsó félévben.

Aramis sok éve elkezdett mahinációira feltette a koronát. Még elsős korában beadta egy szemrevaló menyecskének, hogy ő halálos beteg, de ezt nem árulja el másnak csak neki. Így Aramis időnként minden ok nélkül elkomorodott, rejtélyesen nagyokat sóhajtott és sokatmondóan összenézett a kiszemelt lánnyal, ki nem győzött eleget szánakozni. (Aramis nagyon jól tudta: ebből az anyáskodó szánakozásból kiindulva néha komoly csapást lehet mérni a lányokra.) A nőnap után Aramis már majdnem elfelejtette az egész ügyet, mikor odalépett hozzá összeráncolt szemmel a becsapott leány:

- Aramis, mikor fogsz meghalni?!

- Ééén? Soká! Miért kérded?

- Elsőben azt mondtad, már csak pár éved van hátra.

Ekkor kapcsolt Aramis:

- Mit pár év! Pár hetem sincs hátra, ha nem leszel az enyém!

Így halmazza az emberfia az egyik hazugságot a másikra.

Athos a kétsoros elmondása után kétségbeejtő helyzetbe került ugyan, de azért megtalálta a zsák a foltját. A bátor testőr egy kora gyermekkori kapcsolatot elevenített fel, melyben partnere egy pár évvel idősebb lány volt. Egy forró augusztusi napot követő estén a játszótéri szennyeződésektől elborított gyermek Athost készült megfürdetni édesanyja, ki levetkőztetve fiát, látja ám, hogy a fiatalúr nemi szervét és környékét egy ismeretlen kéz rúzzsal kipingálta. Athos, a rémült szülőknek felfedte az elkövető kilétét, majd azt is bevallotta, hogy a „szertartás” során egy játékmackót ízekre szaggattak.

Athos a nőnap utáni üldözés elől e nő karjaiba menekült. Hiába, az igazi, mély érzelmek nem múltak el nyomtalanul!

Porthos, egy szoborszerű emlékművé merevedve érezte, meg kell elégednie egy esetleges szükségmegoldással, így engedett az ostromnak. A Púdár Band által Teleholdképűnek nevezett hölgy felpakolta Porthost - talapzatával együtt - egy talicskára és hazatolta. (Később a fiúk, túl hízelgőnek találván a Teleholdképű nevet, átváltoztatták azt Vajaskenyérképűre.)

D'Artagnan viselkedése ekkoriban kezdett titokzatossá válni. Legendák keltek szárnyra, miszerint például egy titokzatos hölgy - a nevét örök homály fedi - a Bem téren felszólította őt: „Mutasd meg, hogy férfi vagy!”

Az viszont biztosan látszott, hogy a titokban töltött órák alatt D'Artagnan szert tett némi nemű pallérozottságra. Csak egy példa a sok közül: kapcsolatkezdő szlogenek garmadája állt mindig rendelkezésre, úgymint:

- „Felveszel ma este a táncrendedre?”, vagy:

- „Milyen jegyeid vannak oroszból?”, esetleg:

- „Van nálad citrompótló?”, netán:

- „Hát te?” (Ez utóbbit vesd össze a 45. §-al. - A szerk.)

Pú. (Lásd a következő §-t. - A szerző.)

Mindez természetes is lett volna, az azonban már elgondolkodtató, hogy miért hívtak minden barátnőt Ildikónak. Egy időben felmerült a gyanú: vajon nem ugyanazzal a lánnyal járnak-e mind. Végül kiderült: a lányok különbözőek, csak varázslatos, megfejtetlen lényegük ugyanaz: mind nők.

104. § Mivel Pú élete képezi e regény tárgyát, így ildomos egy külön §-t szentelni az ő első komoly vadászsikerének.

Történt egyszer, hogy Porthos és Pú a görögkeleti vallásról cserélt eszmét a nagyszünetben. A téma előadója Porthos volt, ki mint mindenhez, aminek köze van a történelemhez, így a görögkeleti vallás kialakulásához is konyított, nem is kicsit. Egy zöld szemű lány a közeli padból, csodálattal nézte a komoly dolgokban elmerülő férfiakat, majd megszólalt:

- Porthos, te tudsz görögül?

Zoltánnak már korábban is feltűnt ez a lány, például azzal, hogy szilárd meggyőződéssel vallotta: a motorosok fejét védő alkalmatosság neve: BUNKÓSISAK, nem pedig bukósisak. Ehhez járult még Malacka barátom „bölc” tanácsa: „Mennél hülyébb, annál jobb!” (nekem és a szakértőnek is fenntartásai vannak e „bölcességgel” kapcsolatban. - A szerző.)

Szóval - hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem - szerelem lett a dologból. Zoltán átélte a diákszerelem adta örömeit a Hetedik Mennyországtól a Zsákbamacska évéig.

A Zsákbamacskánál, úgy érzem, meg kell állnunk egy pillanatra!

Zsákbamacska többek között a rántott csirke, mivel nem tudni pontosan: mit rejt a felszín. Púnak emiatt erős ellenérzései voltak az étekkel szemben. (Az 59. §-ban amúgy is láthattuk: Zoltán erősen ódzkodott a húsevéstől.) Egy dolog különösen félelemmel töltötte el: „Mi lesz velem, ha egyszer a torkomhoz ér egy bizonytalan állagú csirke ín-, bőr-, esetleg hájdarab? Elokádom magam, az fix!”

Nem lehetett kitérni az ebéd elől, mire Pú észbe kapott, már megterítették neki. (Válogassuk meg jól, mikor megyünk a lányos házhoz!) Még a rántott csirkénél is viszonylag simán ment az evés, egészen az utolsó falatig. Már a rágásnál érezte, hogy nem fog simán lecsúszni a dolog. Hősünk elszánta magát a döntő nyelésre, úgy rendezte szájában nyelvével az összerágott ennivalót, hogy az egyéb dolgok - mint egyfajta szigetelő réteg - lefedezzék a veszélyes anyagot. Mikor Zoltán gigája kifordult és az ebéd rükvercbe kapcsolt, pontosan akkor fordult oda a lány mamája, hogy megkérdezze: „Na, hogy ízlik?” Kérdés helyett látott.

Zoltán jóval később, a Holdon töltött nehéz egy év után, összetört szívvel, akkor vált igazán férfivá, mikor érezte, milyen rossz elveszíteni valakit. - Elveszíteni egy zöld szemű lányt.

105. § „Ez a fogyasztó tea biztos valami titkos, jelszó-szerű duma.” - gondolta Pú és odaadta a gumi óvszert a pocakos szomszéd bácsinak.

Legközelebb, mikor Zoltán védekezni kívánt, egy másik drogériában bevetette a „titkos jelszó-szerű dumát”. Ahogy a szomszéd nem tudott lefogyni a kotontól, úgy ő sem tudott védekezni a teával, amit kapott.

Utóirat: A zöld szemű vett egy egész kosár óvszert abban a tévhitben, hogy azok frissítő kendők. *(Lehet, hogy Malacka barátom mégis bölcsét szólt? - A szerk.)*

Lábjegyzet az utóirathoz: A szomszéd viszont kövér maradt.

106. § - Nézd, anya, mit vettem! - kezdte a zöld szemű lelkesen.

- Azonnal tüntesd el, nehogy apád meglássa! - parancsolta az anya, ellentmondást nem tűrő hangon.

- Miért? Mi kifogása lehet apának a frissítő kendők ellen?

- Az, hogy azok nem frissítő kendők, hanem kotonok.

Ezután a rémült lány megsemmisítette az óvszereket.

(Szóval kedves szerkesztő, Malacka barátom mégsem szólt bölcsességet. - A szerző.)

107. § Nagy pillanat egy férfi életében, mikor első ízben nyessenti el állán a szőrszálakat a borotva jéghideg pengéje. A modern társadalmak férfivá avató szertartása ez, ahol a primitív törzsi szokások véres kegyetlenségű, nehéz, embert próbáló (néha, szerencsétlen esetben halállal végződő) szertartásainak helyébe, a jóléti társadalmak önkiszolgáló eleganciája lépett. Maximum néhány csepp vér és az ifjú máris felnőttnek érezheti magát. *(Nem tudom, hogy hölgyek esetében hasonló jelentőségű-e, mikor végigszánkáznak lábukon Lady Remington szőrtelenítő berendezéssel, ha igen, írják meg címemre. Érdekelne. Köszönöm. - A szerző.)*

108. § A Púdár Band úttörő borotválkozója D'Artagnan volt.

A nagy jelentőségű művelet közben megajándékozta a kultúrtörténelmet egy új mozgás tagadó apóriával. Az eleai Zénon késői híve megállapította: ha borotválkozás közben a tükörbe nézünk, egy szembe néző álló fejet látunk; ha elfordítjuk a fejünket, nem látunk semmilyen fejet (maximum a csempét, vagy a törölközőt). Azonban bármilyen gyorsan fordítjuk is vissza fejünket, nem látunk mást, csak egy szembe néző, álló fejet, pedig úgy éreztük a fejünk elmozdult. De nem mozdult el, hiszen amit látunk az egy mozdulatlan fej volt. Tehát nincs mozgás. Titokzatosan hangzik, ugye? Így vált D'Artagnan egyre titokzatosabbá és titokzatosabbá.

109. § - Szia Süni! - kezdte Zoltán.

- Szia! Mi történt veled? - kérdezte rémülten a lány.

- Borotválkoztam.

- Látszik. Azért néztesd meg az orvossal, nehogy vérmérgezés legyen belőle.

Süni szíve ekkor már régen a másé volt. Nem baj! Ahogy a költő és a zöld szemű mondta: „Don't worry, be happy!”

110. § A meleg szívek hónapjának elején elkezdett esni a hó.

111. § Végül, nem egészen egy nap leforgása alatt, eltűnt a Púdár Band összes tagjának álláról a szőr. De mire ez a nagy szőrtelenkedés? Elárulom: a fiúk készültek az első Good and Star People's Meeting-re. A Band tagjain kívül hivatalos volt még a találkozóra: Don Quijote de la Debreceen, Proton (a fizika oktatója) és Leo a töresz tanára. A meeting helyszíne Zoltán alagútja volt.

A utóbbi időben nem nagyon járt arra Pú. A 79. §-ban Sündisznó hercegnővel láttuk ott utoljára őt. Ez csak annyit jelent: Zoltán már eltöltött annyi időt e sártekén, hogy módja legyen hosszú ideig saját elemi érdekével: boldogságával nem törődni.

KÖZBEVETÉS

Kedves olvasóm, gondolt-e már arra, hogy a Mikulás soha nem kap ajándékot? (ZL)

Jó volt ismét az alagútban. Mindenki túlárado örömmel fogadta a régen látott Zoltánt. Bár nem volt előre meghirdetve, de valahogy mindenki érezte, ez egy nevezetes alkalom, nem szabad kihagyni. A Good and Star People's Meeting monumentális méretűre növekedett. A hétköznapi élet felszíne alatt egy sereg szeretetre méltó ember jókedvének magmája hömpölygött.

Mindenki nézelődött, de senki sem mondott semmi „fontosat” a másoknak; az igazán fontos tartalom a mosolyokban húzódott meg. A lányok jó néven vették az udvarias bókákat és nem néztek úgy az első kézcsók után Zoltánra, mint holmi szatírra (a hétköznapi élet szintjén ennek ellenkezője néha megesett hősünkkel). Bizony, kellemes dolog így, felelősségvállalás nélkül udvarolni barátnőknek, elmondani nekik, hogy milyen szépek és kedvesek is ők valójában.

Az elegánsan felöltözött párok, saját szépségüket ünnepeelve táncoltak a bálterem csillárjának tört fényében. A ravaszul megkomponált parfümöktől megmámorosodott fickók forró testű lányokat forgattak karjaikban, hol keringő, hol rock'n'roll, hol polka ütemére.

Egy igazi bulihoz - a lányokat és a cimborákat rögtön követve a sorban - hozzátartozik a jó kaja. Hadd hívjam fel a figyelmet külön is a habos mákosra. Pú Zoltán szemszögéből nézve a gasztronómiai élvezet alapegységét (etalonját) jelentette ez a kis kocka alakú sütemény. A habos mákosok hófehér hab teteje, mint frissen fagyott jégtábla az élvezetek taván, ropogva tört össze az ínycsegek villája alatt.

Egy kellemesen fűtött helyiség hatalmas, tojásdad asztalát ülte körbe a good and star people. A salátákat; gyümölcsöstálakat; halászeveket (egyenesen a szegedi „Sótartóból”); a csípős, savanyú tintahalat fafülgombával és szecsuáni gyökerlevessel; valamint az ízlelőbimbókat megnyugtató és felfrissítő sajtsalátákat Brillat Savarin szolgálta fel. (A habos mákosok - a helyiséget betöltő, diszkrét jazz ütemére - saját téstálábaikon vonultak be a vendégek tálcáira.) A nehéz, diófaasztal barna hátán a fenti ínycsegek mellett ott sorakoztak a gyönyörű homlokú üveg poharak, mézízű serbettel, narancs juice-zal, márkás aszú borokkal.

- Ha már ilyen szépen összejöttünk - kezdte Proton, a 62. §-béli Phantasia jó ismerőse - ünnepélyesen teszek egy javaslatot a good and star people-nek.

- Halljuk! Halljuk! - harsogták minden irányból az érdekeltek, Leo pedig királyi sörényét megrázva helyeslően felmordult.

- Szóval az a javaslatom, hogy tegyük rendszeressé ezeket a találkozókat, s vezessünk be egy erre szóló igazolványt. Van is nálam éppen nyolc darab kanadai egy centes*; legyen ez a Good and Star People igazolvány. Elképzelésem szerint ennek az igazolványnak az lenne a célja, hogy a legközelebbi találkozón az a tag, aki nem hozza magával ezt, sanctio-ként kaphasson egy jó nagy pofont a többiektől. (* *A valóságban 10 - A szerk.*)

Az ötletet általános lelkesedés fogadta, s mindenki (a jövőbe vetett bizalomtól áthatottan) zsebre vágta a saját érméjét. (Ezen a ponton jegyzem meg én - mint e regény írója - maliciózus mosollyal ajkamon, hogy az igazolványt a „tagok” soha nem használták, mivel nem volt még egy, teljes létszámú meeting.)

- D'Artagnan, hol voltál a legutóbbi filozófia órán? - kérdezte Don Quijote.

- Titok - válaszolta a testőr, s e felelettel egy időben különös dolog történt: D'Artagnan kb. 5 másodpercre eltűnt. Hogy hova tűnt? Nos, ezt kérdezték a többiek is, mikor ismét láthatóvá vált, ugyanazon a széken, ugyanolyan pózban, mint eltűnése előtt.

- Az, barátaim, üzleti titok! - ekkor vált D'Artagnan véglegesen és nyilvánvalóan Üzleti Titokká.

A beszélgetés során, a későbbiekben, D'Artagnan gyakran vált láthatatlanná. Ez a szokása évek múlva is megmaradt. Egyre kevesebben tudták követni pályafutását, per pillanatban a regény írója előtt is titok, hogy hol és mi van vele.

Miközben Pú, az emlékművé vált Porthos-szal, a „magyaros rágógumi” című fantazmagóriájukon rágódott, furcsa jelenséget figyelt meg Aramison és Athoson. Éppen mikor Porthos és ő megállapodtak abban hogy a magyaros rágógumi golyókból négy típust kellene piacra dobni (úgy mint: GULYÁS, PAPRIKA, PUSZTA, PIROSKA), akkor tévedt Zoltán tekintete Aramisra, aki egy hatalmas fürt Othello szőlőt majszott. Aramis kontúrjai elhalványultak, színei érezhetően pasztell árnyalatúvá váltak. Pú előbb azt hitte, hogy az ő látásával van valami baj, de miután Aramis környezete, például Leo sörénye, tisztán, pontosan kivehető maradt továbbra is, így Zoltán kénytelen volt belátni: Aramis változott meg.

Athoson a változások később alakultak ki véglegesen, a meeting estéjén csupán az vált nyilvánvalóvá, hogy kétdimenziós kiterjedésű lény lett belőle. Ahogy Athos elhaladt a lassan elhalványuló Aramis mögött, Púnak határozottan úgy tűnt, mintha a testőrnek nem lenne csak szélessége és magassága (a mélység hiányzott), így mikor oldalra fordult, csak egy hajszálvékony fekete vonalat lehetett látni.

Aramis hamarabb fejezte be a változást, mint Athos, egy fertályóra alatt teljesen köddé vált.

Mindezt Zoltán csak jóval később rakta így össze magában; a pompás hangulatú mulatságon az aprócska jelek még nem juthattak el tudatáig. Ezeket a megfigyeléseket legfőképpen a központi, tojásdad asztal mellett eszközölte hősünk, miközben kedélyes beszélgetést folytatott a cimborákkal. Már korábban céloztam a „magyaros rágógumi golyókra”. Porthos-szal kiöltözték, hogy óriási turista attrakció lehetne a belül kolbászszírral, csípőspaprikával, sóval, borssal töltött rágógumi, pici bográcsokkal, menyecskékkel, magyar szürkével díszített csomagolásban. De hiába is próbálkoznék azzal, hogy a magyaros rágógumihoz hasonlóan magvas, ugyanakkor forradalmian új ideákat még csak felsorolás szinten is rögzítsem, az eredmény csúfos kudarc lenne (hely és idő hiányában). Így meg kell elégednie, kedves olvasóm, a találkozó legfontosabb mérföldköveinek vázlatos ismertetésével.

I. A résztvevők elfogadták a „Sztanyisláv-verés” (a külföldi szakirodalomban „beating meeting”) ideológiai alapvetést, D'Artagnan irányításával (*V. ö.: 69. § III. - A szerk.*) Erre azért volt szükség, mert időközben az Ildikók lecserélődtek, csak nevük és nemük maradt a

régi. A távozó lányok így más fennhatóság alá kerültek. Az utódok szakszerű elnevezése: „Sztanyiszláv” (a korabeli, ismert lengyel politikus, Sztanyiszláv Kanja nevéből). A névhez kapcsolt, ragozott személynevek a „sztanyiszlávot” konkretizálják: Sztanyiszláv Vajaskenyér-képűovics Porthosov pl. az a fickó, aki Vajaskenyérképűt leütötte Porthos kezéről.

Lehet, hogy szubjektív okokból, de a Band mindig ellenszenvvel viseltetett a Sztanyiszlávok irányában; ezért elhatározták, hogy ha egy mód lesz rá, összefognak és elagyabugyalják őket. A bölcs belátás aztán eltérítette a testőröket e lovagiatlan tettől. Meg különben is, ahogy Malacka barátom mondta: „Ha kirúgnak bennünket, elsőrendű vádlott: mi magunk, másodrendű vádlott: a nő, és csak harmadrendű az utód.”

II. Mérföldköszerű esemény volt az is, mikor Leo, *csokoládé* törmeléket eszegetvén megszólalt:

- Hmmm! Milyen finom! - majd felcsippentve egy újabb darab csokit, megintcsak elismerően bólogatva folytatta - van közte mazsolás is.

Zoltán világosan látta, hogy Leo egy legyet evett meg mazsola helyett. (*Légyevésről lásd még a 49. §-t Tomágóval. - A szerk.*)

Tanulságok:

a/ Csak hozzáállás kérdése és a legborzalmasabb dolgok is - bizonyos esetekben - kellemessé válhatnak.

b/ A tanár is tévedhet.

c/ Lehetsz légy, vagy ember, az élet így sem, úgy sem lehet mindig fenéig tejfel.

De elég a mérföldkövekből, nézzünk újra az eseményekre a magaslatokból, sasmadár módjára, ki a jéghideg levegőt szelve, a nagy egészet látja (bár ha szükséges, az apró részleteket is elemezni tudja, éles szemével meglátva a lényegét).

MIT LÁT A SAS? EGY JÓ BULIT LÁT!

112. § A Karácsony közben óvatosan megközelítette a szerzőt. Ilyenkor néha eszembe jut az a Szentestén őrsgben lévő kiskatona, aki az ünnepre felvitt magával az őrtoronyba egy fenyőágat gyertyával, szaloncukorral; vitt magával egy csillagszórót és egy tábla csokit is. A toronyban meggyújtotta a gyertyát és a csillagszórót, majd tört egy darabot a csokiból és megette. Így ünnepeltek ők az olajos, fekete géppisztoly és a kiskatona, a szeretet ünnepén.

113. § Zoltán szinte sohasem ivott alkoholt, nem is dohányzott. Szerinte ugyanis aki dohányzik, az iszik is, aki iszik, annak egy idő után minden nő jó nő, innen pedig már csak egy ugrás a bűn és a börtön.

De mint tudjuk, vannak kivételek (csak kivételes esetekben nincsenek). Ez a meeting is ilyen kivételnek számított.

A társaság legkitartóbb része a hosszúra nyúlt buli végén behúzódott a pezsgőbárba. Az egyre jókedvűbb emberkéik itt bepillantást nyerhettek a végtelenbe, hosszú üvegfolysókat látván a kicsi terem tiszta üveg falaiban. Az alkohol hatására az idősíkok összemosódtak, megjelentek itt olyan személyiségek is, akiket Zoltán csak később ismert meg (pl. az Isteni Alakú Delnő).

Végeláthatatlan tósz-tmondás és pohárürítgetés vette kezdetét:

- Éljen minden katicabogár! - kezdte Ferdinánd a lepke, minden rovar és érző szívű ember nevében.

- Igyunk arra, hogy Louis Armstrong hajából soha ne menjen ki a dauer! - kontrázott Leo.

- Üritsük poharunkat arra, hogy Pú Zoltán soha ne érezzen semmit a liftben, különösen libidója ne legyen!

Ez utóbbi tósz-t Jégszívű Darázs Bella fantáziáját dicséri, s egyben jelzi illumináltságának fokát. *(Bellát lásd még a 60. §-ban. - A szerk.)*

Zoltán agyában a pezsgő buborékjai egyre vidámabban pattogtak a neuronok kifeszített húrjai között, zengő-bongó muzsikát keltve Pú gondolatai között. A racionális gondolkodás elhalványulásával párhuzamosan az irracionális látomások egyre tisztábban rajzolódtak ki. Pú élesen látta, amint a két dimenziós Athos átalakul Filmkockává. A testőr saját életének jelenetei élesen, tiszta színekben villantak fel, míg testének két oldalán kirajzolódott a filmkocka perforációja. Porthos emlékmű jellege is megtelt tartalommal az alkohol hatására. Zoltán, Porthos szemében különös, valahonnan nagyon ismerős fényt látott megcsillanni: „Megvan, ez Torquemada szemének csillogása” - gondolta Pú és kikövetkeztette: Porthos tanár lesz, ha nagy lesz.

Természetesen az Ildikók is ott voltak a bulin, de a dorbézolással egyet nem értvén sztrájkba, majd „terrorakcióba” kezdtek (erről később még lesz szó). A zöld szemű is itt volt, de nem véletlenül nem írtam eddig róla aprólékos részletességgel. Zoltán természetesen boldog volt vele, de volt egy nagy hibája: fenemód természetesenként vélt mindent Zoltánnal kapcsolatban, még az alagutat is. Vagy éppen ez volt a legjobb benne? A Franc se tudja! Vagy talán tudja?

Hadd kérdezzem meg öntől, kedves, Franc, tudja erre a kérdésre a választ? - *NEM!*

114. § IN VINO VERITAS

115. § Zoltán alagútjának „házibuli részlegén” folytatódott volna a buli, ha nem lett volna mindenki rettenetesen elfáradva. Sokan hazabotorkáltak, míg mások lelkiismeretük megnyugtató - nehogy valamiről mégis lemaradjanak - összegyűltek az egyik szobában. Így lett a buliból csendes szunyókálás. Az egyenletes szuszogáson kívül, csak a TV műholdas programjának érzelmes dalai hallatszottak.

Zoltán is majdnem elaludt, eleinte egy olyan videoklip kötötte le a figyelmét, amihez nagyon kellemes emlékei fűződtek, majd a pamlagon mellette összekuporodva alvó, szőke leány látványa nem hagyta aludni. Az álmok tengerén csendesen ringatózó emberke szőke haja, lágyan ráomlott Zoltán jobb tenyerére. Ahogy a leány teleszívta rózsaszín tüdejét levegővel, mindig kicsit megemelkedett, meleg, selymes hajával gyöngéden megsimogatva Zoltán kezét. Mire Pú mindezt megfigyelte, az álom messzire szállt; hősrünk éberebb volt, mint a buli kezdetén. Óvatosan felkelt a pamlagról (gondosan vigyázva az alvók nyugalomára).

„Na most mi lesz?” - gondolta, majd tekintete rátévedt egy felbontatlan levélre, ami ott hevert átmelegedve a TV sokórás éjszakai üzemelésétől átforrósodott tetején. Halljon csodát, kedves olvasóm: a levelet neki címezték. Íme a levél:

„Kedves Zoltán!

Köszönöm a 78. szakaszban küldött leveledet! Bizony, jólesett a beteg napokban; köszönöm a születésnapj jókívánságát is!

Tudom, hogy mikor ezt a levelet megkapod, egy kicsit tanácstalan leszel, nem nagyon tudod, hogy mitévő is legyél. Engedd, hogy segítségemre siessek! fogadd meg tanácsomat - megteheted, hisz pár évvel idősebb vagyok, én huszonöt, te tizennyolc -, és nyisd ki a tőled balra lévő tölgyfa ajtót!

A többi rád bízom. Na szia!

Híved:

Zeke László”

Szóval a levelet én írtam. Egy úriember nem hagyja megválaszolatlanul a neki küldött leveleket, akkor meg aztán különösen nem, ha azt egy barátja írja. Egy jóbarátnak írni néha olyan, mintha saját magunk kapnánk magunktól jó tanácsot.

Zoltán csendesén kinyitotta az ajtót, nesztelenül belépett. A szobában szendergők álmát nem őrizte tovább más, csak a Hold, a csillagok és a televízió kékes fénye. Pú becsukta maga mögött az ajtót.

4. cím
Karácsony

*„Gratiano: I have a suit to you.
Bassiano: You have obtain'd it.”*

„Gratiano: Valamit kérnék tőled.
Bassiano: Már meg is kaptad.”

(William Shakespeare: A velencei kalmár,
II. felvonás, 2. szín, Vas István fordítása)

116. § Míg a külvilágot fehér hó, a karácsonyi ajándékok rejtekhelyét pedig titok fedte, az alagút ezen a szakaszán tavasz volt. A rövid föld alatti rész hamarosan kivezetett a szabad ég alá. Ez a felszín azonban egészen máshol volt, mint a „valós világ felszíne”. A kellemesen meleg levegő tele volt ígérettel. Zoltán nagyot szippantott belőle.

A nyújtózkodó fák és bokrok közül előcsörtetett egy sereg rigó. (Egyet Pú fel is ismert, a Klasszikusok című dráma első felvonásában ez a madár ébresztgette Marxékat. Lásd a 23. §-ban.) Hősünk tudta, hogy a rigók, egyszerű ruháikkal, kecses alakjukkal és hétköznapi lényükkel kinek voltak a kedvencei. Éppen kezdett gondolataiba merülni, mikor lágyan rátette valaki vállára a kezét.

- Nézd, mennyi Edward! - szólt az a lány, akire éppen akkor gondolt.

- Jaj, de jó, hogy itt vagy! Már nagyon régen kerestelek, valahogy eltűntél a szemem elől.

- Bizony, régen találkoztunk, de én nem feledtelek. Most, hogy rám gondoltál, gondoltam illő megjelennem.

Zoltán szíven melegség futott át. Aznap sokat sétáltak az alagútból nyílt különleges, tavasztól, újrakezdéstől duzzadó világ felszínén. Pú elmesélte neki az elmúlt 115. §-t. A lány figyelmesen hallgatott és megértett mindent. Óriási élmény volt Zoltánnak, hogy akadt valaki, akit ilyen mélységig érdekelt az ő élete.

Lassan beesteledett. Hangulatos utcácskákon barangoltak, néha benéztek egy-egy szórakozóhelyre, klubhelyiségbe, Zoltán számára még ismeretlen ismerősökhöz. Mindenhol akadtak kedves emberek, kik mosolyogva mondogattak neki lényegtelen dolgokat, közben világosan érezhetően arra gondolva, hogy jó élni, mikor a zöld tüdejű növények először szippantanak óriásit a friss levegőből.

Az este egy padlásszobában találta őket; összebújva, mint két veréb-Edward.

- Mi most boldogok vagyunk, ugye? - kérdezte a lány.

- Igen.

- Milyen kevés elég hozzá.

117. § Ezek után egészen kiábrándító volt Zoltánnak, mikor eszébe jutott az Ildikó-had, amint a pórázaitól megszabadult Band tagokat megpróbálták kollektíve kontroll alá helyezni pár órával korábban a meetingen. Hiába, a női ösztönök már csak ilyenek!

Miután a szórakozási bojkott nem vezetett eredményre, kénytelenek voltak a lányok más eszközökhöz folyamodni. Első lépcső az erotika nehéztüzérségének bevetése volt. Ez módfelett hatékony módszer, elsősorban azért, mert az élvezetek tengerében könnyű bárkit az orránál (esetleg más egyebénél) fogva vezetni. Míg hátulütője ennek a harcmodornak talán az, hogy kitartóan nehéz lekötni a másik figyelmét, ha a hév nem őszinte. Márpedig tudatos alkalmazás esetén nem beszélhetünk semmiféle őszinteségről.

A szitán átlátó testőrök elfordították tekintetüket a rosszkedv zsákutcájába besétáló Ildikókról és elmerültek a vad bulizásban. Mikor Athos az utolsó fergeteges táncszólóba kezdett (a Band 32-szer megismételtette vele a mutatványt, amit Alex Acuna és Manolo Badrena fergeteges dobszólójára mutatott be), szóval az utolsó tánc kezdetén a lányok kikapcsolták a biztosítékot. A válasz nem váratott sokáig magára: Athos a TV-bemondó prózai szövegére kezdett ugyan-

úgy táncolni, mint korábban a dobszólóra. A biztosítékot hamar visszakapcsolták, s a későbbi gondokat megelőzendő, áttértek a gyertyavilágításra.

A gyertyák meggyulladásával párhuzamosan világosság gyúlt a fiúk fejében is: „helyesen cselekedtünk”.

118. § - Mi még találkozunk! - szólt a lány és búcsút vett Zoltántól.

Egy kicsit azért várni kellett erre a találkozóra....

Zoltán boldog nyugalommal hagyta ott a padlásszobát és indult vissza oda, ahonnan indult. Megragadta az alkalmat és alaposabban szemügyre vette az ismeretlen környéket. Ez egy nagyon szép város volt, már ekkor megtetszett Púnak (szerelem első látásra), pedig később még sokat láthatta, így azután is bőven lett volna módja megszeretni.

Később, a Sztár Egyetemre történő beiratkozás napján konstátálta hősünk - nagyon meglepődve -, hogy ennek a rejtelmes kirándulásnak a helyszíne valójában nem volt más, mint Szeged. *(A XX. század végének Magyarországból kevésbé felkészült, külföldiek, idegen lények kedvéért: Szeged egy hangulatos dél-magyar város, folyóval, hidakkal, szép házakkal, „boszorkányokkal”. - A szerk.)* Sorra ugrottak be az emlékképek a különböző helyekről. Csak eleinte a padlásszobát nem találta sehol...

Annak, hogy Zoltán maga sem tudott teljes biztonsággal eligazodni alagútjának ezen szakaszán (pusztán intuícióra és a szerző levelére tudott támaszkodni), az oka elsősorban abban keresendő, hogy a Szegedre vezető feljárót nem ő építette, hanem az egyelőre még névtelen leány.

119. § A tejszagú alvásba, szuszogásba fulladt buli szereplői még mindig ugyanolyan békésen szenderegtek, mint a 115. §-ban; ki a konyhaasztal lapjára borulva, mások a radiátor-nak dülve, egyesek a másik vállára hajtott fejjel, megint mások (a szerencsésebbek, mint például az összekucorodott szőke lány) a pamlagon.

Zoltán körülnézett, majd egy pillanatra elgondolkodott: „De hát tulajdonképpen meddig voltam én távol?” nem jutott gondolatai végére, ugyanis a pirkadat megcsiklandozta az egyik cimpora orra hegyét, ki erre felébredt, s Zoltánra nézett.

Erre nem lehetett mást reagálni, mint amit Pú:

- Pálinkás jóreggelt!

- Neked is!

Ezután hősünk kinézett az alagút egyik felszínre nyíló ablakán. Mindent vastagon beborított, a csodálatos, éjszaka alatt lehullott, s még mindig óriási pelyhekben hulló hó. Rögtön eszébe jutott Kányádi Sándor versének (Betemetett a nagy hó) részlete:

„Minden, mint a nagyapó
bajsa, hófehér lett,
csak a feketerigó
maradt feketének.”

120. § A meeting utáni, bulit helyettesítő közös alvásban résztvevők összeszedelőzködtek, s tartván magukat az ősi igazsághoz: „egyszer minden véget ér”, hazamentek. Sorra kiléptek a friss, ropogó hóba, utolsónak Zoltán hagyta el a „fedélzetet”.

Becsukta maga után a lejárati fedelét.....

Amíg integetve búcsút vett a többiektől, a hó lassan befedte a lejárati fedelét. Az első hópelyhek még elolvadtak az alagútból áradó melegtől, pár perc múlva azonban már hófehér volt a lejárati helye is. Mire Pú visszanézett, már csak kis mélyedés jelezte azt a helyet, ahol nemrég az alagút lejárata volt.

Zoltán is elindult haza. Fél óra múlva töretlen, egyenletes fehérség borított mindent; nem látszott már semmi az alagútból. Egyszerre nagyon hideg lett.

121. § Az átmenet a hétköznapi élet szintjére szinte észrevétlen volt. Pár napra úgy tűnt, mintha a felszín alagúttá alakult volna (ez persze csak a látszat volt.)

Ez alatt a pár nap alatt ünnepelte a világ 1984 karácsonyát.

122. § Kedves olvasóm, elárulok önnek egy aprócska műhelytitkot. Ezen szakasz megírása közben éppen karácsony van. Hogy a gyönyörű ünnep hangulata még jobban átítassa soraimat, lefektetem a kéziratot a karácsonyfa alá. Így ni!

123. § Pú egészen kicsi kora óta tevékenyen részt vett a díszítésben. Első alkalommal, amikor saját erőből elérte a karácsonyfa legalsó ágát. Később egyre nagyobb szerephez jutott, majd mikor saját erőből elérte a legfelső ágat, teljesen kisajátította magának a feldíszítés szerepkörét. A feldíszített fa ekkor vált az ő - családjának szánt - külön ajándékává.

Néha órákig elmerengett bámulván a hatalmas, festett üveggömböket, az évek múltával egyre kedvesebb régi dísz-ismerősöket, azokat, akik mindig a legjobbkor látogatták meg a Pú családot.

A gömbökre - fluoreszkáló anyaggal - festett halak, hópelyhek, csillagok között mindig ugyanaz a mulatságosan torz Zoltán nézett vissza Púra, lehetett hősünk öt, vagy akár huszonöt éves.

124. § Történetünk karácsonyát megelőzően Zoltán már hosszú évek óta önállóan díszítette a karácsonyfát. Szertartásos rendben, ünnepélyesen kerültek elő sorra a díszek.

A legszebb dísz (a csúcson lévő) díszítéskor utoljára, leszedéskor legelsőként foglalta el helyét előbb a fán, majd a dobozban. Valahogy úgy, ahogy az udvari protokollnak megfelelően az uralkodói család szokott megjelenni ünnepi rendezvényeken.

Történetünk napján majdnem baj történt. Pú, még Mikuláskor megfázott - sokáig meztláb szöszmötölvén az előszoba hideg kővén Röggöny, Wamp Wan, Mákvirágék és Gyöngy Mikulásként -, a csúcsdísz felrakásakor így kerülhetett sor arra, hogy eltüsszentse magát. A dísz szerencséjére épen megúsza a dolgot, hajsza híján ugyan, de mégsem esett ki Zoltán kezéből. Pú lenyelte az ijedtséget, majd lehuppant ágyára és eszébe jutott egy régi emlék Röggönyről.

Pár évvel korábban, befejezván a díszítést, ugyanígy huppant le Röggöny mellé.

- Na, hogy tetszik, nagymama?

- Nagyon szép - felelte Röggöny és Zoltán csak akkor vette észre, hogy nagymamája szemében milyen fényesen, csillogva tükröződnek a gyertyákról, díszekről jövő fények.

Röggöny csendesen, szívgva sírdogált.

125. § Idén karácsonykor találkoztam a két Mákvirággal. Elmondták, hogy tudnak regényemről, Pú elűjságotla nekik. Egy-két részletet meg is mutattam nekik. Mosolyogva ismertek magukra a §-ok tengerében.

- Te, Lackó, azért egy s mást kihagytál, tudod-e? - kezdte anya-Mákvirág.

- Na és mit? - kérdeztem vissza.

- A 27. §-ban például megemlítetted a Winnetou négy kötetét, az oroszlán kabalát, a játékmackót, de egy szót sem írtál a keljfeljancsiról!

- Nem is beszélve a nyerítő lovacskáról! - kontrázott apa-Mákvirág, majd a két szülő egymást erősítve elhalmoztak kérdésekkel.

- És a tepsis autó?

- És a rakéta kilövő autó?

- És a Nagy indiánkönyv?

- És a barkácskészlet?

Igen, kedves olvasó, igazat kell adnom a Két Mákvirágnak; sok mással együtt elfeledtem megemlíteni egy sor nagyon fontos dolgot. Szinte szégyellem leírni, de ezidáig még csak meg sem említettem a villanyvasutat, mely szinte az összes régi játékkal együtt már régen megszűnt anyagi valóság lenni. Ilyenkor Karácsony táján azonban gyakran zakatol végig Pú agyában az emlékek erdejében az apró kis mozdony, maga után húzva a többi régi ajándékot.

126. § A Pú család csendben ülte körül a fát. Gondoltak egymásra, gondoltak azokra, akik rájuk gondoltak, sőt néha olyanokra is, akik nem gondoltak rájuk.

Úgy gondolom, hogy a Szentestén ajándékok körül ülő Pú család képe lehet a legalkalmasabb arra, hogy lezárjuk vele Zoltán életének gimnáziumi korszakát:

Míg Önök gondolatban ott ülnek a fa körül, én fizikai valómban is itt ülök saját karácsonyfám mellett. Hangolódjanak rá bátran erre a gondolati hullámhosszra, hiszen a 4. cím végi sötétben, a gondolatok szárnyán fogunk átrepülni a Holdra.

Úgyhogy nem is nagyon zavarom Önöket a „hangolódásban”, csak úgy magamban füstölgök még egy kicsit:

Szánom-bánom, hölgyeim és uraim, de a terjedelem és idő szabta korlátok nem engedték, hogy bővebben tegyek említést a William Shakespeare Gimnázium hivatásos izomtücskéről, a Janus-arcú tornatanárról, ki a neve napján kapott italtól elérzékenyült, s eképpen fakadt ki: „Bassza meg, nem kellett volna!”, máskor pedig filozófusi tálentumáról adott tanúbizonyosságot, mikor a szalagavatón felvonuló bombázó láttán csöpögő kollégáit eképpen hűtötte le: „Őt is unja valaki!”. Vagy itt van mindjárt Zoli bácsi, a technika tanára, ki az „Úrhajóval történő levélszállítás”, valamint a „WC mint rendszer” témakörében alkotott halhatatlant.

126/A § No, de elég a nosztalgiából, térjünk vissza a „hangolódáshoz!” A Pú család megajándékozta saját magát. Mindenki összecsomagolta, amit kapott, lassan eljött az alvás ideje. Elaludtak a lámpák. Utoljára a fa fényei hunytak ki, a foszforeszkáló díszek még világítottak egy ideig.

Így, hogy érezhetően közeleg a gondolat-utazás, Önök joggal kérdehetik: „Miért utazunk?” Azért, mert miután Zoltánt felvették a Sztár Egyetemre, az erről szóló értesítő utolsó mondatában ez állt: „Tanulmányait megkezdheti a Holdon töltött egy év után.” Azt, hogy ez miért van így, ne tőlem kérdezzék!

Szóval felkészültek? Ha igen, akkor én is eloltom a gyertyákat.

Teljesen sötét van. Már repülünk is, hűvös zuhanás veszi kezdetét.

5. cím
Pú a Holdon

„Desdemona: Ay, but not yet to die.

Othello: Yes, presently...

Desdemona: Then, Lord have mercy on me!

Othello: I say, amen

Desdemona: How? unlowfully?

Othello: Ay.”

„Desdemona: Meg akarsz ölni?

Othello: Meg.

Desdemona: Az Úr legyen irgalmas hozzám!

Othello: Szívből mondom: ámen!

Desdemona: Ha így beszélsz, nem ölsz meg, azt hiszem.

Othello: Hm.”

(William Shakespeare: Othello, a velencei mór,
V. felvonás, 2. szín, Kardos László fordítása)

127. § Hopp! Testsúlyunk egyhatodával ráhuppanunk a Hold szürke talajára. Balra Armstrong lábnyoma; fent, a koromfekete égbolton vakító fényű csillagok; jobbra egy Coca-Colás üveg; az Ön háta mögött pedig - forduljon csak meg - ott vagyok én. Szkafterem foncsorozott üvegén keresztül nem látható az arcom (egyébként én sem látom az Ön arcát), de hogy megbizonyosodjék állításom felől, jelet adok, integetek a bal kezemmel. *(Vigyázat, a szemben álló bal keze első pillantásra jobb kéznek tűnik! - A szerző.)*

Hahó, itt vagyok!

Én látom Önöket, kedves olvasóim, amennyiben Önök is látnak engem, úgy rendben megérkeztünk. Ezek után sokkal könnyebb lesz elképzelni Zoltán nehéz egy évét a Holdon.

Ugye, így már nem is olyan romantikus ez az egész, hogy a saját bőrünkön érezzük a dolgot. Ilyenkor döbben rá az emberfia, hogy az űrhajósok idejük java részét kemény, kellemetlen, idegőrlő munkával töltik. Furfangos szerkezetekkel teszik őket próbára, minek során ha tetszik, ha nem, fittyet kell hányniuk a szédülésnek, a hányingernek és a lehető legjobb pofát kell vágni a dolgokhoz. (Sőt, rendszeresen nehéz matematika és fizikapéldákat oldatnak meg velük, az űrhajó használati utasításait pedig - nincs mese - kívülről meg kell tanulni.) Ehhez képest idejük elenyésző hányadát tölthetik kamerák előtt mosolyogva, integetve; illetve sajtókonferenciákon (hacsak nincs nekik otthon saját, házi kamerájuk, illetve sajtókonferenciájuk, ez esetben ugyanis ők is szórakozhatnak egy kicsit többet.)

128. § Zoltán első gondolata a Holdon a következő volt: „Nagyon rossz itt!”

129. § Púnak a felnőttkor hajnalán fel kellett ismernie: az élet olyan, mint a pöcs, néha nagyon kemény, néha nagyon rövid.

130. § Anélkül, hogy a szokásos holdbéli történetekkel traktálnám Önöket - melyet nélkül sem megtesznek az önök férfirokonai, vagy esetleg Önök maguk - megpróbálkozom azzal, hogy a Holdon uralkodó hangulatba kergessem a kedves olvasókat, egy merőben magántermészetű ügy kitergetésével.

Nem is olyan rég Worcesterben vásároltam magamnak egy zsebórát. Csodálatos nyár, csodálatos utazás, csodálatos óra. A ködös Albion - hol az eredeti gentleman terem - a legalkalmasabb hely arra, hogy az úriember beszerezze a gentleman fegyvertárának talán legoszloposabb tagját: a zsebórát. E csinos kis szerkezet nélkül az úriember ugyanis nem több félkarú óriásnál. *(Egyébként erről még lesz szó a következő címben, hol a Sztár Egyetem kerül majd terítékre. - A szerző.)*

Igaz, a szatyrot az órával, az irataimmal, a pénztárcámmal és egy könyvvvel én hagytam őrizetlen, úszni vágyván; ez a körülmény azonban nem mentesíti sem a tolvajt (sem az Alkalmat, ki szülte őt). Úgyhogy ezennel minden felelőséget tettéért arra a minden valószínűség szerint fickóra hárítok, aki aljas módon emelte el az órát és társait a szegedi uszoda öltözőjének fogasáról (kb. két méterre a ruhatártól). Ehhez a lényhez szólok most:

PAMFLET AZ ISMERETLEN ZSEBÓRA-TOLVAJHOZ

Te faragyú durung!

Gyáva, sárga hasú kutya, ki nem átallasz kisstílu gaztetteidhez helyszínül férfi öltözőket választani; 2000-ben is abban leld legnagyobb örömed, hogy reklámszatyrokot lopkods!

Nőt ne láss többé közlelől, maximum a TV-ben!

Te ördögfajzat, ebfejű bitang, anyaszomorító, gengszter, elmeroggyant kurafi!

Kívánom néked, hogy forduljon meg benned a perisztaltika, te rossz után ácsingózó, arcátlan óvszer-szőkevény!

Te, erkölcsnek háttal álló, rosszéletű, nem kedves, nem becsületes, pudvás agyú, barom arcú gazember; tanácsolom neked, hogy eztán pöcegödrök alján kutakodj zsákmány után, azt is megengedem, hogy míg én nyáron az usziban napozok, addig te csonttá fagyj az Antarktison egy jegesmedve karmai és fogai között, te nem szerény, megátalkodott, nem jó szívu, ebadta ökörfajzat!

Te sztálinista huligán, pernahajder, útonálló féreg; hajts végre orális nemi aktust a vacogó fogú krokodillal (úgy, hogy ő a befogadó), és légy te a befogadó abban az anál erotikus aktusban, ahol a partnered az ámbrás cet!

Te unfrankó, disznóganén nevelkedett, kultúra rákfenéje, tőlem ölelekezhetsz a gömbvillámmal is, azt se bánom, de ne hanyagold el az ótvaros patkányokat sem!...

Dobod el azonnal a könyvemet?! Nézze meg az ember!

Egyébként, kedves olvasóm, nem vagyok én indulatos ember, de ami sok, az sok!

Alant megadom szegény ex óráam rajzát és adatait.

Ha valaki meglátja másnál az órámat, arra kérem, kérje meg az illetőt, hogy juttassa vissza hozzám jogos tulajdonomat. Ha az illető azt mondja: „Eszembe sincs, hiszen ez az enyém, én loptam!”, akkor kérem, rúgják őt tőkön az 56. §-ban leírtaknak megfelelően. (Nem kell félni, a támadás váratlanul fogja érni, hiszen ő ezeket a sorokat már nem olvassa, a fentebbi vízszintes vonalnál rémülten eldobta a könyvet.)

Ennyit a holdbéli hangulat felidézéséről.

131. § Aramis, mint azt korábban említettem, köddé vált, így a Holdra sem vitték el - csak néha kaptak tőle a többiek egy-egy levelet -, a Púdár Band többi tagját viszont elhurcolták a hideg égitestre. Athos mint Filmkocka és D'Artagnan, az Üzleti Titok egy kráterbe kerültek; Pú, csakúgy, mint Porthos az Emlékmű, elszakadva minden ismerőstől, szólóban kezdték magukat nagyon rosszul érezni.

A Púdár Band kilépve Debrecen, s az almamáter burkából, másként kezdte látni magát, s a világmindenséget.

A fiúk egymásról alkotott képét legfőképpen az emlékek szabták meg eltekintve néhány újkeletű eseménytől, mint amilyen például az volt, amikor Athos egy - a merengő D'Artagnan orrából kiálló - szőrszálát kegyetlenül és váratlanul kitépett. „Ezt meg ne próbáld még egyszer!” mondta D'Artagnan és a hasító fájdalom árnyékából kezdte Athost úgy látni, mint

egy horrorfilm kockáját. D'Artagnan látomása tehát közel volt a Pú féle látásmódhoz Athos vonatkozásában. Nem mindenki látta ugyanis úgy a másikat, ahogy Pú. Így eshetett meg az, hogy Porthos Aramist kezdte zöld, műanyag locsolókannának látni (fehér locsolórózsával). A fiúk egymásról alkotott látomásaiban nem volt hiány; akadt ezek között megbarnult banánhéj; tinta, slag, ultraibolya-sugárzás stb., stb., egy azonban biztos: Zoltánt mind a négy testőr annak látta, aminek őket látta Zoltán. Pú tehát, a testőrök kollektív szemszögéből nézve, olyan filmkocka volt, amely egy (üzleti) titokzatos ködbe vesző emlékművet ábrázolt.

132. § Isten úgy se', praktikus név az Ildikó, különösen ha Pú és barátai szemszögéből nézzük a dolgot. Nem kell mindig új névhez hozzászokni, ezen kívül egyfajta megnyugtató állandóság érzetét kelti az emberben, ha a barátnőket következetesen Ildikónak hívják. (Az Ildikó korszak vége felé, már kezdett kifejezetten kórossá válni a dolog. A fiúk, már csak a hecc kedvéért is csak Ildikókra „vadásztak”). Mindezt csak ezért írtam le, mert az ezután következő levéláradatban - melyben ha figyelmesen elmerülünk, pontos képet kaphatunk a holdbéli egy évről - szóval a most nyilvánosságra kerülő dokumentumokban szereplő ILDIKÓ nem egy Ildikó, hanem egy egész sereg Ildikó. Mondhatni az ildikóság attribútumaival felruházott Ildikó-idea (ki ugyanúgy Ildikója lehetett Zoltánnak, mint akármelyik testőrnek).

ILDIKÓ mellett a többi levelező: hús-vér figura, csupa régi jó ismerős.

133. § Mielőtt rátérnénk a következő §-ban a válogatott levélrészletekre, olvassuk el Pú levelét mindenkinek. (Egy értelmezést segítő momentum: Zoltán még a Földön deklarálta: „Ha a levelem felkiáltójellel kezdődik, akkor mindennek az ellenkezője értendő a cenzúra miatt.”)

„Drága Mindenki!

! Azzal kezdem, hogy nagyon jól érzem magam. Itt mindenki nagyon kedves, az Űrhajós kiképzők pedig még okosak is. Rengeteg jó nő van itt, mind belém van zúgva. Alig tudom levakarni őket magamról.

Egyébként nemcsak én érzem itt jól magam, hanem mindenki; óriási a hangulat, nagyokat bulizunk. A kiképzők a folyosókon görgetik a söröshordókat. Nem is akarok én hazamenni, jobb itt (bár akármikor haza tudnék menni, a kiképzők szinte erőszakkal tuszkolnak, de én nem akarok, nem és kész!).

Bár itt érném meg a 2000-t! Hányszor vissza fogom még ezt a korszakot sírni! Oh, repül az idő, kegyetlen gyorsasággal!

Pú Zoltán Dzsó”

134. § Lássuk a féltő, aggódó, szerető többieket:

(1) Aramis:

„Őszintén megörültem soraidnak, melyeket olvasván meg kell állapítsam: téged viselt meg a dolog a legjobban. Leveledben feltett kérdésedre most megpróbálok válaszolni. Figyelj!

- Debrecenben minden a régi, STOP,

- pocsékul érzem magam, STOP,

- majd még írok, STOP.”

(2) Gyöngy:

„Drága Öcskemény, nagyon vigyázz magadra! Amilyen hamar csak tudsz, gyere haza (pl. a jazz napokra, itt küldöm a programot is).”

(3) Apa-Mákvirág:

„Nagy csetepatét rendeztek a madarak szobád ablakában, ma egész tarka sereg jelent meg, eddig soha nem látott, szép színes madarak és a jól ismert cinkék. Röggöny szorgalmasan eteti őket.”

(4) Anya-Mákvirág:

„Légy mindig nagyon óvatos, ki tudja kikkel kerültök össze, s azok lehetnek fegyelmezetlenek!”

(5) ILDIKÓ:

„Most pedig ünnepélyes pillanat következik: lenyisszantok egy tincset a hajamból. Fogadd el örök emlékül, és őrizd olyan vigyázva, mint ahogy én is őrzöm a leveled.”

(6) Porthos:

„Nálunk is úgy néz ki, helybe-topi lesz (a hét végén is csak öt embert engedtek haza). Sebaj, az a lényeg, hogy augusztusban otthon leszünk - maradjunk ennyiben - a szcafanderes kurva életbe!”

(7) ILDIKÓ:

„Augusztusig kitartást, aztán pedig ezernyi boldogságot! ‘85-ben biztosan boldogok leszünk.”

(8) Anya-Mákvirág:

„Drága kisfiam, a mielőbbi találkozást várom, de türelmes vagyok, kérlek te is légy az és nagyon vigyázz magadra! Semmi könnyelműség, mert az nagyon sokba kerülhet neked.”

(9) Athos:

„Magának vezénylek: gáz! Egyébként hallottam egy kósza hírt, ami szerintem nem igaz, ám a hír mégis mulatságos: Redvás Manyi - az osztályból - terhes! Hahaha.”

(10) ILDIKÓ:

„Már azt sem tudom, hogyan becézzelek Édesem. Ne búslakodj, én mindig ott leszek neked! Te viszont messze vagy. Remélem, hogy minden este fogok rólad álmodni; így legalább az éjszaka olyan, mintha veled lennék.”

(11) D'Artagnan:

„Képzeld, posthumus igazgatói dicséretet kaptam Menyétől.”

(12) Apa-Mákvirág:

„Őszintén örülök levelednek. Valóban úgy van, hogy a szűkebb hazát, a várost, az utcát, ahol szeretteinkkel együtt élünk, a házat, a kertet, míg élünk, nem feledhetjük. Nekem külön öröm, hogy Te ennyire tudod szeretni a szülőhelyedet, s benne minket is. Számomra ez azért végtelenül nagy öröm, mert ebben életem céljának beteljesülését látom. Még gyermekember voltam, mikor megálmodtam, hogyha felnövök családom lesz, és majd egy nagy erdő mellett fogok lakni. Ez az álom ifjú koromban vággyá, majd férfi koromban határozott céllá erősödött. Ez az egész folyamat onnan indult el, hogy Hadházon egy tanító és családja lakott az erdő szélén. A ház előtt virágos kert volt, az udvaron gyümölcsfák és méhkaptárak. Mikor arra jártam, mindig megragadott a kép. Gyakran, az egész napos munka után, odahaza mély álomba zuhantam, s még akkor is előjött a kertés, erdő melletti ház képe.

Persze, ma már ez úgy hangzik, mint egy mese, azzal a különbséggel, hogy igaz minden szava.”

(13) D’Artagnan:

„Barátom, azt hallottad-e, hogy Athos nője: NA Ő MÁRA BEFEJEZTE?”

(14) ILDIKÓ:

„Képzeld el, álmomban, azt nem tudom, hogy a szobatársaim hallottak-e valamit.

Ja, erről jut eszembe, hogy igaz nem beszéltük meg, de remélem így utólag is megegyezhetünk abban, hogy ezt, meg a következő leveleket sem mutatod meg - ha lehet - fűnek-fának. Mert, ha megtudom, ha megsejtem, ha megneszelem stb. ... (nem tudok semmit se csinálni).”

(15) Anya-Mákvirág:

„Úgy várlak már Kis öregem! Jó étvágyat a csomaghoz, vigyázz, meg ne rontsd a gyomrod!”

(16) Athos:

„Nem tudsz valami jó kis pipit? Nincs Ildinek egy szabad barátnője?

(17) ILDIKÓ:

„Drága kicsi Zoltánkám, én még annak is nagyon örülök, ha tőled csak annyi kevés írást kapok, hogy ráírod a levélpapírra a nevedet, vagy akármit, pl. egy betűt, csak tudjam, hogy azt Te írtad. Édesem, nehogy túlhajszold magad a sok levélírással. Nem olyan nagy gond, ha nem írsz minden nap - tudod, igen sok az elfoglaltságom manapság.”

(18) D’Artagnan:

„Ma Porthos Ildikója is kidőlt a sorból! Gondoltad volna? Egyébként most modern amerikai drámákat olvasok: O’NEIL, BALDWIN, WILLIAMS, WILDER stb. Néhol elég bénák, de vannak bennük vageságok is.”

(19) Gyöngy:

„Én élem világom, bár ami a Zebulon ügyet illeti, még nem hevertem ki kellőképpen. Elég szemetek a srácok, tisztelet a kivételnek, akivel még nem találkoztam.”

(20) Porthos:

„Másik két bajtársunktól is pont ma kaptam levelet. D’Artagnan - szemét módon - a Hajdú expresszről írt, ecsetelve, hogy a vonat után taxiba vágja magát (majd otthon Sanyiba vágja magát), s Trabanttal húz el a KLTE gólyabálra.”

(21) ILDIKÓ:

„Kiderült, hogy Fruzsina és Alajos feljárnak egy üres lakásba, de nem ám sakkozni. Ezt aztán megtudta a Fruzsina barátja, a Józsi (egy kicsit állítólag mellbe vágta a dolog, de megbocsátott Fruzsínának). Alajost viszont Zsuzsa küldte el a francba. Alajos sehogy sem tudja magát tisztára mosni; állítólag olyan dolgokat csinál, hogy nyilvános helyen lehordja Fruzsínát(!) a sárga földig, mondja, hogy ő bűdös ri..., és hogy a franc vigye el, minek könyörgött neki stb.

De jólesett ezt leírni; drágaságom, olyan jó, hogy ilyen csúnyaság sohasem fog velünk megtörténni.

(22) D’Artagnan:

„Valamit lépniünk kellene már a szcafanderreform ügyben, nem gondolod? Ez mindenkinek előnyösebb. Az államnak nem kell annyit ruházatra költeni és egy cowboy-horda még sokkal félelmetesebb is. Ez lehetne a lélektani hadviselés az ellenséges ufókkal szemben.”

(23) A két Mákvirág:

„Szóval ilyen az élet, az egyik nap kiderül, a másik nap borongósabb. Nehezen vettük tudomásul, hogy a szabadságod ismét eltolódott.”

(24) Albert Einstein:

„Talán meglep, hogy írok neked, mikor még csak nem is találkoztunk. Tudod, néha az idősíkok átfedik egymást. Majd később hasznát veszed ennek Te is, akkor majd megérted, hogy most miért írtam. Az idő azonban csak vonatkoztatási rendszerben relatív, a szubjektum számára nem, így sajnos nem tudom most felpörgetni számodra - még elméletben sem - az időt.”

(25) Wamp Wan törzsfőnök:

„Majd meglátod, nálad csak Mákvirágék örülnek majd jobban a találkozásnak. Ölel Nagyapa.”

(26) D’Artagnan:

„Majdnem elfelejtettem: hallottad a rádióban, hogy Mogyoróskán farkascsoordák garázdálkodnak és tizedelik a vadállományt? A nagy hideg miatt jöttek le a hegyekből, az egész Zemplénben előfordulnak. Fel kellene menni Mogyoróskára farkasszemet nézni!”

(27) Apa-Mákvirág:

„Mindenekelőtt szívből gratulálunk a Kiváló Asztronauta kitüntetésedhez, no és persze az ezért járó, megérdemelt hat nap jutalom szabadsághoz!”

(28) ILDIKÓ:

„Mélypontba kerültem, drága Zoli, ebből - úgy érzem - csak te lennél képes kimotozni. Biztos látod is az írásomon, hogy kissé zaklatott vagyok; nem tudom mi az oka ennek az állapotnak...”

(29) D'Artagnan:

„Írtam Aramis VICE-AL-SEGÉD-JELÖLT-PÓTHELYETTES-KÉPZŐ-HALLGATÓSÁGRA-PÁLYÁZÓ-ŰRHAJÓS-nak, hogy gunnyaszt, vagy dögi' smár? Neked sem ír?”

(30) Apa-Mákvirág:

„No, de ami késik nem múlik, mondja a közmondás. A továbbiakban viszont az a véleményem, hogy nem érdemes bizonyos dátumhoz kötni a hazautazást.”

(31) Athos:

„Így még nem kavartak alám! Szabi leo! No, mindegy, D'Artagnannal úgy döntöttünk, hogy megvigasztaljuk magunkat. Öcsém, mindjárt kész a szendvics. Már meg is ettük! Bika volt.”

(32) Porthos:

„Képzeld, haza engedtek. Voltam a Shakespeare Gimnáziumban. Találkoztam Leóval, Don Quijote-val, Torkival, Fixával, Protonnal meg egy csomó diákkal. Volt egy-két figura, aki nem tudott hova tenni. Képzeld, volt aki megkérdezte, hogy mióta vagyok én mélytengeri bűvár. A hülyéje még egy szkafandert sem képes megkülönböztetni a bűvárruhától.”

(33) Anya-Mákvirág:

„Már úgy várlak, Kis öregem, gyere már!”

(34) ILDIKÓ:

„.....”

(35) Athos:

„Gányír = ez egy új szidás (nem neked szól, csak közhírré teszem). Egyébként van egy bölcsességem: az ember barátaiban önmagát találja meg.”

(36) D'Artagnan:

„...a darab pocsék volt, de az a fajta, amelyet mi (főleg Te) igazán élvezni tudunk, a rengeteg bénaság miatt, mely benne foglaltatott. Az egész akkora ripacskodás volt, hogy néha én égtem a nézőtérén.”

(37) Athos:

„Most, hogy így közeleg a földreszállás ideje, megfogadom: eztán normális erkölcsű ember leszek, nem fogok színészkedni és mindenki bohóca lenni. Az infókat elfelejtem, több szart nem keverek. (Persze, most biztosan nem bízol bennem; de majd meglátod mire vagyok képes).”

(38) ILDIKÓ:

„.....”

(39) Anya-Mákvirág:

„Kis Öregem, négy nap és itthon vagy!!! Hurrá!!! Várunk haza, mindenféle földi jóval! Várnak a többiek is: a kilenc utópista, Ferdinánd a lepke, Vackor, Darwin. Röggöny süt-főz, Wamp Wan az ünnepi törzsi ruháit tisztogatja, Gyöngy takarít, Apa a kocsit takarítja, én levelet írok, te pedig pár nap múlva földreszállsz. Aztán óvatosan duhajkodj, a hazatérés után semmi könnyelműség, tudod, az italhoz te nem vagy hozzászokva és így igen-igen hamar megárváthatsz!”

Milliószor puszil: Anya”

135. § Zoltán egy álló éven keresztül azt a napot várta, amikor végre megszabadul a holdszolgálatától. Az egy év minden napján eszébe jutott az a majdani nagy-nagy öröm, amit a földreszállást követően Debrecenben fog érezni, és ami helyett - mikor Debrecenbe ért - nem érzett mást, csak mélységes mély fáradtságot és ürességet. Igazából csak akkor fogta fel a dolgok igazi jelentőségét, amikor apa-Mákvirág hazakísérte őt a debreceni állomásról és Pú érezte a szótlanság csendje mögötti örült mély megindultságot.

136. § „De nagyon meghülyültem én ezalatt az egy év alatt, amíg semmi értelmeset nem csináltam!” - jutott eszébe Zoltánnak, miközben ismét földi lény módjára kellett volna elkezdenie a gondolkodást. Az első bizonytalan lépésekhez a Földön az a fiatalos lelkesedés adott erőt, melyet egy csodálatos érzésből merített: „Ildikó megvárt.” Minden nehéz sorsú asztro-nautát elhagyott a kedvese ez alatt az idő alatt, a testőrök is megfacérosodtak, de Ildikó az más.”

Hősünk már másnap csúnyán pofára esett. Előbb csak arra lett figyelmes, hogy Ildikó tévesztgeti a nevét. Hol Tihamérnak, hol pediglen egyszerűen csak Pálnak hívta őt. (Ezek az úriemberek valószínűleg illegalításban tevékenykedő Sztanyiszlávok lehettek.) Másnapra már össze is omlott a nagy álom. Iszonyatos érzés volt Zoltánnak felismerni, hogy szánalomból maszlaggal etették hosszú hónapokon keresztül, ráadásul az a lány tette ezt, akiben feltétel nélkül megbízott.

Zoltán összeomlott. Ekkor szólalt meg a háta mögött Malacka barátom: „Nőnek soha ne higgy, nőben soha ne bízz!”

Az átverés megdöbbentő élményének hatása alatt ütközött Pú életében először a magyar nyelv korlátaiba, nevezetesen a múlt idejű felszólító mód hiányába. A maga módján pótolta is ezt a hiányt, egy kis kazinczista szüleménnyel:

„SCSA”, toldalékszóciska a múlt idejű felszólításhoz

Ragozás: - kalapálscesam
- kalapálscesad
- kalapálscesa
- kalapálscesajuk
- kalapálscesajátok
- kalapálscesaják

Példa: „Kalapálscesad a szeget a falba tegnap!” - ezzel a következő gondolatot fejeztem ki tömören: „Ma felszólítalak téged arra, hogy tegnap kalapálj be egy szeget a falba!”

Miután Pú a nyelvi korlátokat ledöntötte, odament a Zöldszemű Ildikóhoz és ezt mondta:

- Ildikó, írscsad meg nekem hónapokkal ezelőtt, hogy már nem szeretsz! Ne engem, hanem saját magad szánscesad, elsősorban azért, mert nem tudtad annyira tiszteletben tartani a múltat, hogy az megóvott volna a hazugságtól!

- Mit beszélsz? Egy szót sem értek az egészből.

Ildikó lehet, hogy soha nem is értette meg, hogy szánalmában milyen kegyetlenséget követett el. (Olyasmit, mint a fogorvos, aki a fogat hetek alatt húzza ki.) *(A „szadista fogorvos” pszichológiai példabeszédet nagyon szépen kifejti Popper Péter, hirtelen nem is tudom milyen című könyvében, lásd ott. - A szerző.) (Belső utak könyve. - A szerk.)*

Ildikó (Sztanyiszláv Zöldszeműovics Púovval oldalán) eltűnt Zoltán életéből.

137. § A földreszállást követően a fiúk összegyűltek a Kék Vaddisznóhoz címzett korcs-mában. *(Lásd a 10. §-t. - A szerk.)* Egy pár óráig mindenki olyan volt, mint régen, a testőrök sem látták Zoltánt „üzleti titokzatos ködbe vesző emlékművet ábrázoló filmkockának”, hanem csak Púnak. (Majdnem kitört a Púdár Band koncert.)

138. § Az este a Kék Vaddisznóban tumultuózus jelenetbe torkollott. Ott gyűlt össze ugyanis (az asztalok mellett) a Púdár Bandhez hasonlóan sok-sok kortárs kiszolgált asztronauta, köztük például Tapirnyó Tibi és Púder; míg a lombok között, a lámpák közvetlen közelében veterán rovar-asztronauták igyekeztek minél hamarabb sötét fátylat borítani önnön múltjukra.

- Bizony, itthagytak bennünket - kezdte elsőként a kesergést Porthos.

- Minden nő kurva! - így Athos.

- Már megint kezdted?! - förmedt rá D’Artagnan.

Az ég megdördült, egy szakállas, tekintélyes figura kidugta fejét a felhők szürkés paplanja mögül. Porthos rögtön megismerte:

- Gyerekek, ez Zeusz!

A hosszú, csigákba göndörödő szakállú istenség helyeslően elmosolyosodott és lecsukott szemmel igent bólintott. Egy pillanatra egészen úgy nézett ki, mint Marx. A fiúk érdeklődve várták, hogy milyen okot ad az öreg a váratlan megjelenésre. A mitológiából azonban már megszokhattuk, az ilyen magyarázatok soha nem egyértelműek, most is így történt:

- Bűnözz! - mondta a főisten, majd ezt megismételte még egy párszor.

- O. K. fiúk - kezdte elsőként a felocsúdó D’Artagnan - bosszú!

139. § A bosszú helyszíne: Agárd (lett volna). A bosszú fegyverneme: becsajozás (lett volna). A technika: csiszolatlan. A Tell Vilmos Vadásztársaság (T.V.V.T.), vagyis a Púdár Band, a tó melletti úgynevezett KARVI-DIÓ-DUÓ-DISCO környékén próbáltak vadászsike-reket elérni, csak úgy uk-muk-fukk (angolul: uk-mooock-fuck). Az eredmény: vert had (volt). Mivel a Sztanyiszlávok több száz kilométerre voltak, sőt némelyik pernahajder kiléte sem volt teljesen tisztázott, így a beating-meeting sem jöhetett szóba a lehetséges szórakozási formák között. Nem maradt más, csak a helyi sztriptíz.

Jó mulatság volt; Lola művésznő bemutatott két tigrisbukfencet, valamint cigánykereket (két sörösrekesz bála között), majd leült egy székre és - ahogy otthon szokta a fürdőszobában - levette ruháit. A bugyi letolása előtt kis hatásszünetet tartott, majd a WC-re ülést idéző módon feltette a pontot az i-re. Legalább nem mismásolta el a dolgot, viszont kövér volt.

Ezen kívül sikerült a nudista strandon jól szétnézni, sőt meg is ismerkedni ifjú hölgyekkel azt mímelve, hogy az addig Napot nem látott fenekük nem bírják már a terhelést és „...nem tudnátok-e adni valami kenceficét...”.

Lényeg az hozzá, hogy Zoltán rengeteg plusz komplexussal „gazdagodott”. Az agárdi kirándulás végén „Hivatalnokfejű-gyógyegér-szatúrosznak” érezte magát. Hasonlóan társaihoz, akikkel egyébként hamar elfeledte a kellemetlenségeket, bízva a fényes jövőben: az egyetemen és a kolleginákban.

140. § Az olyan korszakokat, melyek visszatérte nem kívánatos (KORSZAK NON GRATA) jobb hivatalosan, dokumenttel is lezárni! Íme:

„PÚ ZOLTÁN DZSÓ ARSZLÁN RÓL MEGÁLLAPÍTTATOTT,

hogy a Holdbéli esztendő súlya alatt elaggott vala. Eszerint mindennemű jószági, úgymint: rozzant szkafander, holdautó et cetera, az felelős kincstári személynek leadatott vala; s az nagy maga, a kiképzőtől megváltni kényszerült.

Mivégbül az nagybecsű regiment véle már nem gondolhat az Holdbéli munkákban, új regula verbuváltatik - fölváltani őt - az délceg ifjonti daliák sokadalmából.

Megíratott vala a' Holdban

Anno: MCMLXXXV, arszlán havának idusán.”

141. § A Holdról visszaérkező Púdár Band fizikailag felbomlott, a tagok saját útjukra léptek, de a Band-ben való gondolkodás nem veszett ki belőlük. (Pú és D'Artagnan pl. - még valamikor az alapítás környékén - megállapodtak abban, hogy hajlott korú aggastyánokként is ugyanolyan intenzitással törik majd fejüket hülyeségeken, mint fiatalon.)

Porthos bölcsész tudóskodására adta kopaszodó fejét. Athos és D'Artagnan elhatározták, hogy építésszek lesznek. D'Artagnan aztán letért ez útról (*lásd 69. §/III. - A szerk.*), vállalkozások, majd égi utak csavargója lett. Aramis előbb a növényi, állati dolgok tudora kívánt lenni, aztán inkább orvos lett.

Az utolsó beszélgetés után Zoltán még egyszer mélyen belenézett a fiúk szemébe és sorra megszorította mind a négy testőr kezét. - Na csá!

142. § Szegény Mákvirágék azt sem tudták, hogy hirtelen nagyon megörüljenek-e vagy egy kicsit azért szomorkodhatnak is, mikor felpakolták Zoltán cókókját a kocsira. Végül azért mégis az öröm mellett döntöttek, hiába ment már megint el messzire a csemete. (Szeged mégiscsak közelebb van, mint a Hold.) Az indulás előtt apa-Mákvirág és Pú még beültek egy fordulóra a Kék Vaddisznóba és beszélgettek „mint férfi a férfivel”. Az életre, a lányokra vonatkozó tanácsok mellett a legbölcsebb tanács talán az volt, amikor az apa felszólította fiát, hogy nagyon jól nyissa ki a szemét és nagyon intenzíven élje meg a következő éveket, minden élményt nagyon mélyen szívjon magába. Nem szabad csak úgy sodródni, sodorni kell!

Az autó melegen bűgva görgette maga alatt az aszfalt kilométereket. A két Mákvirág és Pú nyugodtan és elégedetten száguldott a jövőbe; a bukkánókon könnyedén áthuppanó autó helyeslően, bölcsen bólogatott.

- Nézd, Zoltán, nemsokára megérkezünk! - szólt anya-Mákvirág.

Az útszéli, integető fák hajtincseinek megszokott harmóniájából és az alföldi kisebb-nagyobb falvak, városok házain lévő, tágra nyitott ablakszemek fényeiből egyszer csak egy távoli fehér folt tűnt elő. Az út fölött, az egyre közeledő messzeségben egy hatalmas fehér tábla bontakozott ki. Pár pillanat múlva átsuhantak a tábla alatt.

- Na, megérkeztünk - konstataulta a családfő és ezzel párhuzamosan az estébe hajló szürkületben megcsillantak Szeged fényei.

A város előszobájában felállított hatalmas táblán a következő felirat állt:

6. cím
A Sztár Egyetem

„Quince: What say'st thou, bully Bottom?”

„Vackor: No mit akarsz, buksi Zuboly?”

(William Shakespeare: Szentivánéji álom
III. felvonás, 1. szín, Arany János fordítása)

143. § Míg Szeged fényei kibomlanak hőseink szeme előtt; mielőtt befordulna az autó a dobogó szívű város „nagy körútjára”; amíg Önök, kedves olvasóim, a Pú családdal együtt csendben elmerülnek a város lassan melegedő impulzusaiban - elmesélek valamit. (Az irodalom csodája, hogy most talán több ezren vagyunk egy ötszemélyes automobilban, mégsem kell szoronganunk.)

Szóval, kedves olvasóim, ugye gyakran hallják TV-, rádió- interjúkban, olvassák életrajzokban, hogy sztárok, fenoménok így kezdik mondandójukat: „Mikor beiratkoztam az egyetemre...”, „... és akkor megkértek, hogy írjam alá a szerződést...”, „a manager megkeresett, hogy nem lehet-e...” stb. Pedig ez nem ilyen egyszerű, pl. Zoltán sem „csak úgy beiratkozott”, komoly erőpróbát állt ki előtte: átesett a felvételi Púdár Band koncerten, valahogy így:

A hangulat már O. K. volt, a közönség teljesen együtt élt velük.

- Minden rendben, srácok? - kérdezte üvöltve Athos.

- Yeah! - üvöltötték a rajongók.

Az elcsendesedő zajban a Band tagjai elégedetten néztek egymásra. Athos mint frontember ivott egy korty narancs juice-t, megtörölközött fehér frottírtörülközőjébe, majd felkonferálta a következő szám címét:

- Részeg ember!

- Yeah!

A fülsiketítő ovációt Aramis metronóm pontosságú dobütései szakították félbe, Porthos „cifrázta rá” egy kicsit a csengőkkel, cinekkel. A második ütem végi osztásnál Pú egy kimért, elegáns basszus szólammal simult bele Aramis pontosan hozott „négyeibe”, ezzel egy időben D’Artagnan kezdte el nyomogatni az akkordokat a szintetizátoron. A következő ütemnél a pontfényeket színes színpadi fény váltotta fel, a színhatásokat segítő füst tódult a színpadra, s Athos rázendített a dalra:

„Részeg ember jár az utcán, csámborog,

Issza, vedeli a sert.

Otthon az anyja leszidja:

Fiam, már megint részegen másztál

haza, már ... yeah!

Csak a gitárt érted, azt se oly nagyon,

Pedig ahhoz nem is kell nagy értelem.

Mégis vedelsz, mégis vedelsz - diplomás

fejdeddel.

- (vocal: fejdeddel, del; fejdeddel, del)

Szpaszíba

Azt se tudod mit beszélsz,

A pultnál már oroszul köszönöd meg az

italt.

Micsoda szemeket mereszt a fogadás, s

már veszi is a hírt:

Itt egy valódi orosz, yeah!

Ez a szám azt fejezte ki, hogy a

Magyar emberek életét”

A szöveget Somorjai Zsolt írta 1978-ban, a hozzá illő dodekafon zenét Athos szerezte. A Band szerette a régi slágerek feldolgozását, nem voltak saját új számaik rabjai. Sőt, más slágerét is előszeretettel adták elő; elvégre ami jó, az jó. Így kerülhetett sor a felvételi koncert rock'n'roll blokkjában arra, hogy - ugyan más szöveggel - de előadják a Hungária Csókk-irályát:

„Napkirálynak hívták a háta mögött
Az új fiút, ki a kastélyba költözött
király, király, Napkirály....”

majd a ráadásban:

„Burgonyának hívták a háta mögött
Az új krumplit, ki a konyhába költözött
Gonya, gonya, burgonya....”

De a rock'n'roll blokk sem múlhatott el saját kompozíció nélkül. A közönség már sejtette, az első taktusok után pedig már extázisban volt; „yeah, yeah”, harsogták, Athos még a címet sem tudta bemondani. Ezrek énekeltek vele torkuk szakadtából:

„Begemotcsik, já ljubjú tyibjá”

A közönség örült táncát lehűtendő, mely már kezdett veszélyessé válni, dobszólo kezdődött. Aramis ámulatba ejtette közönségét; a lábdob dübörgött, a cinek zengtek-bongtak, a tamok és a pergő lelkesen zakatoltak. A többiek ezalatt kimentek pihenni. A szólo vége felé egyszer csak megszólalt egyszerre a több ezer fős közönség:

- Aramis, rozsdás a cintányér, észrevetted?

A megdöbbsent testőr abbahagyta a dobolást egy pillanatra és kilépett a dobszerkó mögül.

- Nem igaz!

- Dehogynem, nézd csak meg jobban - szólt szemrehányóan a sok ezer ember.

- Nem, az nem rozsdás, csak megette az idő vasfoga.

Egy ilyen tévedés elég is és az illető elbukik a felvételin. Szegény Aramis itt vérzett el; de a koncert azért folyt tovább, a Band visszajött.

- Egy lírai szám következik - kezdte ezúttal Pú - egy régi szerelemről.

Athos ezúttal mint vocal kísérte az énekessé avanzsált Zoltánt. D'Artagnan lágy akkord-felbontásokkal kísért, Porthos csengőkkel csilingelt, Aramis pedig kiment pihenni.

„Oh jószagú szemű
Gyere ide, hogy érezzem illatod!
Te vagy nékem az oázis, a hűs hegyi patak.
Mely a csermely vizét mossa, mossa lan-a-kadatlan.”

A közönség gyertyákkal, csillagszórókkal kezében ringatózott.

- Köszí Zoli, nagyon szép volt - vette át a szót ismét Athos - most pedig valami vérpezsdítő; egyetértetek srácok?

- Yeah.

- Majzik! - üvöltötte Athos.

„Szevasztok pajtik;
hova megy a majzik?
Te tudod, én tudom:
Miénk a világ...”

Hosszú, szünni nem akaró hangorkán köszönte meg a számot. A Band érezhetően valami egészen rendkívülire készült, hangolás, dobverő csere, törülközés, juice ivás vezette be az utolsó számot.

- Köszönjük, srácok, nagyon aranyosak vagytok. Fogadjátok szeretettel legnagyobb slágerünket, mellyel búcsút veszünk tőletek.

Mielőtt a közönség háborgásba kezdhett volna a koncert rövidsége miatt, felcsendült a kezdő e-dúr. Athos nem is énekelt, csak a mikrofont tartotta az üvöltve éneklő közönség felé. A koncert ünneppé alakult.

„Elmebeteg blues, a diliház visszahúz.
Egy örült a rácson túl, Púdár band slágert fúj.
Elmebeteg blues, a dili-house vissza-house.
Öt örült a színpadon, s a zene ‘ja vérpadon.”

Az utolsó taktusoknál már elkezdődött az ilyenkor szokásos „vissza, vissza, vissza”, de a Band kegyetlen volt. Néhány perces fürdés a pontfényben és a tapsviharban, utána elhagyták a dobogót.

- Thank you, good night everybody!

Aramist kivéve mindenkit felvettek. A Pú család automobilja befordult a Móra múzeum melletti parkolóba, apa-Mákvirág rálépett a fékre, a motor leállt, megérkeztek.

144. § A néhány másodperces „na itt vagyunk” című csendet Martin Luther King szelleme törte meg. A színes bőrű lelkész szelíd tekintetét Zoltánra emelte. Pú a meleg, barna szemekből ezt olvasta ki: „I have a dream”.

145. § Bizony, bizony, a „Kukori és Kotkoda nemzedéke” felnőtt, a nyolcvanas évek második felének egyetemistái már ebből a nemzedékből léptek elő. Akik nem lettek egyetemisták, már régen nyomták valahol a melót; jól, illetve rosszul éltek; ne adj’ Isten nyomorogtak vagy bűnöztek.

146. § A 118. §-ban jelzett okból Zoltán hamar kiismerte magát Szegeden, ami csodának számított az ő szintjén, hiszen dyslexiája miatt képtelen volt a racionális tájékozódásra a térben (idegen környezetben rendesen csak intuitióira hagyatkozhatott).

Hősünk - sok embertársával együtt - különösen szerette a Kárász utcát, az árvíz után mesterien megszerkesztett város szívét, amit körutak öleltek át és amelyre nyílegyenes sugárutak mutattak. Napjában többször is megfordult erre „hevesen nézelődve”; energikusan hullámozva hol az erősen festett szegedi gimnazista lányok, hol a hatalmas, fehér hópelyhek között (az évszaktól függően). Kapcsolódjunk be most egy ilyen szokásos Zoltán féle sétába, még a kezdetek kezdetén.

Volt a Kárászon mindenféle szerzet, mi azonban most ne foglalkozzunk mással, csak az egyetemistákkal. A sarki könyvesbolt előtti kirakatot bámulva Pú arra lett figyelmes, hogy egy vele egyidős fazon, alföldi papucsban, gázálarctáskával az oldalán, valami furcsa egyéni szisztéma szerint nyírt hajjal, szőrös pofával, és ami a legfontosabb: kinyúlt, lógó pulóverben, úgynevezett „sorsaverte” kinézetet próbált magára öltetni. Mindennek nyomatékot kívánt adni, időnként meghúzta a bal kezében lévő borsodit. A határozottan mosdatlan ember benyomását keltő figura mellett hasonló elemek ólálkodtak, kisebb variációkkal, úgymint: szimatszatyor helyett térképtáska, vagy tarisznya, vagy valami egyéb, ami lóg, lehetőleg térden alul; papucs helyett szandál, vagy mamusz, uram bocsá' saru; sör helyett pipa, valamilyen íróeszköz, vagy esetleg zsíros haj, mely a homlokukból a szájukba lóg. Zoltán néha megfigyelt kisebb kiegészítőket: jelvényeket, magyaros motívumokat, jellegzetes jegyzeteket náluk. Egy valami azonban közös volt mindnyájukban: speciális, komoran intellektuális dosztojevskiji depresszió lengedezett körülöttük. Ők voltak a bölcsészek.

Zoltán kicsit lentebb sétálva egy butik és egy illatszerbolt között megpillantott egy pár fiatalt. A lányokon több kilónyi festék, lenyúzott állatbőrök, minimum 15 cm magasságú cipősarok, teljesen hasznavehetetlen méretű, ámbátor „divatos” táskácskák és ékszerhegyek. A belőtt sérójú fickók elegáns öltönyhöz felvett, ízléstelen színű bőrnnyakkendőkben, szőrös mellen aranyláncsal (belevésve: „Csabcsi”) kopogó sarkú lakkcipőkben tették a szépet a kollegináknak. Beszűkülő, elanyagiasodó, pohosodott gondolkodásra valló tekintettel húztak el Zoltán mellett, széles „kondenzcsíkot” húzva maguk után parfüm kipárolgásból. Ők voltak a jogászok.

A Kárász másik oldalán, az ezermester boltból kilépett egy majdnem bölcsész. A bölcsész jellemzők tompítottan voltak csak kimutathatók, ámde hogy nem egy sima, gyengén fejlett bölcsésszel állt szemben Pú azt az bizonyította, hogy kémcső lógott ki szájából, hóna alatt függvénytáblázat, farzsebében pediglen egy T alakú vonalzó lapult meg. A természet-tudományi kar hallgatóit így nehezebb volt felismerni, de idővel Zoltán is (miként a zoológus, a gyakran alig-alig különböző rokon állatfajok között) megtanul tájékozódni egyetemista társai között. Ilyen volt akkoriban egy TTK-s.

A fentebbi, nehezen azonosítható csoporthoz - hogy a probléma még összetettebb legyen - nagyon hasonlított egy másik társaság. Az átlagosnál valamivel alacsonyabb testmagasságú, kisebbrendűségi komplexust sugárzó arcú, kicsit táncázósabb, de lényegét tekintve a bölcsészeknél sokkal urbánusabb pszeudo bölcsész réteg volt a tanárképző főiskolások serege. (A fent említett komplexus gyökere a gyűjtőnevükben keresendő. A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola hallgatóit ugyanis belső körben gyakran csak „jugyusoknak” titulálták, mely elnevezés kísértetiesen hasonlít a „gyógyosok” - nem éppen leghízelgőbb - jelzőre.)

A jogászok jellemzőit torzító-módosító réteggént említhetjük meg azokat, akik sorába tartozó fiatalok, kisebb csoportba verődve, az ezermester bolt előtti TTK-st megelőzve kollektíven nézték levegőnek Zoltánt. Kicsi, de nagyon jellemző jegyek jelezték az éles különállást a jogászoktól. Mindnek ott lógott a nyakában egy fonendoszkóp, a merészebbek fül-orr-gégész tükröt hordtak homlokukon, míg mások injekciós tűvel vívtak ki kétes értékű megbecsülést embertársaikból; néha arabul beszéltek. A szerencsésebbek megleshették őket néhanapján egy-egy hulladarabbal hónuk alatt. Aki közelükbe tudott férközni, észlelhette az úgynevezett „minivizor szindrómát”. Ez a jelenség akkor lép fel, mikor valaki olyan nagyképű, hogy a feje már nem fér bele egy minivizorba. Ők voltak az orvostanhallgatók.

A séta végén Pú befordult a Kárász utca sarkánál lévő cukrászdánál és megállt egy méltóságteljes épület előtt (melynek egyik szobájában rúgta ki Horger Antal József Attilát). Az ajtó melletti fekete táblán, arany betűkkel ez állt: „SZTÁR EGYETEM”

147. § Pár évvel később Wamp Wan törzsfőnök is megfordult „Szögedében”. Sétálgatott a Tisza partján, majd megfáradt s leült pihenni egy padra egy fiatal lány mellé. Gondolkodott egy ideig, hogy elsüsse-e a „nagy fene köd van - nagy feneköd van” viccet, aztán visszakozott. „egyrészt most nincs köd - gondolta az öreg -, így hát valami szolidabbal kezdem a beszélgetést.”

- Kiskegyed nem boszorkány véletlenül? - szólt a szolid kezdés.

- Nem - válaszolta mosolyogva a lány, pedig az volt.

Ettől a mosolytól egy pillanatra megváltozott a világ; a párbeszéd további részének háttérzajába belemosódott a szomszédos halászcárdából egy ízes magyar beszélgetés: Krúdy Gyula és Latinovits Zoltán elmélkedett ott debreceni kasszínókról és halászevekről.

148. § Bár a szegedi atmoszféra rögtön megcsapja az arra járó, s ráadásul Púnak már korábban is volt elképzelése a szegedi zsibongásról (Pú György ugyanis Zoltán előtt, mint jugyus, már átélte azt), mégsem állíthatjuk egyértelműen, hogy rögtön megtalálta volna helyét, s hogy nem kellett nap mint nap megküzdnie lelki egyensúlyának megtartásáért. Esténként elsétált az albérlet közelében lévő víztoronyhoz; míg lábai a tükörsima aszfaltot tapodták, ő úgy érezte; az élet rögs országútján ólomlábakon vonszolja magát tócsák és kátyúk között.

Lássuk az okokat!

I. Igen kellemetlen dolog meztelenül ruhákat mosni; nem valamiféle különös perverziótól hajtvá, hanem azért, mert már nincs több tiszta ruha. Ez a jelenség pedig szükségszerű velejárója egy legényember idegen városbéli szárnybontogatásainak.

II. Az sem kellemes dolog, mikor az emberfia pirított szárazkenyeret rágsál egyéb élelem híján, átgondolatlan, tervszerűtlen ABC-beli vásárlásai miatt.

A meztelenül éhező Pú már-már kezdte sötét színben látni magát a társadalmat, a furcsa emberi szokásokat. „Van-e még olyan állat - kérdezte magától hősünk -, mely saját lakóhelyén belül szabadul meg ürülékétől; az a pár, amiről tudok, mód felett ellenszenves, s mi tagadás, az ember is ilyen. Vagy ott a disznóölés borzalmas brutalitása, minek eredményeképpen a szegény széttrancsírozott állatot saját beleibe gyömöszölik.”

III. Egy olyan eleven „komplexus-tenyészet” esetében, mint amilyen Zoltán, mindig veszélyes az ismeretlen, új környezet - a „komplexus-táptalaj”. A régi páncélját levedlett folyami rákhoz hasonlóan meg kellett várnia egy biztonságos, magányos helyen, míg az új, érzékeny bőr ismét páncéllá keményedik.

IV. Zöldszemű Ildikó 136. §-béli eltűnése óta ismét beköszöntött a „kandúr élet sanyarú kenyere érá”. Egy fiatalember számára ez ígéretes állapot, ámde bizonyos szempontból korántsem kellemes. Míg ama ígéretes bimbó kinyílik, gyakran sokat kell kujtorogni. A szegedi első hetekben ennek a kényszerhelyzetnek a tudata annál hasítóbb fájdalomként járta át Zoltánt és társait, minél nagyobb kellett csalódniuk saját holdbéli ábrándjaikban. A Holdon, kínjukban ugyanis, mind rabjai voltak egy kényszerképzetnek, miszerint a messzeföldön híres szegedi boszorkány-állomány szultánjára váró háremként fogadja majd őket.

149. § De ne ácsorogjunk tovább a „SZTÁR EGYETEM” felirat előtt; lépünk be, s kövessük hősünket, amint bemegy az egyik első előadásra.

Zoltán az előtérből balra nyíló folyosó felé vette az irányt, elhaladva az előtér négy, bőrrel kipárnázott ajtajú irodája előtt, melyek mögött az egyetem helyi hatalmasságai tanyáztak (jobbról haladva sorban: ákán, békán, cékán és dékán). A fentebb felsorolt négy kán az egyetem különböző karait irányította, felelősséggel csupán az egyetem mindenható, kenderszakállú rektorának tartozva. Pú, a Sztár Egyetem Gentleman Karára nyert felvételt, ami a dékán irányítása alatt állt. A többi kar (Rocksztár Kar, Király Kar, Okkult Kar) az épület alagsorában, emeletén, illetve más folyosóin kapott helyet. Az előtér irodái között kicsiny ajtók nyíltak, melyek mögött a különböző intézetek székeltek, ahol a legfontosabb, ún. alaptárgyakat tanulták a Sztár Egyetem hallgatói együtt, karokra való tekintet nélkül.

Zoltán belépett a Gentleman Kar folyosójának ajtaján (mely fölött ott ékeskedett egy felirat: „Minden gentleman sztár, de nem minden sztár gentleman.”), majd elhaladva a Szörzetkezelés Tanszék és a Nyelvi Lektorátus mellett, befordult az auditórium maximumba. Az évfolyam nagyrészt már bent ült, a katedrához közeli sorokban az „ancien regime”, mögöttük a terem java részét betöltő „mocsár” és a leghátsó két-három sorban a „hegypárt”. Pú a hegypárt soraiban elfoglalta helyét, amit albérlőtársai: Pempő és Maci Laci már előkészítettek számára. A következő pillanatban döbbszent csend lett, a csillogó diákszemek a belépő dr. Akaródzik adjunktus úrra meredtek, aki bevezetés a sztártudományokba című stúdiumot volt hivatva előadni hallgatóinak. Dr. Akaródzik - vagy ahogy a diákok hívták: János - pontosan úgy nézett ki, mint Marx, csak még inkább. Szóval rémisztő volt. Sötét, csepp alakú szemüvege mögül egy pár pillanat erejéig farkasszemet nézett a csendben álló hallgatósággal, majd - váratlan fordulat - gyorsan lekapta szemüvegét, ezzel láthatóvá téve a bal szeme körül kékelő-zöldellő, hatalmas monoklit, aztán megszólalt:

- Gyerekek, a pletykák elkerülése végett mondom: tegnap leütöttek. Erről ennyit, most pedig üljete le.

A döbbszent morajt ismét az előadó törte meg:

- Ma egy rendkívül izgalmas téma kerül terítékre. Sokéves egyetemi pályafutásom alatt behatóan kutattam a hallgatók padrafirkálásait.

- Jó, hogy eszembe juttatta - súgta Pempő Zoltán fülébe -, a következő előadás elején zárthelyit ír az egész évfolyam, nem árt felírni egy-két hasznos dolgot a padra.

Egyre többen követték Pempő példáját, általános moraj által kísértetve. Egy cseles fogással még egyszer sikerült valamelyest visszahódítani a hallgatóságot:

- Jelentkezzen, aki valami jót olvasott a padján, meghallgatjuk!

- Én itt azt olvasom - kezdte Maci Laci -, hogy „Hülye a tanár, különösen Akaródzik”.

- Nagyon jó, menjünk tovább.... na te mit találtál? - mutatott János Tömoárra.

- „Don Quijote de la Mancha, kinek nagyobb pocse, mint a mancsa”... vagy itt van lentebb egy másik - folytatta a nekitüzesedett nebuló - „Bedeco, kakaó; ebből lesz a kaka oh!”.

- Jól van, ebből elég ennyi.

Mindenki elkezdett röhögni, majd egyre többen tértek vissza eredeti foglalatosságukhoz, a morgolódva puska íráshoz. Dr. Akaródzik érezte, hogy kicsúszott kezéből a kezdeményezés, fásultan kibámult az ablakon, megpillantotta a Sörpatikát és ezt gondolta: „Másodosztályú hely, és már itt is ötven forint egy sör.” A hófehér, keményhabú, aranysárga, zamatos sör képe egy pillanatra teljes öntudatát kikapcsolta. Majd az adjunktus gondolatai lassan visszakalandoztak az eredeti tárgyhoz; a sör habjából előbukkant egy padra firkált nagy-Magyarország rajz. Éppen azzal akarta folytatni, hogy „.....a felsőbb éves hallgatók rajzaiban fokozottabb

szerephez jut a politika”, mikor egyszer csak - immáron teljesen kitisztult fejvel - arra lett figyelmes, hogy éktelen nagy zaj van a teremben. *(A tanárélet métélye a zaj. - A szerk.)*

- Takarodjatok! - üvöltötte János előbb csak úgy, majd a katedrán lévő mikrofonba, 10 cm távolságból.

Kellett egy pár perc és még néhány üvöltés, hogy néhány balgán öntudatos hallgató, a puskázás szempontjából előnyös pozícióját sem sajnálva, felháborodva elhagyja a helyszínt. A kétségbeesett oktató szemei a meghatottságtól csillogóvá váltak, majd színpadias pózban az elsőként dülva-fülva távozó után kiáltott:

- Barátom, pionír vagy! - (Egyesek szerint helyesebb az útkaparónak fordítani ezt a kifejezést, mint úttörőnek.)

150. jubileumi § Regényem utolsó szimpla jubileumi §-ához értünk; ezen szomorú, de mégis ünnepi alkalomból meg kívánom önöket ajándékozni - kedves olvasóim - egy, a világmindenség egyetemességét igazoló történettel:

Apa-Mákvirág, kisdiák korában, egy irodalomórán meglepte tanárát a szabadon választott témájú fogalmazás feladatra írt, gyermekien őszinte és költői fogalmazvánnyal. A kis elbeszélés egy éppen nyíló gyöngyvirággal való beszélgetésről szólt. *(Lásd még a 19. §-t a tücsökségről, mely ezen a ponton a gyermek apa-Mákvirágban is megmutatkozott. - A szerző.)*

Jóval később a két Mákvirág első gyermekét (Pú nővérét) talán éppen erről az elbeszélésbeli virágról nevezte el Pú Gyöngyvirágnak. (Ebből a névből alakult ki a szép és egyszerű Gyöngy becenév.)

Gyöngy és Zoltán dédnagymamája: Dédi, szeretetben megőrzött emléken túl, hátrahagyott egy-két nagyon fontos tárgyat hagyatékában. Ezekből egyet Gyöngy magához vett, s azt a szegedi évek alatt végig íróasztalán tartotta. Ez egy megsárgult levelezőlap nagyságú kartonlap volt, melyen ez a bibliai idézet állt: „Békességet hagyok néktek.” A lap bal alsó sarkában egy pici csokor gyöngyvirág díszelgett.

Zoltán Szegeden nagyon sokszor érezte lelkében ennek a különös virágnak az illatát.

151. § Karcsi bá' és felesége Juci mama, unokákkal rendelkező idős házaspárként adta ki albérletbe az egyik tulajdonukban lévő lakást, mint „főbérlo nélküli” albérletet Pempőnek, Maci Lacinak és Púnak. Ők korábban a Holdon barátkoztak össze, ahol mindhárman - gentleman karos előfelvételiként - egy kráterbe kerültek.

A beköltözést követően első dolguk volt megalapítani a Répa Utcai Filozófusok Körét. Első lépésként levedlették polgári neveiket, tekintélyes tudósokhoz méltó latin megszólításokat fabrikálva maguknak. Pempő, Catóra keresztelte magát, Pú - valamilyen homályos okból kifolyólag - a Mucius nevet választotta, míg Maci Laci - saját nemiségét hangsúlyozandó - a Farkusz nevet vette fel. „Így mindjárt más!” - gondolták új neveik feletti hirtelen örömeikben.

Bár e nevek sorsa hasonló volt a 20. §-beli Foxy név sorsához, azért úgy érzem, mégis meg kellett, hogy említsem őket, egyrészt a lexikonírók kedvéért, másrészt azért, mert e nevek születésével párhuzamosan nyúlt bele először Karcsi bá' kéjtől eltorzult arccal Pempő fehéreneműi közé, s kezdte mancsikolni nagy élvezettel az ártatlan ruhadarabokat!

152. § Az első egyetemi év kezdetén már kezdtek érezhetően hűvösödni az esték, mikor

Zoltán még mindig úgy érezte, a víztorony kérlelhetetlen kegyetlenséggel vigyorog rá magányos esti sétáinak félútján.

153. § A Sztár Egyetemen az első évet szánták vízválasztónak. Úgy szólt a fáma, hogy aki túl van ezen, az megszerezte a neve elé a d. betűt, a többi már csak az r. betűhöz kell. *(A gentleman karon végzők sztár-doktorátust kaptak tanulmányaik végén. - A szerk.)*

A tananyag is elég nehéz volt. Római jog, anatómia, kristálytan, matematikai analízis voltak a legkeményebb tárgyak, de néha megfingattak egy-két embert szőrzetkezelésből, bútorból, vasbetonból is, pedig ezek nem is voltak szigorlati tárgyak, csupán speciális kollégiumok. Akinek pedig nem volt nyelvérzéke, az jobban tette, ha el sem kezdte a lektorátuson a nyelvtanulást. És akkor még meg sem említettem az általános egyetemi tárgyakat, melyeket, a különböző intézetekben oktattak minden sztáregyetemistának úgymint: filozófia, logika, társalgás sémi nyelven és az általános jogi tárgyak: moso jog, gomo jog, joghurt. Az igazi nehézséget azonban az a sok hülyeség jelentette, amit az olyan töltelék tárgyak hordoztak magukban, mint az Akarószik-féle bevezetés, vagy például a madárjós történeti kiselőadások című szeminárium. A professzorszemek azonban csak akkor kezdtek el igazán csillogni, mikor - a felsőbb évfolyamokban - felkerült a tanrendre a gentleman elmélet, heti 4 óra elméleti előadással és csoportbontásban heti 3 óra gyakorlati szemináriummal.

Legalábbis botorság lenne részünkről ezek után azt hinnünk: nincs értelme sztárrá lenni.

154. § Pempő, Maci Laci és Pú, már egész klasszul elhelyezkedtek a Répa utcai albérletben. Minden a helyére került, Pempő Leonardo reprodukciói, valamint a reneszánsz polihisztor munkásságát taglaló monográfiái csakúgy, mint Pú Shakespeare összese, vagy Maci Laci József Attila kötete és szellemes diagramja (mely két tényezőnek: saját tömött, illetve húzott fogainak kölcsönös összefüggését, változását volt hivatva szemléltetni).

Kezdték az esték vidáman telni. Pempő szórakozásból felsorolásokat készített, például: 300 férfi színész, 50 fontos ókori ütközet, szűnyogok száma a szobában stb.; Maci Laci befőttes gumikkal lövöldözött boldog-boldogtalanra, minden közös étkezésnél eljátszotta, hogy megmérgezték; csak Zoltán nem volt még az igazi.

- Sziasztok, levegőzők egyet - búcsúzott el társaitól hősünk.

„Tulajdonképpen hülye vagyok én? - kezdte az önpszichózt Zoltán az akkor még rutin-szerűen induló esti sétáján -, mintha saját magam állnék magam útjába. Pedig nagyon jól tudom, hogy a békáknak van igazuk (no meg a lajhároknak), akik képesek a maximális boldogságra a boldogsághoz szükséges feltételek minimális együttléte esetén; csak azt nem értem, hogy ha ezt tudom, akkor miért van ez nálam pont fordítva. Talán azért, mert a hit az más, mint a tudás és én elhiszem azt a marhaságot, hogy maximálisan egybecsengő feltételek kellenek a minimális boldogsághoz. Igen, azt hiszem ez a baj! Nem baj!....Most már.”

Ekkor ért a víztoronyhoz. A természet úgy döntött, hogy tiszteletben tartja az ezt követő néhány másodpercet: egy árva hang nem sok, annyi sem zavarta meg Zoltánt elmélyülten figyelő Csendet.

- Na mi az apja fasza!? - kezdte kihívóan (amolyan újvidéki magyar stílusban) a torony; hatalmas, szétvetett beton lábai egy sumo birkózóból lett párbaj előtti cowboyra emlékeztettek.

- Csikidám! - jött hirtelen (maga sem tudta honnan) Pú nyelvére, majd kemény, ütemes léptekkel megindult a torony felé.

„Ledöntöm” - visszhangzott fejében.

155. § A logikakönyv tematikájában első helyre - logikusan - az „elengedhetetlen feltétel” (szaknyelven: *conditio sine qua non*) került:

„Minden emberi cselekedet elengedhetetlen feltétele: maga a cselekvő anyukája. Hiszen ennek hiányában maga a cselekvő sem létezhet. A hangsúly az anyaságon van, hiszen egy potenciális anya bárkinél korábban való létezése, önmagában még nem predesztinálja őt egy másik ember összes cselekedetének *conditio sine qua non*-ságára, hiszen egy olyan nő, aki nem szült, szinte bárminek lehet elengedhetetlen feltétele, de saját fia cselekedeteinek nem.”

Anya-Mákvirág e fenti mű-logikáról mit sem tudva, a természet igazi logikáját követve, otthon pulóvereket kötött Zoltánnak. Belső metronómjának s kötőtűinek csendes zenéjét Pú már születése előttről jól ismerte.

156. § - Hova ment ez a Pú?

- Nem tudom, nem én fíngtam - válaszolta Pempő kérdésére Maci Laci.

- Ha, ha, nagyon vicces vagy! - és „Cato” arisztokratikus fensőséggel elfordította tekintetét az ízetlenül tréfálkozó „Farkusról”. Az alacsony, törékeny alkatú, az átlagnál valamivel szőrösebb fiú szemei (aranykeretes szemüvegén át) áhítattal meredtek Leonardo da Vinci hadigépeire.

Maci Laci (ki nevét a rá megtévesztésig hasonlító rajzfilm figuráról kapta) nagyon jól tudta, hogy Pempőt ilyenkor maximum valamilyen ókortörténeti lexikonnal, vagy más effélével lehetne kiközösíteni révületéből, úgyhogy visszament szobájába disznóihoz. (Maci Laci ugyanis disznókat tartott ott, nem mondtam még?) (*Tengerimalacokat. - A szerk.*)

157. § Pú minden erejét összeszedve nekifeszült a vasbeton óriásnak. Izmai görcsösen, keményen dolgoztak. Arca kipirult és átforrósodott. A víztornyot körülvevő házak ablakainak fényei sorra kialudtak; sötét, hűvös éjszaka lett.

Zoltánt cserbenhagyni látszott ereje, egész testén zsibbadtság lett úrrá. Kétségbeesetten nézett a tüdejéből messze szálló pára után. Éppen az utolsó erőtartálékait készült összeszedni a végső akcióhoz, mikor valahol nagyon mélyen megpattant valami. Nem is nagyon hallotta, inkább érezte toronyhoz simuló testével, a földhöz tapadó lábával, hogy a vasbeton óriás megmozdult.

158. § Az albérletben maradt két Répa utcai filozófus közben békésen elszenderedett. Maci Laci egy olyan flipperrel álmodott, melybe sohasem kell pénzt dobni; álmában szinte extázisba került, minden ötezes találat után nagyot kiáltott. Pempőnek is kellemes álma volt, Leonardoval boncoltak egy frissen kiásott hullát.

Debrecenben is rég elhalkult már a kötőtű csattogás, a Nagyerdő fái is egyre lassabban lélegeztek, elszáradt leveleikből mintás takarót borítottak magukra.

159. § Pú már nagyon elkészült erejével, nemcsak a vasbeton szörnyeteg szerkezet, de bizony hősünk csontjai is megroppantak néha. A legnagyobb erőfeszítések csúcán szinte elvesztette

eszméletét, a sötét és hideg világ elfehéredett előtte. Mire eljött a pirkadat, már időnként hallucinált.

Íme egy szép, kerek hallucináció a sok közül: „Szmog és szürkeség van mindenhol, a növények megfeketedett, száraz csonkká torzultak; rengeteg ember nyüzsög mindenhol, színtelen, jellegtelen ruháikban természetekre emlékeztetnek. Egyre többen és többen bújnak elő zugaikból, alig férnek egymástól. Érezhetően agresszívebbé válnak, ideges és durva mozdulataikkal, artikulálatlan üvöltözésükkel visszataszító jelleget öltenek, semmi nemesen emberi nincs már bennük. A már-már egymás torkának eső csapzott hajú, karikás szemű emberek hirtelen megállnak, s a sötétségbe borult szürkeségben mind a horizont fölé emelkedő égitestre bámulnak. A furcsa égitest pont ott jelent meg, ahol máskor a Hold szokott, csak hogy ez a valami sokkal nagyobb és fényesebb. Mindenki áhítattal, megbabonázva figyel, várva, hogy a hirtelen támadt szélről eloszoljon a köd. A kékesen, ezüstösen csillogó égitesten lassan kirajzolódnak a kontinensek, előbb Afrika, Európa, majd Ázsia. A döbbenet általános, mindenki rájön, hogy már nem a Földön van.”

Krasssschsch, bummm....ssshhh, ahogy a képregényekben olvasnánk, s a torony ledőlt.

160. § Életünk boldogtalan napjait milyen megdöbbenően gyorsan váltják fel boldog napok! *(És viszont. - A szerk.)*

161. § Bármennyire is az eredmények inkább azt igazolnák, hogy az egyetemeken csupa hülyeséget tanítanak az emberekkel, a tények azt látszanak alátámasztani, hogy van normális dolog is a tananyagban. *(Elvértve, s az is elsikkad. - A szerk.)*

Íme az „Antropológia - Humánetológia” jegyzet filozofikus mélységű kérdésfelvetése:

„Az emberi faj fejlődése:

1. Hominidae
2. Pithecanthropus
3. Homo erectus
4. Homo sapiens
5. ???

5/a: Homo ludens-creativus

5/b: Homo non humanum”

162. § A víztorony ledöntését követő időkben (a lerombolt építmény által felvert por eloszlásával párhuzamosan) kitisztult Pú előtt a kép, kibontotta színeit a Szegedi Díszes Kompánia. Elsőként Lakásbejelentős Cum Laude.

Történt egyszer ugyanis az első szegedi szeptember egyik napsütéses délutánján, azon ritka szép napok egyikén, mikor a Napocska még utoljára jól megrakta irtózatot kemencéjét, hogy a Répa utcai filozófusok felkerekedtek avégett, hogy albérlőként bejelentkezzenek Karcsi bá'-ék lakásába. Eme száraz, jogi aktust az tette nevezetessé, hogy hőseinkkel párhuzamosan, Szeged egyik legbájosabb ideiglenes ott-tartózkodója próbált megküzdeni a piciny bejegyzéseket eszközlő gonosz ügyintézővel. E helyi hatalmasság önkénye szülte válsághelyzetben Púék egyrészt filozófusokhoz illő nagyvonalúsággal nézték levegőnek a páratlan megpróbáltatásokat, másrészt kétségbeesetten keresték a kapcsolódási pontokat a fiatal orvostanhallgatóval. Zoltán az ál-rosszullét módszerén gondolkodott, Maci Laci ál-fitymaszűkülettel próbálkozott volna, míg Pempő Hippokratész környékén keresgélt valamit, de tett egyik elképzelésből sem lett.

Mikor a lány kiment a helyiségből, kb. 15 Celsiusszal csökkent odabent a hőmérséklet, a higanyszál megkönnyebbülten húzódott visszább, míg hőseink kipirultan legyezgették magukat, nagyot fújtatva és hessegették el erotikus gondolataikat.

- Na ez jól kezdődik - szólalt meg Zoltán és szilárd elhatározással éretten benne valami.

163. § Minden férfi életében eljön minimum egyszer a pillanat, mikor megpróbál rendet teremteni az őt körülvevő bonyolult világban való tájékozódás megkönnyítése végett. Ennek egyik sarkalatos pontja a „nők osztályozása egységes szerkezetben”. A Répa utcai filozófusok a 162. § után érték e gondolkodási szintet jelző fontos mérföldkőhöz.

Alapvetően a doktori oklevél fokozataiból indultak ki:

Rite, megfelelt; Cum Laude, jól megfelelt; Summa Cum Laude, kiválóan megfelelt, ám az első gyakorlati próba (mikor végigmentek a Kárászon és minden szembejövőt besoroltak és kétharmados aránynál hitelesítve az eredményt, határozatokat hoztak) bizonyos hiányosságokra vetett fényt. (Igen gyakran harsant fel a „Pássz” a besorolhatatlanság jeleként.) A korrigált skála végül ilyenformán alakult ki:

I. **Summa Summárum:** Ebbe a kategóriába hús-vér nők nem tartoznak, csak a szó szoros értelmében vett isteni nők, pl.: Pallas Athéné, Aphrodité, Héra.

II. **Summa Cum Laude:** Az eleven nők által elérhető legmagasabb szint. Tökéletes szépség párosul bájjal, keccsel, kellemmel úgy, hogy az intelligentia quotiense mindig kevesebb 1 ponttal, mint a miénk, de szigorúan csak eggyel. *(Ez a típus rendkívül ritka jelenség, már csak azért is, mert mindig átmeneti, ezért példákat nem is sorolok. - A szerző.)*

III. **Cum Laude:** A legszebb hölgyeknek adható besorolás, az IQ és az egyéb lelki kvalitások aprólékosabb boncolgatása nélkül. (Röviden: aki első pillantásra akár még Summa Cum Laude is lehet.) Erre volt tipikus példa a 162. §-beli Lakásbejelentős Cum Laude.

IV. **Rite:** A kisebb-egyenlő középserű. Példa: majdnem minden vizsgált személy.

V. **Iniuria:** Ez a szó eredetileg római jogi kategória, jelentése: törvénysértő. Egy igazi úriember ilyenkor nem hoz példákat. *(Néha szinonim kategóriaként használták a „persona non grata” kitételt is. - A szerk.)*

VI. **Pássz:** Rejtély. (Valamilyen okból besorolhatatlan, pl. régi ismerős, rokon, túl sok ruha van rajta.)

Amint látják, kedves olvasóim, ez már egy sokkal differenciáltabb rendszer, de sajna ez sem tökéletes. Az árnyalatok nagyon nehezen fejezhetők ki; barátaink egy ideig próbálkoztak az „alulról súrolja”, „felülről súrolja” segédkategóriák alkalmazásával, ez azonban nagyon durva interpolációnak bizonyult, nagyok voltak az eltérések. A másik fő hiányosság a Rite dominancia, melyet nem sikerült teoretikus úton kiküszöbölni. (Az viszont már nem teoretikus, hanem gyakorlati probléma, hogy Iniuriából több van, mint Cum Laudéból, a Summa Cum Laudékról nem is szólva.)

Szóval a lány bejött és kiment ... ennyi. Így működnek a múzsák.

164. § Az összeomlott víztorony porából előtűnő jelenségek között akadtak (a Lakásbejelentős Cum Laudéhoz hasonló személyiségeken túl) érzések; helyszínek, épületek; kisebb, nagyobb társaságok is.

Még a Boldog Békeidőkben tisztára mosta e települést az árvíz, s a zseniálisan újra szerkesztett város olyan titkos zugokat rejtett ravaszul magába, melyet az ott élők is csak néhány éves „ipi-apacs a Sorssal” árán képesek felfedezni.

Egy fontos közbevetés az író tollából: - A szerk. ezen a ponton, megjegyzéseit megtartva magának, Hollandiába távozott.

Zoltánunk ebben a §-ban jutott el e felfedezések szintjére, talán éppen akkor, mikor első ízben belépett a Lófarához címzett korcsmába. Ezen a helyen mindig történt valami. Hadd álljon itt mindjárt egy példa a legpregnansabbak közül:

Pempő, Maci Laci, Pú és (a mindig, minden névsorban utolsó) Zswuzsu minden idők legolcsóbb (3 Ft.) tojáslevesét kanalazván - egy szépnapon - arra lettek figyelmesek, hogy egy fiatalember - talán Tomágó rokona - a táplálékot, amit csak az imént kebelezett be, a helyiség egyik sarkába okádja. *(Azt mondják az ilyesmi szerencsét hoz. - A szerk. barátja).* Ezért az éppen szolgálatban lévő takarítónő erősen megorrolt a boldogtalan elkövetőre, s kezében vödörrel és felmosóronggyal üldözőbe vette őt, ki menteni próbálván nyomorult irháját menekülőre fogta. Az üldözés első szökkenéseinél markolt bele Zoltán ételmaradékába a Lófara állandó „sztárvendége”: a macskás néni, ki némi fondorlattal, s néhány szép szóval (kijátszva a konyhai személyzet éberségét) gyűjtötte macskáinak - Isten áldja meg szegényt - a moslékot.

A Lófara kapzsi, hivatásos moslékosainak figyelmét magára vonta az ujja között kipréselődő zaftos rizzsel, így azok nem tudtak segíteni az üldözésben társuknak. A rohamos gyorsasággal józanodó üldözött kihasználva az ellenség megosztottságát, helyzeti előnyre tett szert, sőt nem áttallott etikátlan praktikákkal akadályokat gördíteni az egyre bőszebb takarítónő elé. A pultnál fröccsét szorongató dr. Akaródzik tanár úr sem állhatta rosszalló fejrázás nélkül - gondolván: azért mégiscsak jogállamban élünk -, mikor emberünk székeket, fogasokat, asztalokat telepített maga mögé. A közvélemény akkor fordult véglegesen szembe a rendbontóval, mikor Zswuzsu második fogását (káposztafőzelék fasírozottal) fröcskölte szét maga mögött. *(Így utólag Szaddam égő olajkútjai jutnak eszembe. - A szerző.)* Azonban hiába minden ördögösség, ha a másik fél, jobb helyismeretből fakadóan, taktikai fölénybe kerül: esetünkben az ifjú zsákutcába futott. Reménytelen helyzetén egy utolsó, kétségbeesett (de mégiscsak huszárvágással próbált segíteni: bemenekült a férfi WC-be. Lám, milyen reflexszerűen bennünk élnek az ősi jogintézmények, itt például az asylum (menedékjog), ami épületekhez tapad; csak hogy amíg ókori barátaink templomokban leltek menedéket, addig értékvesztő századunkban ezt a WC-ben találhatja meg a halandó (ott is csak az ellenkező neműek elől). Némi tanakodás után a takarítónők beküldtek egy marcona férfialkalmazottat a fickó után, aki végül feltétel nélkül megadta magát.

Ezek az igazi, kemény szegedi események, ez az iskola, mely kitermeli magából a „nehéz fiúkat”, s döntéskényszerbe hozza a filozófusokat.

165. § Maci Laci kedvenc könyvét lapozgatta (címe: Téboly, terápia, stigma), melynél szörnyűbb olvasmány kevés van (talán csak Aramis Igazságügyi orvostan, illetve Nőgyógyászat 2. kötet, rendhagyó esetek című könyvei vetekedhetnek vele). Éppen egy szerencsétlen kényszergyógykezelt dühtől eltorzult arcát nézte, mikor eszébe jutott: egy hónap múlva vizsgaidőszak.

166. § Szegeden elég nehéz volt kollégiumba kerülni azon egyszerű oknál fogva, hogy nem volt kollégium. Felhúztak ugyan egy-két kollégium-paródiát, melynek nagyobb hasznát vették volna például sertések valamelyik menő gazdaságban, de nem a diákok, így csaknem kivétel nélkül mindenki főbérlo nélküli albérletekben ütötte fel tanyáját. Ennek köszönhetően

garmaával tartották a fiatalok a jóféle házibulikat. Minden ízlés és kíváncsi kielégítésre lelt ahhoz igazodva, hogy az illető albérlet fölött kik gyakorolták a fennhatóságot.

Zswuzsu, Tömoár és Dzsedáj a Kárászon laktak, egyedülálló lehetőséget nyújtva a szilveszterkor náluk bulizóknak arra, hogy mindenféle kacatot szórjanak az alatt gyanútlanul ünneplők fejére.

Egy másik albérletben Giovanni, Bébi, Csordi és még néhány orgazda és csempész hajlakmokkal megáldott úriember rendezett szórakoztató pénz- és csempészaru számolgotó bulikat.

Tarján városrész szívében Harry Klein, Marlon és Vén Kérgesszívű Országúti Medve rendeztek kiváló táncos összejöveteleket színházi kellékek, a Morrison szentély és egy nagy halom mondvacsináltan praktikus dolog között.

Steve Taylor és Oszmán eleinte együtt laktak Bugyival és Ahmeddel, de miután Bugyi egy ízben túllépett az elviselhetőség határán azzal, hogy leokádta Ahmed imaszőnyegét, kénytelenek voltak átszervezni a felállást. Ilyen is van. (Végül Bugyi és Ahmed helyére Jóby költözött.)

Harryék közelében lakott Bella - régi ismerősünk -, az Isteni Alakú Delnő, ki már a 113. §-ban egyszer feltűnt előttünk egy villanásra és Edit, szóval lányok.

Viszonylag hamar kialakultak koedukált albérletek is, melynek tagjai azon kényelmes szemléletű emberekből verbuválódtak, ki a biztost nem kívánván elhagyni a bizonytalanért, önként lemondtak a vadászó, halászó, gyűjtögető életmódról. Ilyen volt Kata és Elvisz, illetve Mathias Rex (aki a nevével sugalltakkal ellentétben nőnemű lény) és Papp.

Újszegeden, az erdő mélyén lakott egy petőfis zsványtanyában Rahan, Lunya, Melyik Feri és Tekerős.

Ezzel nagyjából fel is vázoltam a város főbb csomópontjait, szellemi erővonalait azokat a spontán metafizikai értelemben vett intézményeket, melyek köré sorsok csavarodtak.

167. § - Mater certa, pater semper incertus. (= Az anya biztos, az apa mindig bizonytalan.) Kezdte Pólay professzor, a római jog nemzetközi hírű tudora.

- Milyen igaza van - fűzte hozzá Maci Laci suttogva, hegyparti kollégáira nézve.

- Erről jut eszembe - vágott közbe Pú - ma menza-buli lesz.

A professzor folytatta:

- A vélelem, melyet a rómaiak az apaságra vonatkozóan felállítottak egyszerű, más szóval megdönthető, úgynevezett praesumptio iuris volt, tehát az apának módjában állt az ellenbizonyítás. Ha azonban a törvényes férj nem bizonyította, hogy a házasság megkötésétől számított 182 napon túl, de a házasság esetleges megszűnése utáni 300 napon innen született gyermek létrehozásában ő maga nem vett részt, akkor a rómaiak vélelmezték, hogy a gyermek apja az anya férje. De csak vélelmezték!

- Én a menzára nem megyek! - tiltakozott hevesen Mathias Rex - tegnap előbújt egy meztelen csiga a salátámból.

- Ez egy ilyen szexis hely? - kérdezte incselkedve Pempő a lúdbőröző Mathiastól, majd odafordult Papphoz és szigorúan bizalmas cinkossággal megjegyezte: - Meg aztán minek a Tiszába vizet önteni!? Úgyhogy nem is baj, ha nem jön a csaj, nem igaz?

- Kedves kollégák és kolleginák, ráérnek azonnal elkezdni a tanulást, két hét múlva megkezdődnek a vizsgák!

Lehellet megszegik.....

Aznap csak egy jóllakott meztelen csiga bulizott a menzán, ő is elég csendesen: salátákról álmodva, békésen szendergett a terem sarkában.

168. § A vizsgaidőszak az egyetemisták szemével nézve a kitolások non plus ultrája, a Sors által szőtt kegyetlen ármány; eleven lidércnyomás, melyből nincs ébredés; toportyán féreg, ki dézsmálja az ártatlan fiatalok gyermeki lelkét.

Mindez a tanárok szemével nézve viszont móka, kacagás; gondtalan karácsony, szilveszter; boldog tavaszi készülődés a hosszú forró nyárra; siker, pénz, nők, csillogás.

Ezt úgy éreztem tisztáznom kell, mielőtt tovább hömpölygetném az eseményeket.

169. § Zoltán pár nappal élete első vizsgája előtt különös dolgot észlelt az Anna-kút melletti buszmegállóban, mikor lekéste a tízes buszt. Csak annyit látott, hogy egy szőke lány eltűnik az utasok szürke masszájában. Pú pupillái rögtön kitágultak, kérdően nézett az orra előtt ugráló rigóra, aki egyre mélyülő hangon a következőket csiripelte Zoltánnak:

- Igen, igen, igen, igen.

Az egyszerűség kedvéért nevezzük ezt a jelenséget „jelenés 1”-nek.

170. § Maci Laciról pataokban folyt a verejték.

- Mit csinál, maga szerencsétlen? - kérdezte tőle a joghurt professzor, s bár arcidegzsábjában szenvedett, így mosolyogni nem tudott, de azért szemeinek élvezetesen csillogásából érezte Laci, hogy faggatója élvezi a helyzetet.

Mindketten a kidolgozott tételre bámultak, majd a vizsgáztató lassan visszasétált helyére, s felemelte Maci Laci lecke-könyvét.

„Végem van!” - gondolta emez, s a méregzöld bársonnyal borított, sötét tónusú bútorok között úgy érezte magát, mintha saját kriptájában magával az Öreg Kaszással rendezné éppen számláját.

171. § Zoltán - bizonyos szempontból bölcs ember lévén - elment elővizsgázni dr. Akaródzikhoz bevezetésből.

Íme a hiteles forgatókönyv:

Dr. Akaródzik: Mondj nekem anarchistákat!

Pú Zoltán: Bakunin és és mondjuk Frank Zappa.

Dr. Akaródzik: Rendben van, jeles.

Ilyen előzmények után még a szőrzetkezelés tanszék szőrös fej-preparátumai is barátságosabb benyomást keltenek az emberfiában.

172. § Elég baja van ekkortájt a vizsgázónak; nem elég, hogy az utcákat előzönlík a pimasz nyilvánvalósággal strandra, uszodába igyekvő emberek; nem elég, hogy az anyaggal gyakorta a dolog természetéből adódóan hadilábon kell hogy álljon, még a vakszerencsétlenség is előbukkanhat a legváratlanabb zugokból, s egy jól begyakorolt csuklómozdulattal kegyetlen „Löver vágást” ejtve rajtuk a balszerencse éles pengéjével, padlóra küldheti őket.

- Kedves Pempő kollega - kezdte állát simogatva a szőrzetkezelés professzora - meg tudná nekem mondani, hogy paramétereit tekintve milyen állapotban van egy úriember álla?

Tulajdonképpen a kérdés jóindulatúan egyszerű volt. Pempő számára is az lett volna, ha nem mulasztja el megkérdezni sorstársaitól még a vizsga előtt: ki is tulajdonképpen az, aki most őt vizsgáztatja, ugyanis barátunk nem nagyon járt szőrzet spec. koll-ra. Úgyhogy nem maradt más hátra, csak egy nagy adag szerencsétlenkedés.

- Egy úriember állán a szőrzet pontosan olyan állapotban van, mint amilyen a kérdésfeltevő elvtárs álla.

173. § Zoltán soha nem szenvedhette azokat a figurákat, akik önmaguk jobb színben való feltüntetése végett nemhogy idegen, de egyenesen létezzhetetlen tollakkal ékeskedtek. Bizton állíthatjuk, hogy néha több ezer oldalas anyagoknak pár nap alatti, vizsgaképes elsajátítása nem más, mint a kora gyermekkori vágyhazugságok torzult felnőtt változata, mely az intellektualitás könnyen fellebbenthető fátyla alatt kispolgári allúrré vetemedett. Ezt a magatartást szankcionálandó, s egyben parodizálandó Zoltán a sikeres római jog vizsgáját követően következetesen azt állította minden tárgyról, hogy három secundum alatt sajátította el azokat.

Akik ugyanis tanulás nélkül mennek át a vizsgákon, azok vagy

A - hazudnak, vagy

B - nagyon jó - nők heteroszexuális férfi, illetve
- fickók, heteroszexuális nő vizsgáztató
esetén, vagy

C - homoszexuálisok, azonos nemű, homoszexuális vizsgáztató
esetén, illetve

D - egyéb módszerhez folyamodnak.

A D pont kivételével az összes többi értelemszerű, úgyhogy azokkal most nem foglalkozom.

Nos, mi tartozik az „egyéb” kategóriába?

Íme:

I. Puskázás

I/a: valamilyen lőfegyverrel rákényszerítjük a vizsgáztatót, hogy a jól megérdemelt elégtelen helyett valamelyik másik érdemjeggyel (rendszerint jelessel) jutalmazza tüsténkedésünket.

I/b: meg nem engedett segédeszközt használunk tudásunk foltyszerűségének orvoslására. Számatalan lehetőség kínálkozik. Népszerűek a furfangos (szorzótáblás) tollak, a harmonika-szerűen összecusukható piciny lapocskák, de viszonylag gyakori szokás a padra firkálni; egyesek odáig mennek, hogy hosszú tételeket dolgoznak ki padokon. Szellemes megoldás az öltöny ujjába gumin rögzített, veszély esetén automatikusan visszaugró vékony lap, vagy az úgynevezett kettős rolni, amikor egy hosszú zsírpapírcsíkot mindkét irányból felcsavarunk és egy rögzítő gumival átkötjük a két kis tekercset, ami ezután könnyedén csavargatható, csak úgy ontva a sok ismeretet.

II. Túljárás a vizsgáztató eszén, melynek eredményeképpen hamarabb tudjuk a kérdést, mint a vizsgáztató:

II/a: hipnotizálás; viszonylag kevesen tudják,

II/b: tételek előzetes megjelölése. Vagy az előző nap vizsgázó cimborát kérjük meg erre a kényes műveletre, vagy magunk tesszük ezt meg, ha tudjuk, hogy úgyis kirúgnak bennünket, tehát jobb a holnapra gondolni. (Megjelölésnél ajánlatosabb szúrni, vagy vágni, mint begyűrni, ráncolni, számárfülezni, ugyanis ezek az utóbb felsorolt módszerek túlságosan kézen-

fekvőek és elcsépeltek, ezért egyrészt sokan alkalmazzák, így nehéz megtalálni a saját gyűrést, másrészt némely vizsgáztató, eléggé el nem ítéltető módon, néha megtévesztő számárfületeket helyez el a leghálátlanabb tételek hátulján.)

III. Lopózkodás, osonás, settenkedés; mely módszerekben közös, hogy a vizsgázó „bekészíti” magának a tételt:

III/a: csellel bent maradunk az egyetemen és zárás után kedvünkre rendezzük el a tereptárgyakat, különösen a tételeket,

III/b: mások a kora hajnali kelés hívei, hátránya az előbbi módszerhez képest az, hogy kevesebb az időnk, kockázatos és bizonytalan az épületbe való bejutás, de kellemesebb az éjszakánk,

III/c: elegáns kiegészítője lehet az előbbieknél a lopott, ál-, illetve másolt kulcs használata. (Bizonyos karokon szép hagyomány a fontos kulcsok nemzedékről nemzedékre való örökítése.)

III/d: merész, mondhatni virtuóz cselekedet vizsgázás közben, míg a tanár kiugrik egy kávéért, bemenni és kikészíteni valamelyik szélre az áhított tételt,

III/e: csak néha vethető be a kihozott tételek módszere, mikor a tételhúzás után úgy teszünk, mintha a bal kezünkben lévő tételt húztuk volna, míg a jobb kezünkben lévő (frissen húzott tételt) átadjuk odakint - mielőtt az bemenne vizsgázni - a minket követő kollégának, kollegiánának.

III/f: csak némileg rokon praktika a fentiekkel az úgynevezett „röntgenszem módszer”, melynek lényege, hogy az átlátszó tétellapokon keresztül kis gyakorlattal megállapítható minimum a tétel címének hossza, maximum a tétel pontos száma. Baj csak a tükrözés azonosítására képtelen dyslexiásokkal, a szemüvegesekkel, illetve a keménypapírra írt tételekkel van.

IV. Az utóbbi években elegáns volta és hatékonysága miatt igen népszerűvé vált a kidolgozott és bevitt tételek módszere:

IV/a: pontosan kidolgozott tételeket rejtünk el az úgynevezett egyetemista zsebben (egyetemista-zseb = a zakó mindkét oldalán belül A/4 méretű, utólag bevarrt, zakóbélés anyagú és színű, speciális zseb), ahonnan másodperc törtrésze alatt könnyedén előrántható bármelyik tökéletesen kidolgozott tétel

IV/b: közismert nevén a trójai faló módszer, mikor az egyik vállalkozó szellemű és bátor vizsgázó a kidolgozott összes tételt beviszi magával, majd dolga végeztével bent hagy mindent egy jól elérhető és előre megbeszélt helyen. (Ez nagyon gyakran annak az asztalkának az alsó polca szokott lenni, ahol a vizsgázók felkészülnek a feleletre.)

Ennyit vázlatosan a főbb módszerekről, melyek tetszés szerint alkalmazhatóak, akár még keverve is.

Mielőtt még bárki, aki nem tette le élete összes vizsgáját, szememre hányná, hogy kihúztam a lába alól a talajt, vagy ami még szörnyűbb igazságtalanság lenne, azzal vádolna, hogy áruló lettem, ünnepélyesen deklarálok:

I. - nem fedtem fel minden titkot.

II. - a vizsgáztatók az esetek többségében szerényebb szellemi képességekkel vannak megáldva, mint a vizsgázók és ráadásul az általuk, saját diákkorukban alkalmazott elavult módszerekből indulnak ki. Így - lévén képtelenek figyelni a modern idő szeleire - mindig lépéshátrányban lesznek.

174. § Egy ízben Csordi és Bébi (két seftelés között) beugrottak vizsgázni vasbetonból, s mit ad Isten, Zoltánnal egy körbe kerültek. Felsőbb évfolyamoktól örökölt másolt kulcs módszerét ötvözték a vágással megjelölt tétel technikával, ráadásul egyetemista zsebeikben a kiválasztott tételek, precízen kidolgozottan, ugrásra készen várták a bevetést. Szóval nem lacafacáztak, 100%-ra mentek.

Elsőként Csordi került sorra, ám - váratlan fordulat -, a vasbeton professzor (ravasz módon mosolyogva), mint az élet edzett, öreg hamiskártyása, megkeverte a tételeket húzás előtt. Csordi kénytelen volt elővenni röntgen szemét; szétdúrva a tételeket, kétségbeesetten keresni kezdte a levágott bal sarkú, XI. számú, a vasbeton alanya, tárgya, tartalma című tételt. Éppen kezdett kicsordulni a pohár, mikor a tanár így szólt:

- Kolléga, válasszon, ne keresgéljen! -, s ekkor Csordi észrevette a hön keresett tételt. Barátunk nyugodtan felnézett oktatójára és a legmesszebbmenőkig igazat adván neki így felelt:

- Végül is, mindegy, hogy mit választok -, s evvel mosolyogva kihúzta az egyetlen tételt, amire tudott lépni.

Később Bébi bekészítette magának a kávészünetben a VIII. tételt, Zoltán pedig ugyanekkor húzta ki előre a XXIV. tételt, hogy az igazi húzásnál már ne legyen gondja.

A vizsgánál minden a legnagyobb rendben folyt, Csordiék már a következő lengyelországi pulóver akción törték a fejüket, mikor - ismét váratlan fordulat - a professzor eképpen szólalt meg:

- Milyen furcsa színű, tanszék által lepecsételten papíron dolgozták ki maguk a tételeket?

- Hát olyanokon, amilyeneket itt találtunk az asztalon - válaszolta rögtön Bébi, látszatra teljesen ártatlanul, s a lapok színén és pecsétek hiányán mélységesen meglepődve.

A bizalmatlan tanár mohón odarontott az asztalhoz és tényleg nagyon meglepődött, mikor a tanszéki papírok mellett talált egy nagy csomó hófehér, pecsét nélküli papírt. Erre a jelenségre ő nem talált magyarázatot, pedig az eléggé kézenfekvő volt: az alibit szolgáltató fehér lapok Bébi jobboldali egyetemista-zsebéből kerültek a kérdéses helyre. (Itt bátorkodom emlékeztetni a kedves olvasókat az előző §-végi megjegyzésemre, amely a tanárok technikai lépéshátrányára vonatkozott.)

A rosszindulat, s az Ördög azonban soha nem alszik, a professzor arra vetemedett, hogy kérdezzen egyet-kettőt a tételeken kívüli témákból, majd a „hallgatólagos válaszokra” így reagált:

- Ugyan nem tudom hogyan csinálják, de csak arra tudják a választ, amit húztak, úgyhogy ki vannak rúgva.

175. § Bár izgalmasak a szegedi események, egy § erejéig mégis el kell kalandoznunk Budapestre a Műszaki Egyetem Építésmérnöki Karára.

D'Artagnannak abszolút semmi kedve nem volt a vizsgához. „Gyönyörűen süt a Nap” - gondolta és úgy érezte, hogy nincs az az erő, amely vissza tudná tartani, amely arra készítené, hogy bemenjen az egyetem zordon, nyirkos termeibe.

- Hová megy fiatalember? - kérdezte az a tanár, akinek előadására kellett volna mennie D'Artagnannak, s aki nem igazán kedvelte e szabad szellemű testőrt.

- El.

176. § Marlon a királykarra járt. Debütáló vizsgájára tisztességgel felkészült: áldozatokat mutatott be az otthoni házi Morrison-szentély előtt, sziddalal kifényesítette jogarát, kardját, koronáját, lekefélte a fehér prémgalléros, bíbor bársony palástját, majd trolival bement a karig.

Ő volt az első királtságelméletből. Megnyerő magabiztossággal ült le a vizsgázó trónusra. A szemben rizsporos parókába, lordkancellárnak öltözött, fél térdre ereszkedett vizsgáztató bizottság szemlátomást meg volt elégedve a belépővel.

- Van szerencsém megdicsérni felségedet - kezdte a jobb szélső rizsporos -, s egyben bátorkodom átnyújtani felséges királyomnak az első kérdést.

Marlon kicsavarta a pergamen tekercset, melyen a következő tételcím állt:

„IV. Emberek csoportosítása királtság szerint.”

- Méltóztatunk válaszolni excellenciás uramék kérdésére.

Marlon méltóságteljesen felállt, s egy lassú, ünnepélyes, elegáns és engedékeny gesztussal megengedte a vizsgabizottságnak, hogy felemelkedjék a térdelésből, majd így folytatta:

- Az embereknek három alapvető csoportja van. Vannak egyrésről a királyok, másrésről a nem királyok (ez a két fő csoport) és ezeken kívül létezik egy harmadik jellegzetes csoport, amely csoport valójában része a nem királyok csoportjának. Ők azok, akik csak hiszik, hogy királyok.

Mire Marlon barátunk leckeönyvébe bevették a jelest, addigra D'Artagnan már túl volt árkon bokron. A szürkület lassan eltemette sziluettjét. Régen maga mögött hagyta már az öt kétségbeesetten üldöző tanárt, aki már berekedt a sok üvöltözéstől. A felborzolt hajú, kivörösödött tanár már nem látott semmit a sötétben; mögötte a város fényei, előtte a budai hegyek hatalmas fekete tömege, fent a csillagok, egy másik valóság városának fényeivel.

- Gyere vissza, nem tartok több unalmas előadást, ígérem, ezután jóban leszünk, na ne izélj már!

A tanár érezte, hogy nincs ereje tovább menni, feladta, csak arra maradt ereje, hogy dühösen elsziszegje:

- C'Artagnan - *(ejtsd: szar tanyan. - A szerző.)*

D'Artagnan abban a tudatban, hogy „kirúgta az egyetemet magából” megkezdte hosszú vándorlását a Tejúton. Galaxisunk végtelen csillagtengerében tán még most is hordja a tejet és a friss péksüteményt, hogy hová, azt nem tudni pontosan. Utoljára a Mír úrállomás kozmonautái látták, amint tollas kalapjában lebegve, súlytalanul úszott a Mars felé.

178. § - Üljön le, Maci Laci kolléga! - kezdte rutinszerű udvariassággal Pólay professzor a római jog vizsgán.

- Nos, mit tud nekem elmondani az apaság vélelméről.

Maci Laci feje fölött megjelent a képregények világából jól ismert buborék, benne egy kövér fekete felkiáltójellel. A prof. nem szerette nézni a szenvedést, segíteni próbált:

- Kolléga, gondoljon a 167. §-ra!

A felkiáltójel előbb kérdőjelre, majd három felkiáltójelre változott.

- Ugye belátja, kedves fiatal barátom, hogy így nem engedhetem át. Majd legközelebb.

179. § Steve Taylor (*Lásd még a 63. §-ban. - A szerk. barátja.*) Oszmán és Jóby okkult karra jártak. A Sztár Egyetem ezen karán a világmindenség rejtett, titokzatos összefüggéseit vizs-latták. Szemináriumok helyett szeánszokra jártak, előadások helyett kollektív ráolvasásokat, szemmel verési gyakorlatokat mutattak be, sőt a buzgóbbak választható speciális kollégium-ként felvehették a reinkarnációt, a harakirit és a cukaharát is.

Minden évre jutott egy-egy nehéz tárgy, elsőben a „Különböző színű mágiák”, majd később az „Asztrológia”, a „Spiritizmus”, illetve a modern tárgyak: „Radar”, „Alkímia” szórták meg az évfolyamot.

Három barátunk, Taylor (a kék szemű néger, s egyben a nők bálványa), Oszmán (a kissé molett, de nagyon jólelkű, a technika iránt erősen érdeklődő) és Jóby (az aggodalom királya) a másnapi fekete, fehér és piros mágia vizsga előtt igen-igen elkeseredett állapotában arra az elhatározásra jutott, hogy erőt gyűjtendő lemegy a „Gödörhöz címzett ivóba”. Gondolták nem árt egy kis lazítás. (Azért Jóby magával vitte a nagy zöld gömböt, háborgó lelkiismeretének megnyugtató végett, legyen mit felmutatni a kisördögnek: „most mit szövegelsz, nem látod, hogy itt is tanulok!”)

Belépve a füstös csehóba, mit látnak szemeik? Hát a másnapi vizsga kulcsfiguráját: Arcsibaldot, a vizsgáztatót.

A tanár úr nem volt egyedül, sok üres pohár hallgatagságával osztotta meg magányát. Ez egy tipikus „csurran-cseppen szituáció”; oda kell menni.

- Jó estét, Arcsibald tanár úr!

- Jó estét, uraim! Micsoda meglepetés, üljenek le.

- Hát bizony, bizony.... - kezdte talpraesetten Oszmán.

Arcsibald tanár úr nem szólt egy szót sem, még csak meg sem kísérelte eloszlatni a kínos csendet; alkoholtól őszinte, lassan pislogó szemeit ráemelte tanítványaira, majd (végre-valahára) megszólalt:

- Leckekönyvek?

- Most nincs nálunk - válaszolta Jóby.

- De itt van nem mesze a koliban - helyesbített Steve Taylor.

Arcsibald tanár úr kimérten ránézett Doxa órájára és jelentőségteljesen szóra fakadt:

- Öt perc!

Boldog rohanás vette kezdetét. „Hátha megsummantjuk a vizsgát.” - villant át mindhármójuk agyán óhatatlanul (de csak nagyon óvatosan). Normaidőn jóval belül érkeztek vissza.

- Írjátok be! - ez azért még Oszmánt is meglepte.

- Na de hát mit?

- Hogyhogy mit? Hát sztárok vagytok, vagy nem?

A szégyenlősen beírt jelesek Arcsibald határozottan, rezzenéstelen arccal ellenjegyezte. A gond és a kételkedés sötét felhői eloszoltak.

A tanár, s tanítványai előbb pertut ittak, majd hosszadalmas kártyapartiba keveredtek. Az „Arcsi”-vá avanzsált tanár - bár nem ezt érdemelte - sorra elbukta a fordulókat. Záróra után a kis társaság áthelyezte székhelyét a közeli kollégiumba, ahol Arcsi deficitje tragikus méretűvé növekedett.

- Könyörgök, eressz be! - nyivákolta térden csúszva az egyik lányszoba előtt; egyik tanítványa iránti gyengéd érzelmeiről ellebbentve a fátylat, s egyben a kollégium ámuló közönsége tudtára adva: bizony már egy árva fillérje sincs ahhoz, hogy hazamenjen a feleségéhez.

Végül egy Steve Taylor-féle „Marshall-segély” tette lehetővé, hogy folytatni tudja a küzdelmet, addig, amíg össze nem gyűlik a taxira való. Mire pirkadt, fel is bődült a taxi motorja.

180. § Nagyon elvarázsolt, s emiatt nevezetes figurája volt a rocksztár karnak Dzsedáj. Bármikor kapható volt parázs vitákra, például a buckalakókról. Tiszteletre méltóan reménytelen harcot vívott saját memóriájával, meg akarván tanulni szóról-szóra a Csillagok háborúja című regényt. Saját állítása szerint tudott ür-nyelven (Pempő néha hallotta is, amint artikulálatlan büfögésszerű hangokat hallat). Jegyzeteit galaktikus dátumokkal látta el, például ilyesmiket írt 1986. február 23. helyett (csak hozzávetőlegesen tudom felidézni): 10386/615, 08; x/10².

Szóval Dzsedáj olyasféle ember volt, akinek inkább az okkult karon lett volna a helye, a vizsgára való készülés során alkalmazott módszerei is ezt látszottak alátámasztani. A másnapi basszusgítár vizsgára készülvén is ahelyett, hogy mondjuk Jaco Pastoriust hallgatta volna, vagy a kottákat nézegette volna, esetleg elővette volna gitárját, ő vizenyős tekintetét a Vénuszra meresztve ezeket mondta:

- Vahumma, hrrrhrrrm, ach! Wuáágu? Prrihu.

181. § A másnaposság és a lelkiismeret-furdalás kegyetlen angyala ébresztgette a három okkult karos hamiskártyást az albérletben. A gyönyörű angyal-lány csak meglegbentette bársonyos kacsóját, s a három grácius már is kinyitotta csipás szemét. Szemgolyóik mögött gonoszul lüktetett a fejfájás. Jóby aggodalmaskodva feltette a következő kérdést:

- Szerintetek mi fog történni, ha Arcsibald kijózanodik? Szerintem nekem az a véleményem - így másnaposan néha becsúszik egy-egy ilyen baki -, hogy minimum kirúgnak bennünket az egyetemről, úgy hogy a lábunk se éri a földet.

Komor hallgatás volt a válasz.

Komótosan felvették öltönyeiket, lelkiismereti okokból üresen hagyták az egyetemista-zsebeket (csak Jóby rakott jobb farzsebébe egy pici, zöld puska-üveggolyót, a biztonság kedvéért).

Arcsibald már javában vizsgáztatott, illetve vérengzett. A fiúk mindenesetre úgy döntöttek, hogy együtt mennek be; megvárták, hogy az előttük lévő kör teljesen elfogyjon, majd együtt elfoglalták helyeiket a vizsga jósdaasztal mellett.

Egy pár pillanatig nem lehetett tudni, mi fog történni, majd Arcsibald elmosolyodott és megszólalt:

- Osszatok!

182. § Dzsedáj megállt a Mosolygó hóhér ajtaja előtt, minden erejét összeszedte és (űrnyelven) arra gondolt, hogy az erő vele van. Átszellemülten lecsukta szemeit (előbb a balt, majd a jobbat), kis terpeszállásba helyezkedett, majd ökölbe szorított mancsait felemelte és a mellére helyezte úgy, hogy közben a két alkar keresztet formáljon. Pontosan három másodperccel később a karok hirtelen a test mellé csapódtak, a szempillák felpattantak és a következő hangos kiáltás hagyta el Dzsedáj torkát:

- Dzsá!

Pontosan öt másodperccel később ki is rúgták.

183. § Pólay prof. sokáig bólogatott; Pempő előbb nem értette, majd mikor értetlen tekintetét látva az öreg oktató még intenzívebben kezdett bólogatni, megsejtett valamit. „Azt hiszem ki vagyok rúgva.”

- Kolléga, jöjjön vissza egy kicsit később! - és már Pempő kezébe is nyomta a leckekönyvét.

184. § Maci Laci gyakran dolgozott fárasztásos módszerrel; addig járt vizsgákra, míg át nem engedték. (Ebben a módszerben az a logika, hogy az elején mindig könnyebb átmenni mindenből, így akkor nagyobb az esély a „vak tyúk is talál szemet”-re, ha pedig mégsem talál, akkor lehet tanulni, sőt apellálni a tanárok kitartásunkat díjazó szimpátiájára, vagy szánalmára, melyet utóvizsgára kárkozásunk kelt bennük.) Szóval Maci Laci gyakran ment el úgy vizsgázni, hogy szinte semmit sem tudott a kérdéses anyagból. Hadd állítsam most barátunk példáját Önök elé, kedves olvasóim, igazolandó, hogy egy igazi férfi megalázó helyzetekben is képes megőrizni kellő eleganciával méltóságteljeségét.

Cseke professzor feltett három kérdést Maci Lacinak a bútor vizsgán. Barátunk sem a hi-fi torony állvány légellenállásáról, sem a sárkaparó vas szélességi fokok szerinti megoszlásáról, sem pedig a Luca széke szociál-pszichológiájáról nem tudott semmit. (Talán ez utolsóról tudott volna mondani valamit, de egy úriember nem áll neki nyomorultul vinnyogni, mikor már úgylis legyőzték.)

- Professzor úr, én ezekre a kérdésekre nem tudok válaszolni!

- Ne mondja kolléga! Valami csak eszébe jut?!?

- Nem, nem tudok semmit! - mondta Maci Laci, szinte büszkén, homo sapiens-ségére némi-képpen rácáfolva.

- Legalább próbálja meg!

- Nem tehetem!

- Oh, de már!

- Nem!

- Óóóó!

- Nem és kész! Egyébként is csak pazarolnám vele a professzor úr idejét.

- Ez már igen! Ez markáns, férfias dolog volt öntől.

- Remélem, legközelebb nagyobb sikerrel jár majd! Viszontlátásra!

- Viszontlátásra, kolléga!

185. § Miután Pólay kirúgta Pempőt, ez utóbbi gyorsan elment a Dómba segítséget kérni a templom védőszentjétől. Bedobott egy húszast az urnába és várt. Egyébként jó üzlet itt védőszentkedni, egy ilyen egyetemvárosban, mint Szeged; különösen vizsgaidőszakban (bizonyítja ezt a gyönyörű Dóm és környéke, amit többek között az ilyen húszasokból tartanak fenn).

Pempő csendesen várt, a hús, nedves levegő a pupillatágító félhomály lassan lehűtötte felzaklatott lelkét. Sokáig nézett a színes üveg ablakok felé, egészen addig, míg szeme már nem „fogott fel” képeket, csak elmosódó, akvarellszerű foltokat. A templomszolga is befejezte a sarokban a motoszkálást, teljes csend lett a Dómban. Mintha a védőszent csak erre a csendre várt volna, hirtelen megszólalt:

- Menj vissza Pempő! Most rögtön!

Pempő azonnal magához tért; kinézve a boltíves kapun, a Somogyi Könyvtár előtt megpillantott három gyönyörű lányt, amint azok felszabadultan szökdécselve szemébe kacagtak a hétágról sütő Napocsának. „O. K. Védőszent” - gondolta, kacsintott egyet az urna felé, majd elindult.

186. § Zoltán szokás szerint nagyon hamar befejezte a vizsgaidőszakot. Önfeledten bandukolt a Napsugár Áruház irányából a Kárász utca felé. Az egyetem központi épülete előtti szökőkút, „a szem” elé érve, belső lényege öntudatlan táncra perdült. Bőre, mint valami bőszen fotoszintetizáló növény levele, szomjasan itta magába a Nap izzó sugarait, szervezetében csaknem tablettákká sűrűsödött a sok D vitamin. Mosolygó arcok, vidáman ficáncoló feszes mellék, színes ruhák forgatagában fürdőző hősünk az uszodába tartott.

Abban a pillanatban, ahogy átvette a négy gömbös csokifagyit a Virág cukrászda csinos felszolgálójától, ütötte be az egyetemi tanács pedellusa az utolsó szöveget az „U. V. Király” feliratú táblácska sarkába. Az egyetemi kaloda, melyre a táblát felerősítették, fenyegetően meresztgette végtagokra váró üres szemeit a vidáman hullámzó tömegre.

187. § „Tulajdonképpen Pólay azt mondta, hogy egy kicsit később jöjjenek vissza és azóta már eltelt vagy húsz perc” - ez járt Pempő fejében, mikor benyitott (aznap másodjára) az öreg professzorhoz, aki úriember módjára viselkedve, nagyvonalúan nem vett tudomást a vizsga megismétlésének rendhagyóan gyors bekövetkezéséről. Gentleman módjára elfogadta a Pempő sugallta gondolatot: „az imént éppen húsz perc hiányzott a tanulásból és csak azt az egy kérdést nem tudtam”.

Pempő egy fertályóra múlva mint „költő, s hadvezér” jött ki a vizsgáról; az öreg prof. arcán tettetett közöny ült, míg odabent - valahol a tüdőlebenyek között - megértően, barátságosan dobbant egy nagyot a vén motor.

188. § Púnak kezdett éppen elege lenni az uszodából; fáradt fellazult izmai jóleső nyugalommal csavarodtak csontjai köré, bőre érezte, hogy jóból is megárt a sok. Gondolta, vet még egy utolsó pillantást a medence bal sarkánál napozó barna tizenhét évesre (*Well, she was just seventeen, you know what I mean... - A szerk. és Lennon-McCartney*), majd szedi a sátorfáját és nyomás a belváros.

Ember tervez, asszony végez; esetünkben Lakásbejelentős Cum Laude, aki a legváratlanabb pillanatban toppant be ismét Zoltán életébe.

„Innen addig haza nem megy ez a csaj, amíg engem meg nem ismer” - gondolta hősünk és Búvár Kund módjára megkezdte a víz alatti lopakodást.

- Te vagy az a lány, akit félévente szoktam látni? - szólt a nyitó mondat a Neptun módján felemelkedő Zoltán szájából. Ekkor Pú meglátta közvetlen közletről a sötétkék bikiniben feszülő gyönyörű testet; a víz felforrt mellette, füle bedugult, a felcsapó párától alig látott valamit.

189. § Dr. Akaródzik kéjesen vigyorgott. (Karcsi bá' is; róla picit lentebb.) Akaródzik a tanszék előtti tabló alatt megbújva leste, hogy Zoltánék évfolyama hogyan hül el, látván az írásbeli „bevezetés” vizsgán az elhullás szörnyű arányát, a tanár úr ugyanis kifüggesztette az ezt ábrázoló kis diagramot. *(Lásd még 171. §. - A szerk. barátja.)*

Maci Lacit már nem menthette meg semmi, a bevezetés u. v. volt az utolsó csepp a pohárban. Ő lett a U. V. Király.

Zoltánék albérletében - miközben a vizsgaidőszak érezhetően az utolsókat kezdte rúgni - „két lábon járt a kéj”. Karcsi bá', kihasználva, hogy senki nincs otthon, meztelenre vetkőzött a fiúk szobájában, majd indián szökdelésbe kezdett, közben nagyokat rikoltott stb. *(v .ö.: 151. §; egyébként azért utalgotok ennyit előre, hátra, hogy azok dolgát megkönnyítsem, akik regényemet szóról szóra kívánják megtanulni. - A szerző.)*

190. § Zoltán, míg Lakásbejelentőssel beszélgetett, nagyon lesült a strandon. Bármennyire érezte, hogy már árnyékban lenne a helye, nem tudta otthagyni a gyönyörű lányt. Egy idő után (hogy, hogy nem) Lakásbejelentős barátjára terelődött a szó. A Pú számára ismeretlen, de magas, vállas, jó vágású, okos (csinos, elegáns, ír, olvas, beszél) típusú fiatalember, mint fantom „semmi perc alatt” helyre tette a dolgokat.

„Sebaj” - gondolta Pú és tényleg nem bánkódott, örült, hogy talált egy tökéletes embert. (Zoltán értékrendjében tökéletes ember az, aki szép és okos.) Felszabadultan és boldogan sétált haza. Totális szabadságát; szellemének frissességét; az erőt és boldogságot, mely lepirult bőre, mosolygós szája fölötti pirosló orra és homloka alatt hullámozott, egy hatalmas, rózsaszín, gáztöltésű léggömbbel demonstrálta. A léggömb jelképségét citromsárga pólójával, színes bricseszével emelte ki. (Azt viszont Szegeden nem tudta senki, hogy amit lát, az közeli rokonságban van a Fixa programmal.)

Szemüvegén kacagva csillant meg a Nap, élesen, szinte megcsendült.

191. § A Répa utcai filozófusok, érezvén a szörnyű vizsgaidőszak közeli végét, megengedhették maguknak azt a luxust, hogy egy-egy estét csendes, közös bölcsekedéssel töltsenek el, valahogy így:

Cató Pempő:	Muciusom, szerinted ki a világtörténelem legzseniálisabb figurája?
Mucius Pú:	Zeuszra mondom: William Shakespeare.
Cató Pempő:	Nem úgy! Az első kétség kívül Leonardo da Vinci.
Farkusz Maci Laci:	Már megint kezditek?
Mucius Pú:	Leonardo kétségkívül zseniális polihisztor volt, de elaprózta géniuszát. Pár tucat halhatatlan remekművet alkotott, az igaz. Szavamra, elállt a lélegzetem, mikor a Mona Lisát láttam, de a gyermeketeg hadigépeket (létradöngető gépet és társait) nem tudom hova tenni.

- Cato Pempő: Herkulesre, nincs igazad, a szerkezetek, amiket megálmodott, csak több száz év múlva tökéletesedhettek, az emberiség csak akkor érte utol nagy fiát. Elég, ha megemlítem a biciklit, vagy az ejtőernyőt. Viszont a te Shakespeare-ed egyáltalán nem biztos, hogy az, akire te gondolsz; nagyon emlegetik manapság az örökérvényű művek alkotójaként (többek között) Francis Bacont.
- Mucius Pú: Barátom, úgy látom, ismét kénytelen vagyok, pironkodva bár, de rávilágítani műveltséged foltszerűségére. Az az ökörség, amivel az imént nem áttallottál előhozakodni, nem más, mint kisstílű babonáság. Felkészült tudósok, irodalomtörténészek már régen bebizonyították, hogy az életmű egy lángésztől származik, aki nem azonos Baconnal. George Bernard Shaw ironikusan meg is jegyezte a magadfajta tamaskodónak egyszer: Shakespeare műveit nem William Shakespeare írta, hanem egy másik ember, akit szintén William Shakespeare-nek hívtak. Ha, ha, ha... Viszont a te Leonardód sírokat fosztogatott, ha jól emlékszem.
- Cato Pempő: Te beszélsz avval a vadorzó, homoszexuális Shakespeare-eddel, aki szonettjeit Lord Southamptonnak írta! A szakramentumát.
- Farkusz Maci Laci: Tudtam, hogy ez lesz belőle, úgyhogy most hagyjátok abba!
- Mucius Pú: *(fittyet sem hányva Farkusra)* Mit beszélsz, te! Egek, hát még azt sem tudja, hogy az Avoni Hattyú gyönyörű költeményeit egy varázslatos néger leánynak írta? Nem holmi Donna Lisa de Gherandini del Giacondo volt a bálványa, egy szemöldök nélküli, kövér, reneszánsz nőcske. Ráadásul azt is kilenc év alatt volt képes lefesteni. Egyébként nem véletlenül ilyen ronda a Mona Lisa, a legújabb számítógépgrafikai elemzések kimutatták, hogy a festmény tulajdonképpen magát Leonardót ábrázolja.
- Cato Pempő: Herkulesre, Shakespeare a Vihar kivételével összes drámáját „hozott anyagból” csinálta, vagyis plagizált, azt pedig továbbra is fenntartom, hogy homokos volt.
- Mucius Pú: Felesége Anne Hathaway három gyereket szült neki, viszont Leonardónak soha nem volt dolga nővel. A coitus című rajzában ezt ő maga bizonyítja. Egyébként, ha már a homokosságnál tartunk, Sigmund Freud híres Leonardo tanulmányában bebizonyítja a festő egy gyermekkori álmának elemzésén keresztül, hogy a polihisztor homoszexuális volt.
- Cato Pempő: Freud logikus érvelésén azonban könnyű megtalálni a bökkenőt: elemzésében egy hibásan fordított szövegből indul ki, az eredeti szövegben szó sincs keselyűről csak kányáról, - az olasz fordító, kinek művét alapulvéve dolgozott, félrefordította a „nibio” olasz kifejezést -, márpedig enélkül az egész okoskodás megdől.
- Mucius Pú: De legalább ahhoz értett volna, amitől a leghíresebb volt. Arra felelj barátom, hogy egy magára valamit is adó festő hogyan festhet freskót olajjal? Az Utolsó vacsora már szinte teljesen szétrohadt.
- Cato Pempő: Buzi Shakespeare!
- Mucius Pú: Hullarabló Leonardo!

Cato Pempő: Vadorzó firkász!

Mucius Pú: Perverz kontár!

És a bölcsekedés így folyt tovább a maga kesze-kusza medrében.

Megeléglően a sok sületlenséget, végül Maci Laci próbálta meg elterelni filozófus társainak figyelmét a régi idők szellem-óriásainak pocskondiázásáról. Ismét előadta örök számát, azt, hogy orvul megmérgezték. Ál-öklendezései megbékélésre készítették a feleket, csendben mindketten levonták magukban a helyes konklúziót: „hülyék vagyunk mi mindnyájan”.

Az önmagunkban őszintén megfogalmazott vélemény századunkban sajnos az irracionalitás szférájába szorult. A szégyenlős füllentések és diplomatikus hazugságok erdejében ember legyen a talpán, aki eligazodik. Az irracionalitás síkján viszont az irracionális kreatúrák teljes biztonsággal tudnak tájékozódni, ilyenek például a szellemek.

Zoltán Shakespeare összesének borítóján a mester szeme megtelt étellel, míg a szemben lévő polcon, Pempő reprodukciói között lassan elfordította fejét az aggkori Leonardo profil önarcképe. A két lángelme összenézett, alig észrevehetően egymásra mosolyogtak, majd egyszerre kacsintottak egyet.

Íme egy gyakorlati bizonyíték arra, hogy milyen igazat szólt Salvador Dali, közvetlenül halála előtt adott, a világhoz címzett utolsó interjújában: „A génuszok nem halnak meg soha”.

A bizonyító erejű kacsintást ugyan a Répa utcai filozófusok nem látták, de hallottak egy finoman megcsendülő titokzatos, magas c hangot.

192. § Dzsedáj bevett a szájába három db filteres Earl Grey teát, eltorzult képpel szopogatta vagy két percig, aztán nagyokat krárogva elalélt.

Ez az epizód is jelzi: a vizsgaidőszak azért még nem ért véget.

193. § A vizsgaidőszak azonban kegyetlenül furcsa valami. Teljesen relatív módon ér véget. Kinek később, kinek hamarabb.

Tömoár leadta leckeönyvét a tanulmányi osztályon, majd onnan kilépve társaihoz fordult:

- Ez volt a hét - majd kimért eleganciával meghajolt és elindult a kijárat felé.

Ahogy kinyitotta az ajtót, vakító napfény ömlött be az utcáról.

194. § Pú és Pempő végül kompromisszumra jutottak, kölcsönösen deklarálták, hogy a legmesszebbmenőkig osztják a nemes művészettörténész, Keneth Clark véleményét:

„Leonardo a művészettörténet Hamletje.”

195. § Az albérlet legénysége egyre nehezedő szempillákkal vette tudomásul, hogy elfáradt. Maci Laci hozta ezt elsőként nyilvánosságra:

- Na, gyerekek, tegyük el magunkat holnapra.

- Jó éjszakát! - mondta Pempő és Pú egyszerre Maci Lacinak, aki közben elvonult saját szobájába.

Pempőék a sötétben az öntudatlanságba esésig még folytatták a beszélgetést.

- Figyelj csak Pempő, nem nevetséges ez az egész?

- Micsoda?

- Hát ez a nagy görcsölés, problémázás itt a vizsgák, az egyetem, meg úgy egyáltalán saját magunk körül? Arra gondolok, hogy a Tejútrendszer kb. 100 000 fényév átmérőjű lapos tányérjában Napunk 274 km/másodperces örületes sebességgel kering a középpont körül. Egy ilyen kört 220 millió földi év alatt tesz meg a Naprendszer, ez az úgynevezett kozmikus év.

- A Föld hány kozmikus éves lehet vajon?

- 20 kozmikus éves a Föld.

- Tehát annyi, ahány éves te vagy; vagyis 220 milliószor öregebb nálad. Ez jól hangzik.

- Gondolj bele, legutóbb, mikor ugyanitt jártunk a galaxis pályán (tehát amikor Földünk 19 kozmikus éves volt), akkor fejlődtek ki az emlősök. Mi meg itt pattogunk azzal a nyomorult leckeönyvünkkel.

A beszélgetés így folyt tovább több millió éves periódusú üstökösökről, szupernóvákról, fekete lyukakról, örületes távolságokról térben és időben. Csukott szemmel zuhantak a végtelen, monumentális sötétségbe. Mosolyogva aludtak el.

Közben Maci Laci a másik szobában előbb azt álmodta, hogy vizsgán meztelenül ül Akaródzik előtt, szemérmét jegyzetével takargatja, de bármelyik pillanatban várható, hogy észreveszik pucérságát és kitör a botrány. Akaródzik egyre közeledett, de ő nem tudott megmozdulni, ekkor fölriadt. Következő rémálmában az U. V. Király kalodájában ült és egy vörös bársonyba öltözött, szakállas fazon, minden ódzkodása ellenére meg akarta barátunkat onnan szabadítani, oly módon, hogy végtagjait fűrészszel levágja. *(Ilyeneket álmodik, aki nem tanul. - A szerk. barátja.)*

Pempő ezalatt II. Filipossal beszélte meg, hogy jó lesz Alexandrosnak az az Arisztotelész tanítónak.

Zoltán álmában összefutott a Kárász utcán Kopernikusszal, Galileivel, Keplerrel, Newtonnal és Einsteinnel. Mind olyan szerelésben volt, mint ő: bricsesz, póló és léggömb.

- Albert! - szólította meg Zoltán a professzort.

- Tessék Zoltán.

- Köszönöm a levelet, amit a Holdra küldtél!

- Oh, igazán nem tesz semmit.

- Még találkozunk, de most mennem kell, úgyhogy sziasztok.

- Szevasz!

Ezzel Pú lassan elkezdett emelkedni a zsibongó Kárász utcai tömeg fölé. Fekete rigók mutatták neki az utat. Súlytalanná vált, tudta, hogy nincs már szüksége a léggömbre, így elengedte azt. A város maketté vált, ő pedig érezte, hogy teste hófehér felhővé alakul, vakítóan csillog rajta a napfény.

* * *

196. § Melyben új egység veszi kezdetét, melyet azonban a szerző nem látott indokoltnak egy önálló cím rangjára emelni:

Alcím: A nagy vadászat

Belső ajánlás: *Kittenberger Kálmán szellemének.*

(1) **Elő bevezetés:** Tekintve, hogy mikoron e sorokat papírra vetem, éppen április eleje van, úgy látom jónak, ha e jeles nap szelleméhez híven, megtréfálom tekönő sevdek miósavlo.

No, minek utána pompásan kikacagtuk magunkat, elő-bevezetek még valamit: figyelembe véve, hogy most nemcsak bolondok napja van, hanem húsvét is, kérem, vegyék úgy ezt a kibővített 196. §-t (különös tekintettel a „gondolat-kísérletre”), mint a szerző fantáziakölnijét, melyet a következő oldalakon az önök tudatába loccsant.

(2) **Bevezetés:** Karl May kollégám utalt regényeiben az Örök Vadászmezőkre, mint egy olyan túlvilágra, ahol az odajutott, boldog harcosok az idő végezetéig vadászhatnak. Ezen különös túlvilágon elmélkedvén felsejlett előttem ezen örök mezők virágainak szemet gyönyörködtető tarkasága. Irigykedéstől hajtva egy pillanatra átlényegültem beléjük. Levettem cipőmet, s a harmatos fűvön megálltam egy napsütötte területen. Fokozatosan abbahagytam a légzést, elkezdtem helyette fotoszintetizálni. Talpam hozzánőtt a földhöz; ahogy megéheztem, vagy megszomjaztam, már jött is fel a sok finom ásványi só, tápanyag, meg a friss esővíz. Ennyit a bevezetésről.

(3) **Vezetés:** A tudomány világában nem ismeretlen a gondolat-kísérlet fogalma. Bonyolult jelenségek modellezésére használják, olyan esetekben, amikor a kísérlet tényleges lebonyolítása lehetetlen. Lássuk hát!

(4) Mióta ember az ember, sokféle nézet szárnyra kapott már arra vonatkozóan, hogy halálunk után vajon mi várhat ránk. A dolgok pozitív oldalát általában kevesen taglalták, a mennyországáról például (azon túl, hogy ott minden O. K.) nem sokat tudni, nem úgy a poklok válogatott kínjairól, mellyel való fenyegetőzés közkedvelt szórakozás immáron évezredek óta. Központi kérdés tehát a bűn és bűnhődés, ahogy közös barátunk: Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij szellemesen meglátta hajdanán.

A problémát a gyakran nehezen megközelíthető bűn fogalma okozza, elsősorban a jog által szabályozott szféra alatti területeken. Az erkölcs relatív és eléggé képlékeny kategóriái, különösen a szexuális magatartásformák változatos világában helyezhetők el nehezen, ahol bizony gyakran csapják kupán a vigyázatlan vándort vékony, tilalomfa-nyelű gereblyék, melybe az nagy hevesen belelépett. Aki megszedülvén e főbekólintástól letér a biztos ösvényről, könnyedén például a természet elleni erőszakos fajtalanság ingoványában találhatja magát, lásd példának okáért Donation Alphonse François Marquis de Sade-t. No, de messzire kalandoztunk, lássuk most már magát a gondolat-kísérletet;

Melyben Kharón áthajókázik Zoltánnal a Styx folyón, majd a túlvilágon összeül a bíróság, ítélezik fölötte.

(Jegyzőkönyv kivonat)

(5) A bíróság háromtagú tanácsban járt el. A Sors, mint hivatásos bíró és a két népi ülnök: Khárón (ha már amúgy is ott van), valamint Tarzan, az örök beugró (*lásd még a 45. §-ban Zoltán párbajsegédjeként. - A szerk. barátja.*) A Sors komótosan szájába vett mindenkit -

kivéve persze önöket, kedves olvasóim, akik a közönség padsoraiból nézik az eseményeket -, majd megszólalt:

Sors: A számbavétel után, megállapítom, hogy Pú Zoltán Dzsó, Debrecen, Nagyerdei krt. 20. szám alatti lakos nőügyeiben folyó tárgyaláson a megidézettek és az értesítettek megjelentek. Ezennel a tárgyalást megnyitom. Felkérem a tanúkat, hogy hagyják el a tárgyalótermet, majd hívásra legyenek szívesek befáradni..... Felkérem az ügyész urat: ismertesse a vádat.

Ügyész: Tisztelt Bíróság! Látván a vádlott csaknem egész életén át tanúsított balfácánságát, melyet szinte az összes törvényünk által ismert bizonyítási eszközzel alá tudok támasztani, kérem állapítsák meg, hogy a vádlott az Életrevalósági törvény 135. §-ába ütköző „Önmagunk lelki tökönrúgását” követte el. Súlyosbító körülményként előadom, hogy a vádlott a fenti cselekmény törvényileg minősített változatát - 135 § (3) bek. c. pont: különösen nagy ívű lelki tökönrúgás - követte el, mégpedig többszörös visszaesőként. Kérem a tisztelt bíróságot, hogy különös tekintettel a kihagyott nők nagy számára, alkalmazza a törvény teljes szigorát!

Sors: Köszönöm, ügyész Úr! *(A Sors lehajol és felvesz valamit a földről.)* Ezennel felveszem a bizonyítási eljárást. Vádlott, megértette a vádat?

Pú: Igen.

Sors: Tudja, hogy súlyos bűncselekménnyel vádolják? A törvény szerint: „minden olyan nő után, akit nem teszünk magunkévá földi pályafutásunk során, holott azt megtehettük volna, orrunk tömegének kétszeresével való gyarapodásra ítéltetünk a túlvilágon. Minősített esetben maga a kihagyott nő teljes testi valóságában hozzánő az orrhoz!

Pú: Ezt eddig nem tudtam, de most már tudom.

Sors: Ezek után felteszem a kérdést: Pú Zoltán vádlott, elismeri-e bűnösségét?

Pú: Nem! Tisztelt bíróság, én mindig a bonus et diligens pater familias gondosságával jártam el. Legjobb tudásom szerint igyekeztem eleget tenni természet szabta kötelességemnek. Nem érzem magam bűnösnek.

Sors: Köszönöm, Pú úr. *(A Sors bekapcsolja a mikrofont és beszólitja az első tanút.)* Kovács Péter tanú; perben, haragban, rokonságban áll-e Pú Zoltán vádlottal?

Kovács: Nem!

Sors: Figyelmeztetem önt Kovács úr, hogy a törvény a hamis tanúzást szabadságvesztés büntetéssel bünteti.... Nos, Kovács úr, elmondaná nekünk, hogy mit látott a menzabulik után rendszeresen?

Kovács: Hogyne. Láttam Pú, Maci és Pempő urakat, amint vert hadként kullognak haza. Különösen télen, a lucsokban nyújtottak igen szánalmas látványt. Gyakorta keserves sóhaj fakadt fel keblükből, valahogy így: „Hát ilyen csúnyák vagyunk mi?”

Sors: Egyszer sem fordult elő, hogy látta volna Pú urat valamilyen nővel távozni onnan?

Kovács: Én, mint a menza melletti építkezés állandó éjjeliőre állítom, hogy ilyesmi egyszer sem fordult elő. Megegett ugyan, hogy néha nagyobb társaságban lányok is mentek velük, de azért én meg tudom különböztetni az igazi vadászsikertől.

Sors: Köszönöm uram. Van a tanúhoz kérdése? ... öné a szó ügyvéd úr.

Az ügyvéd: Látta ön, Kovács úr, védencemet máshol, mint a menzabuli bejárata?

Kovács: Igen, egyszer a KGST piacon, amikor eladott egy bukósisakot ötven NDK márkáért abban a hiszemben, hogy az nyugatnémet márka. Emlékszem még a vízjelet is megnézte, az persze nem tűnt fel neki, hogy azon Marx volt látható. *(Az ügyvéd kicsit mérgesen)* Nem erre gondoltam uram; látta-e például bent a bulin, esetleg házibulin, vagy hasonló szituációban máshol?

Kovács: Nem.

Az ügyvéd: Köszönöm, nincs több kérdésem.

Sors: Köszönjük Kovács úr, elmehet... *(ismét a hangszóróba)* Kérem, Maci Laci tanút, legyen szíves befáradni... *(neki is elismétli a fenti figyelemztetést)*. Nos, ön kedves Maci úr, egy vadásztársaságban ténykedett a vádlottal.

Maci Laci: Igen, mégpedig a Robin Hood Vadásztársaságban, melynek én is alapító tagja szerénykedek lenni. Ez a társaság egyébként jogutódja a partikuláris berendezkedésű Tell Vilmos Vadásztársaságnak, mondhatni annak globális változata.

Sors: Mesélne nekünk egy kicsit a társaság életéről?

Maci Laci: Természetesen. Tudja, bíró úr, manapság igen nehéz mesterség a vadászat. Szépségét, nemességét épp e nehézség adja. Mert kérdem én, mi vár ma ránk, modern idők vadászára: névadónk sherwoodi erdejének gazdag vadállománya, s ősi vadászserkölcsök; avagy nehéz kézitűsük rettenetes fenevadakkal?

Sors: Térjen a tárgyra, legyen olyan kedves!

Maci Laci: Szóval, bíró úr, képzeljen el egy olyan tisztást, ahol csak úgy tuszkolódnak a sok vad és vadász; egymás lábára tipornak, szinte fellökik egymást. Sötét, füst és zaj van, alig látni valamit. Olyan ez, mint valami gyár, ahol nehéz éjszakai műszakban folyik a termelés. Komoly a zajártalom, vágni lehet a füstöt; adnak védőitelt - igen drágán - de az is gyakran átmegy „sarokban lapuló ravaszdi rókává”, hogy így fejezzem ki magam.

Sors: Határozottan megkérem, hogy tartózkodjék a továbbiakban a bíróság tekintélyét, méltóságát sértő kifejezések használatától!

Maci Laci: Értettem, bíró úr. Szóval ott tartottunk, hogy a termelés-irányító általában nehéz fizikai munkához való munkadalokat rak be. Csak úgy folyik a víz a munkásokról. A tapasztalt vadászok ilyenkor nem kezdenek el Sztahanov módján meggondolatlanul dolgozni, megvárják, a

„polírozást, sepregetést”, ami általában 4-5, rendes termelés-irányító esetén akár 8(!) lassúból is állhat. Amíg folyik a táncparketten a termelés, míg esetleg egy-egy szerencsésebb vadász leterít valakit odabent, szóval addig a többi harcos végigjárja a csapásokat, ösvényeket, elfoglalják helyüket a jól bevált magasleseken. Rezzenéstelen arccal felméri a vadállományt. Amíg a kézítésére alkalmas zene fel nem csendül, addig a vadászok fesztelenül eltársalognak egymással, látványosan eljátszva azt, hogy ők most nem azért állnak le egymással dumálni, mert kínjukban jobbat nem tehetnek, hanem azért, mert: „nekünk most ez a legjobb, mi most ezt akarjuk csinálni”. Ahogy vált a zene, a csatabárd szinte magától kiásódik, a nagyvadászat kezdetét veszi; kivont karddal és felemelt zászlóval, a zászlókon eme szent jelszóval: „a damaszkuszi acél is azért olyan kemény, mert sokáig és sok tűzben edzik”, előbb szerelvényt igazíts, majd megindulunk és megpróbálunk elejteni valakit.

Sors: No, és aztán mi szokott történni?

Maci Laci: Rendre elküldenek minket a francba, úgyhogy újabb modernebb hadviselési eszközökhöz kell folyamodnunk. Néha viszünk magunkkal egy-egy beépített vadat, kirívó és rémisztő magányunkat palástolandó. Igazi nemes vadat szinte kizárólag ilyen úgynevezett „Nyílt Vadásztársasági Napon”, beépített vad fedezékéből lehet löni.

(Ebben a pillanatban kinyílik az ajtó, belép egy szőke lány és leül Önök, vagyis a közönség elé. Csendes nyugalommal figyeli a tárgyalást, szemében egy vidám, nyári reggel fényei csillognak. Az egyszerűség kedvéért, nevezzük el ezt a jelenséget „jelenés 2.”-nek) - (lásd a 169. §-t. - A szerk. barátja.)

Sors: Szerepel itt a nyomozati anyagban egy bizonyos Csabi, vagy Csabcsi úr. Róla tudna nekünk mondani valamit, Maci úr?

Maci Laci: Mi sem egyszerűbb ennél. Helyesen Csabcsi és nem úr, hanem fogalom, pontosabban egy fantom, mit a vadászok alkottak maguknak, megkönnyíteni felelősségteljes, nehéz munkájukat. „Csabcsi” az a képzeletbeli cimbora, akire mindig hivatkozunk, akit mindig elindulunk megkeresni, akit széles, kanos mosollyal üdvözlünk a távoli tömegben. A vadászok Csabcsinak különösen akkor vehetik hasznát, ha nem nyílt napon próbálkoznak meg valamilyen tróféára szert tenni.

Sors: *(szemében együttérző szánalom)* Szóval önök, Maci úr, a vádlottal a menzabulikon ilyen módszerekkel próbáltak becsajózni?

Maci Laci: Hát, mi tagadás, igen.

Sors: Köszönöm. Van valakinek kérdése a tanúhoz? ... igen, ügyész úr tessék.

Az ügyész: Láttá ön a vádlottat ezeken a vadászatokon valakivel táncolni?

Maci Laci: Nem, tudja ügyész úr, Zoltánnak komplexusai vannak.

Az ügyész: Van-e tudomása önnek arról, hogy a vádlott megkísérelt-e akár egy ízben is csókot lopni?

Maci Laci: Erről nincs tudomásom.

Az ügyész: Köszönöm, nincs több kérdésem.

Sors: Köszönjük, Maci úr, eltávozhat... úgy látom, az ügyvéd úr szólni kíván, megadom a szót.

Az ügyvéd: Tisztelt bíróság, a tanúvallomásokból felsejlő torz kép védencem nőkhöz való viszonyáról könnyedén eloszlatható ezekkel az okiratokkal.

Sors: Ne haragudjon ügyvéd úr, hogy félbeszakítom, de az okiratokat csak a tanúvallomások után fogjuk megtekinteni és még egy nagyon fontos tanú kihallgatása hátra van...kérem Egy Lány tanút, legyen szíves bejönni... *(és a tanú bejön, a bíró neki is elismétli a szokásos figyelemztetést)*. Csak a félreértések tisztázása végett, kishölgyem, az ön keresztneve: Lány, családi neve: Egy; jól értem?

Egy Lány: Igen.

Sors: Nos, kisasszony, halljuk mit tud ön előadni a vádlott nőügyeiről?

Egy Lány: Véleményem szerint a vádlott alapvetően balfácán, nem jók a reflexei, nem fogja fel a legegyszerűbb jeleket sem.

Sors: Már bocsásson meg, hölgyem, de hogy szabad értenünk ezeket az általános fogalmakat?

Egy Lány: Például felmegy hozzá egy lány római jogot kérdezzetni, aztán kiderül, hogy a tudásvágyó hölgynek nem jut eszébe egyetlen egy valamire való kérdés sem. Vagy ott van az a nevezetes eset „TTK-sok Álmával”, akivel négy éven keresztül csak köszöngettek egymásnak; nem is beszélve Lujzáról, aki közhasznú mezőgazdasági munkán ragaszkodása jeléül rávetette magát. Hogy mit értek én a rossz reflexek alatt? Hát, kérem szépen, előfordult már, hogy konkrétan szavakban megfogalmazott vágyig csak akkor jutott el a vádlott, mikor az amúgy már egyszer kétvállon lévő leány már éppen férjhez készült menni máshoz. Ilyenkor azzal szokott fenyegetőzni, hogy ő lesz az illető lány Hufnágel Pistije. Hányszor előfordult már, hogy szinte 100 %-os szituációkat hagyott ki villamoson, utcán, boltban stb., pusztán azért, mert túl gyorsan kellett volna reagálnia. Ráadásul nemcsak a kezdetek kezdetén tud hibázni, képes egy néha teljesen sínen lévő ügyet is egy távirattal, egy látványos hasraeséssel, vagy valami hasonló idétlenséggel elrontani. Sőt, az is megesett már, hogy a kritikus pillanatokban derült csak ki: a vádlottnak nem áll rendelkezésére csak egy darab gumióvszer. Tisztelt bíróság, ezen állításom alátámasztásaként becsatolom ezt a tárgyi bizonyítékot. *(Letesz egy használt gumióvszert a bíróság asztalára)*.

Sors: Köszönjük kisasszony! Van valakinek hozzáfűzni valója? Parancsoljon Pú úr!

Pú: Jobbra átt! Léi-péis: (inö) - dujjj!! Önnek vezénylek: gázkészültség, GÁZ!!!

Sors: Már megbocsásson vádlott úr, de mit tesz ön?!

Pú: *(egy kicsit összeszedi magát)* Bocsánat! Ezer bocsánat! Igazából csak meg szerettem volna magyarázni egy-két dolgot azok közül, amit a

koronatanú itt összehordott.

Sors: Csak tessék!

Pú: Igen, máris kezdem. Szóval: én megtettem mindent; megkérdeztem a római jogos lánytól, hogy: „na, mire ez a hirtelen tudásszomj?”; „TTK-sok Álmával” pedig nemcsak köszöngettünk egymásnak, azt is megkérdeztem egyszer tőle, hogy ő úszott-e reggel a hármaskör pályán; azt mondta nem. Lujzával elvi okokból nem foglalkoztam, ugyanis volt neki egy asztronauta barátja; az ilyen indíttatású önmegtartóztatást - engedtessek meg nekem, tisztelt bíróság - férfiasabb magatartásnak tartom mint ösztöneink lánckarikájával orrunkban, tenyészbika módján, válogatás nélkül keresni a kielégülést. Hogy baj volna a reflexeim-mel? *(Zoltán demonstratív karate ütést mér önnön bal térdére, ami látványosan előre lendül.)* A táviratról csak annyit, hogy azt a kedves papa bontotta fel, nem a címzett. Ami az óvszert illeti, töredelmesen bevallom, a koronatanú igazat szólt, de mentségemre szolgáljon: azóta mindig van nálam nagyobb-egyenlő: három darab, tehát ilyen vonatkozásban a társadalomra való veszélyességem megszűnt.

Sors: Köszönöm, Pú úr! Most pedig a bíróság felkéri az ügyvéd urat, hogy ismertesse azokat az okiratokat, amelyekkel védencének nőügyekben tanúsított helytálló magatartását kívánja igazolni.

Az ügyvéd: Tisztelt bíróság! Két teljes bizonyító erejű magánokiratot kívánok ismertetni; tulajdonképpen két egyetemi előadáson végrehajtott levélváltásról van szó, melyet a levelezők saját kézzel írtak, majd aláírtak. Íme az első:

„Szia Móni!

Téged szemeltelek ki a Jancsi és Juliska II. című darab primadonnájának. Arra gondoltam, hogy páratlan bájed és szépséged, mellyel csak kedvességed veheti fel a versenyt, talán a nézőkre is olyan hatással lehet, mint réám,

Tisztelettel:

Pú Zoltán Dzsó

U.I.: Sok boldog névnapot!”

„Kedves Zoltán!

Köszönöm a megtiszteltetést, az elegáns bókot és a jókívánságot, igazán kedves vagy! No, és miből állna a szerep? Írd már le légy oly kedves!

Móni”

„Boldoggá tettél! Oh! De most elő a szereppel: majd a próbákon megmondom, mikor kell félhomályban, csábosan, lenge öltözékben lebegned, majd én ölbe veszek és félreérthetetlen arckifejezéssel eltávoznak a függöny mögé. Ja, és van még egy ágyjelenet is a darabban, melyet bonyolult lélektani vonatkozásai miatt nem ártana előbb külön is elpróbálnunk. No, mit szólsz?”

„Nem nagy szerep! Jól van, benne vagyok!”

Sors: Ez eddig rendben is van ügyvéd úr, de hogyan bizonyítja azt, hogy a kétségtelenül kellő alapossággal előkészített hadműveletet siker koronázta?

Az ügyvéd: Erre szolgál a másik levélváltás, mely Zoltán és Tömoár nevezetű vadásztársa között zajlott le, közvetlenül a fenti akció sikerrel való megkoronáztatása után.

Íme:

„Tömoár!

Akkor gyere este 21 h-ra az Eötvös Koliba, megszóljuk a bulit, aztán megbeszéljük az országos bige-helyzetet.

Dzsó”

„Dzsóm!

Lehet szó róla. Az illető hölgy is ott lesz? Kérlek gondoskodj a barátnőjéről is. Egyébként milyen típusú? Jugyus? Sztár? Orvosis? Szőke, barna, ősz? Néger? Ildikó? 65 mintájú, vagy fiatalabb?

Tömoár”

„Ott leszek, szavak helyett beszéljen a kubatúra! Úgyhogy jer!”

Az okirat ismertetésén túl, tisztelt bíróság, indítványozni kívánom, hogy Egy Lány koronatanú által becsatolt tárgyi bizonyítékot vesse alá a bíróság spermium vizsgálatnak, annak ellenőrzéseképpen, hogy az nem koholt bizonyíték-e.

Sors: Az ügyvéd úr által javasolt, szembesítéssel vegyes felismerésre bemutatást azonnal eszközöljük, ám előtte hadd kérdezzek valamit. A fent idézett okiratok csupán vadászsiker közvetett bizonyítékának tekinthetők. Hogyan kívánja ezzel a védelem bizonyítani a vádlott adott életkorszakának egészére vonatkozóan a nőkhöz való megfelelő viszonyulást?

Az ügyvéd: Bíró úr, bevallom, már vártam a kérdést. Nos, mi mindenre gondoltunk, így rendelkezésünkre áll még háromezer ugyanilyen okirat, ennyi példányban fénymásoltuk le az ismertetett okiratokat. Ezennel ezeket az új bizonyítékokat becsatolom. *(diadalittas arccal letesz a bíró asztalára három nagy köteg papírt.)*

Sors: Köszönöm ügyvéd úr! Most pedig megkérdem Pú Zoltán vádlottól: felismeri-e ezeket a spermiumokat, s beismeri-e, hogy azok tőle származnak? *(A koronatanú által becsatolt, csalódott, s egyben szemrehányó tekintetű, néhány millió spermiumot a vádlott elé tartja.)*

Pú: Igen.

- Sors: Önök, spermium urak, felismerik-e Pú Zoltánt, mint gazdaszervezetüket?
- Spermiumok: Igen, mi felismerjük őt, ő volt az, ki olyan csúnyán becsapott minket ezzel a gumival.
- Sors: Köszönöm. Most pedig hallgassuk meg a bizonyítási eljárás utolsó szakaszában Giovanni Giacomo Casanova kalandor szakértő urat.
- Casanova: Tisztelt bíróság! tekintettel a vizsgált probléma összetett voltára, igen sokrétű elemzést végeztem. A vádlottról megállapítottam, hogy szexuális beállítottságát tekintve erős popsicentrikusság mutatható ki; a női nem rajongóinak másik nagy iskolájára jellemző, úgynevezett mamma-gigantománia csak foltokban jelentkezik. A vádlott az ókori görögökhöz hasonló érzékenységet tanúsít e testrész irányában, barát-női mindig személyes „Aphrodité Kallipürgoszok” (= szép fenekű istennők) voltak, ez a magyarázat arra, hogy bizonyos esetekben miért torpan meg, látszólag a kapu előtt. Némileg enyhítő körülményként jöhet számításba, hogy túlzott érzékenysége miatt az érintett testrész bármilyen irányú fogyatékosága, pavlovi reflexként a menekülő védekezés programját indítják be nála, így ezeknek a néha férfiatlannak tűnő elbátortalanodásoknak van igazolható természettudományi magyarázata. Itt jegyzem meg, tisztelt bíróság, hogy a vádlott újabban nagyon helyesen óvintézkedéseket vezetett be: az ismerkedés bizonyos szakaszán soha nem mulasztja el a hölgyeket elvinni uszodába, szaunába, esetleg a gőzfürdőbe, ahol a „zsákbamacska” néven ismert csapdát ügyesen átlépi.

(6) Az író saját megjegyzése a témához:

Az újabban napvilágot látott szakirodalomban felütötte fejét egy téves nézet, mely szerint a fentebb, Casanova által leírt preventív óvintézkedések már nem korszerűek. Sajnálatos módon a sárkányológia nagyhírű professzora: dr. Bartha András is ezen az állásponton van. Perelnünk kell vele, igenis szükség van a strandra, ahol a zsákbamacska alattomos vermét biztonságosan járható pallók fedik, úgymint: bikini, monokini, zérókini.

- Sors: A szakértő úr túlságosan elnéző, a bírói gyakorlat szigorúbban kezeli az ilyen eseteket.
- Casanova: Természetesen van aki szigorúbban tekint erre a problémára; egyesek odáig mennek, hogy a férfiasság amúgy egyértelmű tényét is csak szigorú próbatételek után hajlandóak elismerni. Pregnáns példa lehet erre a Ku-ku-ku-ku törzs Pápua Új Guineából, ahol a férfiasság elnyeréséhez a brutális, kövel történő, gyakran halálos kimenetelű körülmételés után, egy már férfi életét kellett elvennie a pályázónak. De nemcsak glóbuszunk másik oldalán vannak ilyen szigorú elveket valló szervezetek, példaként hadd hivatkozzak a magyar származású tudós: Szjúcsör Zsolt teremtette iskolára, akik szerint nem férfi az, ki néger hölgyet nem tett még magáévá. Nem állom meg, hogy itt meg ne jegyezzem: e radikális álláspontot el kell, hogy utasítsuk, sajátos és bizonyos szempontból érthető belső logikája ellenére, ugyanis Magyarország történelmi múltja, földrajzi adottságai miatt igen kevesen

tudnának eleget tenni e követelményeknek. Szóval, tisztelt bíróság, önökön a sor; a független bíróság csak a törvényekre és saját lelkiismeretére támaszkodhat.

Sors: Köszönöm, szakértő úr. Ezennel a bizonyítási eljárást befejezettnek nyilvánítom. *(A bíró rövidlátókra jellemző hunyorgással szétnéz a tárgyalóteremben, majd értetlenkedve megszólal.)* No, de hol a közönség? *(A Sors tovább erőlködik, de nem veszi észre Önöket, kedves olvasóim, a közönség soraiban, pedig Önök mindvégig ott ültek.)*

Ön kedves olvasóm: Szemüveget a bírónak!

Az Ön szomszédja: Hülye a bíró!

Sors: *(felveszi szemüvegét)* Hé, maga ... igen maga, aki most hátranéz! Maga, aki valami könyvet olvas!

Ön, kedves olvasóm: Igen, bíró úr.

Sors: Rendreutasítom! Ha folytatja a rendzavarást, esetleg még egyszer lehülyézi a bíróságot, nemhogy megrendbírságozom, de egyenesen kivezettetem a tárgyalóból.

Ön, kedves olvasóm: Megértettem *(majd, csak úgy magában morfondírozva)* Ilyen igazságtalan lenne a Sors?

Sors: Halljuk a perbeszédeket! Ügyész úr, öné a szó.

Az ügyész: Tisztelt bíróság! Kérem állapítsák meg, hogy a vádlott többszörös visszaesőként elkövetett, különösen nagyívű, önmagunk lelki tökön-rúgását követte el. Tekintettel az enyhítő körülmények szinte teljes hiányára és a kihagyott nők nagy számára, javasolnám, hogy - egy nő orrhoz növesztésével vezekeljen a túlvilágon. Köszönöm.

Az ügyvéd: Tisztelt bíróság! Tekintve, hogy védencem esetében az elkövetett cselekmények vonatkozásában még a gondatlanság sem állapítható meg, így kérem, mentse fel őt e súlyos vád alól. Hadd járjon normális orral, s emelt fővel a túlvilágon. Idézzék eszükbe uraim a nyomozati anyagot; milyen hősieken küzdött védencem a debreceni műjégpályán ifjú hölgyek kegyeiért; méltán kiérdemelte a „jégmezők lovagja” címet. komoly küzdelmet folytatott, kitartóan vadászott mind a debreceni szavannákon, s az ettől alapvetően eltérő terepviszonyokat mutató szegedi dzsungelben is. Még a messze földön híres-hírhedt szegedi boszorkányokkal is bátran szembeszegült, testét- lelkét nem kímélve a fenevadak veszélyes karmolásától. Hosszú őrszolgálatokat teljesített az egyetem előtti „szem” szökőkútban; bulikat el nem mulasztott; szájától vonta el a falatot, ha vadászatról volt szó, mesze túllépve törvényi minimumot - egy nő esetén 100 Ft/hét, ami elegendő mozira, aztán egy tonicra, a törvény indoklása szerint ha többre kerül, az már „veszett fejsze nyele”, kellő anyagi erőket mozdított meg, mindig korrekt módon járt el. Álláspontunk szerint nemcsak az igen tisztelt Casanova kalandor szakértő úr által feltárt, hanem egyéb enyhítő körülmények is azt látszanak alátámasztani, hogy a vádlott társadalomra való veszélyességének csekély foka miatt nem szükséges őt büntetéssel sújtani. Az uszodában történő vadászatok során például

igen komoly vadászerényekről tett több ízben tanúbizonyságot. A fentiek alapján kérem a tisztelt bíróságot, hogy mentse fel védencemet a vád alól!

Sors: Köszönöm, uraim! Megkérdezem a vádlottat, hogy kíván-e élni az utolsó szó jogával?

Pú: Igen ... Tisztelt bíróság, lelkem prizmája mindig színeire bontotta a lányok lényét.

Az ügyész: Hogy oda ne rohanjak!

Sors: Csendet! Nem adtam meg a szót!

Az ügyész: Szerintem csak teszi a fejét!

Az ügyvéd: Tiltakozom!

Sors: Ügyész úr, azonnal hagyja abba, mert különben kiűrtetem magát! Öné az utolsó szó, Pú úr.

Pú: ... lényét.

Sors: Köszönöm. Kérjük, hagyják el a termet, a bíróság zártkörű tanácskozásra visszavonul.

(7) Míg a Sors, Kharón és Tarzan tanakodnak, addig én befejezem a gondolatkísérletet és egyben javaslom önöknek, kedves olvasóim, hogy pihentetőül hörpintsenek fel egy csésze forró kávé, vagy egy stampedli unicumot, vagy ha ez sem jó, akkor egy adag tejport (azt mindenki szereti).

(8) A Sors nem él jogállamban, így ítéletét sem hirdeti ki nyilvánosan, a jogorvoslatokat sem ismeri.

Én mondom önöknek, jobb, ha visszatérünk Szegedre.

* * *

197. § Bátor és kalandvágyó emberek vonattal mennek Szegedre. Otthoni kényelmes hintaszékben ülő olvasóm, csatlakozzunk most Zoltánhoz, feledjük el a kényelmet és a biztonságot! Kalandra fel!

Van abban valami már-már perverzül pimasz, hogy a MÁV „Napfény Expressz” névvel illeti egyik járatát. Mint tudjuk, a Nap fénye 150 000 000 km-t tesz meg 8 perc 40 másodperc alatt a világegyetem törvényei szerinti legnagyobb sebességgel, hajsza! pontosan. „Namármost, kérdelem én - tűnődött egy ízben Zoltán -, mi köze ennek ahhoz a miazmás, szörccsimbókos, fonnyadt, kocsonyás céghez, aminek járgányai, szinte teljesen ad hoc alapon vánszorognak le s fel szép hazánk rövidke sínpályáin?”

Zoltán tett (ahogy a rulettben szokták), csakhogy ő nem milliókat jelképező, gyermeket, színes lapocskákat helyezett el egy zöld rublikában élveteg, s egyben szigorú tekintettel, hanem saját csomagját a peron azon pontján, ahol szerinte a legnagyobb valószínűséggel lesz a beérkező vonat ajtaja. A tét komoly: vagy kényelmesen fellibbenni; vagy kivetkőzve emberi mivoltunkból, vérben forgó szemmel, hörögve tiporni, tulakodni. A nagymenők dupla vagy semmit játszva nem a peronon „tesznek”, hanem a sínpár másik oldalán, a fekália-áztatta

salakon (vagy vetélytársak nélkül, úri módon szállnak fel, vagy nem, rosszabb esetben nyomorultul széttrancsírozódnak az acélkerekek alatt).

Púnak szerencséje volt, felfért a vonatra. Leülni ugyan nem tudott, de hát ilyesmi úgyis csak a tündérmesékben létezik.

A mocskos, bűzös hulló kisiklott a debreceni állomásról, hősünk üveges szemmel nézte az elsuhanó fákat a sárgásbarnává mocskolódott üvegen keresztül. Ragályos párák, gőzök simogatták védtelen testét.

198. § Míg mi a gondolatkísérlettel voltunk elfoglalva, addig a regény másik szála (mit nagy ravaszul elvarratlan hagytam) hűségesen várt önre: olvasó-Thészeuszom. Nosza. Ragadja most meg e fonalat! Az óvatos Ariadné kivezeti önt a labirintusból:

Csengettek. A Répa utcai albérletben már nem volt senki, csak Pempő. Pú és Maci Laci már korábban befejezték a vizsgaidőszakot, s nekivágtak nagy vígan a nyárnak.

A csengő is egy kicsit értetlenkedve csengett: ki a fene lehet az ilyenkor estefelé?!...

- Jöjjön be, Karcsi bá' - fűzte hozzá Pempő az elmotyogott köszönéshez.

- Szervusz, Laci - és élvezeteg fröccsenéssel megvillantak az öreg vérekes, savósínú szemei.

Ezt követően - ahogy később Pempő lúdbőrözve elmesélte társainak - a tulaj leheveredett az ágyra „mint valami hetéra”, majd bizalmas beszélgetést kezdeményezett, egy-egy atyáskodó térdre-veregetés-szerű simogatással központoszva mondandóját.

- Mondd, Laci, mi van a te szexuális életeddel?

- Hát, ... hát van... az van.

Itt néhány másodperc hatásszünet következett; Pempőt kiverte a hideg verejték, Karcsi bá' pedig ravaszskásan mosolyogva kacsintott egyet, majd megszólalt:

- Tudod, a mai felvilágosult szakirodalom már egészen másként viszonyul a homoszexualitáshoz .. Gyere, ülj ide mellém - bűgta el az öreg, majd ismét kacsintott egyet - no, gyere már!

Pempőnek ekkor esett le igazán a dolog.

- Dehogyan megyek!

- No, de miért nem?

- Mert nem szeretem, ha vénemberek kacsintgatnak rám!

- Ugyan már Laci, nem kell ezt olyan nagyon mellre szívni - s ezzel „Bonvivánnak-képzeli-magát” megsimogatta Pempő szakállát, ki irtózva kapta el szerencsétlen fejét, szinte megloccsant fejében az a sok információ, amit a másnapi vizsgához gyömöszölt agytekervényeibe.

Karcsi bá' megragadta Pempő karját, s összeszorított fogakkal, kéjesen fennakadt szemekkel, lihegve ezt sziszegte:

- Szerelmem, légy enyém!

(V. ö.: 151., 189. §-okkal. - A szerk. barátja.)

199. § Regényem cselekményeinek vonaton száguldó szála közben lassan utoléri emezt!

A vonaton beesteledett. Egy indokolatlanul naiv szülőpár pizsamára öltöztette kamasz gyermekét.

200. § A §-ok legjubileumabbika

Örömmel tudatom önnel, kedves olvasóm, hogy a mai napon - bár még nyirkos a levegő -, de kinyitotta kapuit a Kék Vaddisznóhoz címzett korcsma. A harapnivalóan zöld erdőben talán ez a legbiztosabb jele a nyár közeledtének. Ilyenkor, szürkület közeledtével, ha a vándor hegyezi egy kicsit a fülét, meghallhatja a forró évszak lépteinek moraját.

C'est la Paris!

201. § Harry Klein elhelyezett egy piciny, műanyag, csontvázas kulcstartóról leszedett koponyát az asztala sarkán lévő fokföldi ibolya kerek levelére, majd eképpen instruálva a virágot: „légy komorságból kizökken, eltűnődő”, elmondta neki a megtanulandó szöveget:

- Hadd lám. Haj, szegény Yorick! - azonban tovább nem jutott a rendezéssel, ugyanis csengettek.

Harry tehetséges fiú volt, gyakran eljátszozott azzal a gondolattal, amit íróasztalának bal felső fiókjában tartott: „Mit nekem a sztárság! Inkább a villámot jelentő deszkák!” Ezért a nemes célért sok mindenre kapható volt, még formabontó kísérletezésre is. Épp egy ilyen kísérlet alanya csöngetett akkor be az albérletbe.

- Vau! - köszönt az eb illedelmesen.

- Jó napot! Kutya jól tetszik kinézni!

- Vau.

- Ebül járt?

- Vau.

- Értem, szóval kocsival jött; no de ne ácsorogjunk itt kinn, kerüljön beljebb!

- Vau.

Harry szobájában már elő voltak készítve az eszközök az új kísérlethez: a kutyafilm rendezéséhez. A művészvizslával az „Eb ura fakó” című, világviszonylatban is első kutyafilm létrehozásán fáradoztak. Ez egy merőben újszerű filmalkotási mód, ahol a kutyák számára érdekes képsorok (úgy mint: kutyaól, Hold, velőcsont, kutya-orgazmusok stb.) és hang effektek (úgy mint: csaholás, ugatás, nyüszítés, csontropogás, macskanyávogás stb.) követik egymást. Az éppen akkor forgatott film „művészi film” volt és mint ilyen, ment’ minden brutalitástól és pornográfiától.

A forgatókönyv egy kutya és egy macska barátságáról szólt, mit megméltelyezett a kutya dekadens önmarcangolása, s az, hogy a macskát kutya se vette. Végül a macska ebek harmincadjára jutott, s az eb csontja is beforrt.

Éppen az első jelenet hosszú, fájdalmas vonításán dolgoztak, mikor ismét megszólalt a csengő. Harry bosszankodva ment ajtót nyitni, tudván-tudta, hogy Marlon akkor éppen transzban leledzett a házi Morrison szentély előtt. Az ajtóban Vén Kérgesszívű Országúti Medve állt; egyenesen Ugandából érkezett.

202. § A vonatozással járó megpróbáltatások monoton agresszivitással tépdesték az utazók idegeit. Igazából csak egy-két fazon bírja az ilyesmit hosszú távon. Ott van például ez a Vasco de Gama, vagy Marco Polo, vagy Colombus, nem is beszélve Armstrongról. Ám nemcsak ezek az urak képesek ilyen nagy utakra, Pú fantáziája is megteszi ugyanezt, ha arról van szó.

Még Zöldszemű Ildikó uralkodása idején kitalálta, hogy mire nagy lesz, addigra társasutazásokat fognak szervezni a Holdra. A technika azonban nem bírta a versenyt Zoltán fantáziájával, pusztán addig jutott el a fejlődésben, hogy az egyetem előtti „szivattyú”, vagy más néven „Döbrentei tér” áttelepítését tette lehetővé a Holdra. *(Ami egyébként nincs sajtból, bármennyiszer gajdolta is el ezt a téveszmét Demjén Rózsi. - A szerk. barátja.)*

Szóval Zoltán elbukta Ildikóval szemben az egy darab habosmákost, ami a fogadás tárgyát képezte, ettől függetlenül megcsörrent a mellette lévő ülésen lapító telefon. *(Én tettem oda. - A szerző.)* Pú kicsit tétovázva felemelte a kagylót, kivett belőle egy igazgyöngyöt, majd megszólalt:

- Halló, Pú Zoltán vagyok, tessék!

- Szevasz, én vagyok az Pempő.

- Szia! Mi van veled, olyan izgatott a hangod?

- Azonnal el kell költöznünk, Karcsi bá' fel akart csípni!

- Micsoda? Nem értek az egészből semmit! De tudod mit, hívj vissza egy kicsit később ... én ugyanis még nem értem el arra az időskira, ahol a te cselekményed szála fut. Tudod milyen lassúak ezek a vonatok.

Ekkor lépett be a fürkébe Lakásbejelentős Cum Laude, akiről már a 188. §-ban kiderült, hogy Zoltán félévente szokta látni. Hősünk (szellemesen) megkérte a lányt, hogy menjen ki vagy kétszer, háromszor a fürkéből és legyen szíves vele újra találkozni, s így újabb fél éveket nyerhetnek a rabló időtől, hiszen a MÁV-ra ilyen szempontból nem nagyon számíthatnak.

203. § Vén Kérgesszívű Országúti Medve saját széles vigyorát látta viszont Harry arcán.

- Szervusz öreg cimbora! Hát hazajöttél?.... Marlon gyere már!

- Ho, hó!! Kit látnak szemeim?! - üdvözölte az újonnan érkezőt a király karra járó barátunk.

Az egymást melegen átölelő barátok feledték szigorú elveiket, a társadalmi normák gátjainak zsilipjét felemelve szabad utat engedtek érzéseik árájának. Marlon egy pillanat alatt elszakította a hosszú évek tananyagának súlya alatt kialakult királyi-marionett-személyiség zsinórjait; Harry sem törődött a rendezőség attribútumával: nyaka köré tekeredő selyemsáljának porba hullásával.

- Ugandából jöttél? - kérdezte Harry csillogó szemmel.

- Aha.

- Vau - szólt közbe a művészek túlérzékenységet demonstráló sértődöttséggel a vizsla, s felhúzott orral kilépett a még nyitva lévő bejárat ajtón.

- Majd máskor! Ne haragudjon! - vigasztalta sátortetőt formáló szemöldökkel Harry.

- Vau.

- Viszontlátásra.

Vén Kérgesszívű Országúti Medve ezalatt elővette az ajándékokat, mit régenlátott barátainak hozott a messzi távolból. (Bár rosszmájú egyének azt terjesztgették, hogy nem is járt olyan messze, csak mondjuk Tatabányán, ahol magányában eltemetkezve kiötölt mindenféle kalandokat, izgalmas utazásokat, s ezenközben inkognitóban habarcsot kevert egy maszek kőműves műhelyének hátsó udvarában.)

- Kedves Marlon, ez a tiéd.
- Hát ez meg mi az ördög?

204. § A Szeged felé tartó vonaton a nagy vízvázasztót a ceglédi átszállás jelentette. Aki ezután a selejtező után versenyben maradt, annak már nem sok izgalmivalója maradt. Kedves olvasóim engedelmével nem ecsetelem részletesen a ceglédi borzalmakat; semmi szükség ma, a szív és érrendszeri betegségek korában arra, hogy infarktust okozzak bárkinek is. Lényeg az, hogy Pú szerencsésen feljutott, igaz, csak a fürdőkocsiba. Egyébként a szociáldarwinisták szerint kifejezetten szükség van a XX. század végén is a ceglédihez hasonló evolúciós akadályokra. Fals érvelésük szerint a társadalmi fejlődés genetikailag degenerálta fajunkat, s e folyamat katasztrófához fog vezetni, ha pl. Cegléden nem adunk lehetőséget arra, hogy hulljon a férgese.

Zoltán valamivel jobban elviselte a fürdőkocsit, mint a másikat. Egy kicsit ugyan terhesnek érezte, hogy ott mindig kötelező az úszósapka, holott már az uszodában sem követelték meg használatát. Természetesen probléma volt a fülke előtti lábmosó vizének állagával és a kocsik végében található döngönyöző vizének hőmérsékletével is, és annak ellenére, hogy itt külön személyzet kezelte a jegyeket, a vasút alkalmazottai itt sem hagytak fel a szokásos évődéssel vegyes csintalankodással.

- Kérem a kezeletlen menetjegyeket! - motyogta, alig érthető orrhangon a bűvármaszki mögül a jegykezelő, háta mögött az ügyeletes szolgálati ellenőrrel, aki hangsúlyozandó beosztását, nem elégedett meg a jegykezelő bűvárpipájával, maszkjával, békalábaival stb., hanem nehézbűvár felszerelést öltött. *(A szolgálati ellenőrök ellenőrei bűvárharangban közlekedtek. - A szerk. barátja.)*

- Tessék.

Ezt követően annak apropóján, hogy Zoltán úszószemüvegén nem volt dioptria, disputa vette kezdetét. Viszonylag hamar eltértek a tárgytól, s a dialektikus szóváltás fonala egymás szellemi képességeinek különböző szemszögéből való láttatása köré gombolyodott. Miután Zoltán elmondta utolsó érvét: „Hülye-marha, hülye-marha, hülye-marha, hülye-marha!”, úgy döntött a két hatalmasság, hogy kiakolbóltják őt a kocsiból, szaknyelven szólva: „kizárják az utazásból”. Ám egyvalamit nem vettek figyelembe: Pú a Winnetou négy kötetén nevelkedett, így a kényszerleszállást követő 15 secundumon belül ismét a vonaton volt; felszállt a másik oldalra. „Azt hiszem, itt az ideje, hogy visszahívjam Pempőt!” - gondolta és alábukott az addigra félig feltöltött kocsik vizében. Dioptria nélkül is hamar megtalálta az általam bekészített vízálló telefont. Tárcsázott, majd bugyborékolva megszólalt:

- Na, most mondd, mi van!

- Végre, hogy felhívtál!” El kell költöznünk, mégpedig sürgősen! Képzeld, Karcsi bá’ le-támadott; jelenleg sakkbán tartom a partvissal a szoba sarkában.

- Mit csinálsz?

- Én bizony ki nem engedem onnan, míg fel nem hagy azzal a szándékával, hogy magáévá tesz!!!

- Most mit csinál az a vén bolond?

- Meztelenül tekergeti magát a szoba sarkában; személyes csáberejével kívánja kicsavarni kezemből a partvist.

- De hát...

- Most leteszem, mert mindjárt ugrik. Ha tudni akarod az előzményeket, olvasd el Zeke dr. regényének 151., 189., 198. §-ait.

- Pempő! Halló!.... Halló! ...Pempő!!

-

205. § - Ez nem ördög, hanem egészen más.

Marlon és Harry versenyt csodálkoztak.

- Ez pedig a tiéd, kedves Harry.

A két szuperpraktikus ajándék annyira letaglózta a két boldog tulajdonost, hogy elmerülve az öntudatlan ajándék-nézegetésben észre sem vették, amint újkeletű reflexeik, ravaszdi módon, ismét besurrantak idegeikbe. Harry felvette selyem sálját, Marlon pedig összekötötte a királyi-marionett-személyiség eltépett madzagjait.

Harry Klein hiába szedte össze Konsztantyin Szergejevics Sztanyiszlavszkij diktálta „összes átélést, a mű lényegének tudatos megformálását”, bizony mégsem sikerült megfejtene, hogy mit is kapott ajándékba a Vén Kérgesszívű Országúti Medvétől. Bizony nehéz is egyből felismerni egy olyan borszeszegőt, melybe iránytű és szextáns van beépítve és a kupakban fluoreszkáló festéktartó, fogpiszkáló készlet, 3 db ár és egy mini, recés csontvágó késcske van elhelyezve; az üvegcsé alján mágnes található és egy görgős hónaljkenetető.

Marlon sem boldogult az ő ajándékával. Méltóságteljesen - miként az önmagát saját állával azonosító (*L'État c'est moi.* - *A szerk.*) XIV. Lajos (alvilági nevén: Napkirály) - is kissé bizalmatlankodva forgatta kezében azt a logarléccel, centiméterrel ellátott kicsiny, összecusukható szekercét, mely végén lévő, fagyálló folyadékkal feltöltött, úgynevezett magashegységi beöntő pumpa piroslott.

A Vén Kérgesszívű Országúti Medve boldogan nézte barátait, amint azok lassan-lassan felfedezik az ajándékok mérhetetlenül praktikus voltát. Amazok pedig egyre ügyesebb kézzel égetgették, méricskéltek, fogpiszkáltak, fűrészelték, ütögették, beöntötték egymást és magukat.

Mit törődnek ők hárman (a boldog ajándékozó és két kedvezményezettje) a rájuk telepedő éjszakával; nemúgy a Hold és a művész vizsla, kik „savanyú kettesben” kint rekedtek és szomorúságuknak egyik sápadt fényével, másik keserves vonításával adott nyomatékot.

Az élet ilyen módon Harry Klein helyett megrendezte a film első jelenetének vonítását.

206. § Ebben a §-ban egy hatalmas hangrobbanás hallatszott; a regény vonaton jövő szála utolérte a másikat.

Pú Zoltán ezt az elemi erejű dörrenést követően érkezett meg igazából Szegedre. A belváros házainak ablakai megremegtek, a Széchenyi tér galambjai felröppentek, a Dóm tornyai berezonáltak, az Eiffel tervezte régi híd belengett.

A „jelenés 3.” ideje elérkezett.

207. § JELENÉS 3. Pú egyik kedvenc helyén, az egyetem előtti „szem” szökőkút „ideghártyáján” ücsörgött, mikor beúszott a képbe egy predragonikus korban lévő, csinos (Cum

Laude), szöke lány. *(A könnyebb megértést elősegítendő tervrajzot, s egyben eseményvázlatot adok. - A szerző.)*

Zoltán éppen megérett erre a jelenésre, ha ez nem történik, lehet, hogy elhatalmasodtak volna rajta a kandúr elvonási tünetek (így is megesett, hogy sztaniolpapírt rágsált kínjában).

Ahogy így hirtelen elé került a jelenések hölgye, a karácsonyból nyíló tavaszi alagút tündére, különös bizsergés futott át rajta. Csupán ennyi volt a közvetlenül érezhető hatása annak, hogy a látomások, álmok lánya megelevenedett előtte. Zoltán eleinte fel sem fogta a dolgok jelentőségét (pedig a régi híd még mindig hullámozott kicsit a hangrobbanás után), csak eldöntötte, hogy addig nem tágit, amíg a szökesége sebezhető felületet nem mutat magán, s aztán....

Saját tapasztalataim is azt látszanak alátámasztani, hogy a fenti terveket talán semmi sem teheti annyira kétséges kimenetelűekké, mint egy bizonytalan státuszú főszereplő váratlan feltűnése a színen. Így történt ez Pú esetében is, a lány ugyanis a tízes buszon - ahová Zoltán settenkedő léptei követték - megosztotta kellemes társaságát egy ilyen úriemberrel. A lány sem ismerte meg Zoltánt, akkor még nem tudott semmit a Pú Zoltán nevű egyénről, a regény korábbi történeteiben ugyanis igazából csak megfoghatatlan és illanó lelki lényege szerepelt. Az Edwarddal történtek például, mindkettőjük legbelső énjének meghatározó összetevőjét jelentették, érdekes módon azonban a 70. §-ra, az abban szereplő konkrét fiúra és lányra már egyikőjük sem emlékezett. Az emlék azonban elevenen élt bennük. Nem egy fiúnak s egy lánynak, hanem a fiúnak és a lánynak az emléke.

Szóval ott álltak hárman a tízes busz csuklójában. Komlósi Péter (nevezzük nevén a gyermeket) elég hamar észrevette, hogy Púval valami nincs rendben, jelezte is a lánynak a dolgot, nehogy az aztán nagyon meglepődjön egy esetleges kabátszétrántásos szatírmozdulat láttán. A lány értetlenkedve mérte végig Zoltánt, még mindig nem ugrott be neki semmi.

Egy kommunikatív úton leszatírozott és lefitymált vadász teljesen természetesen viselkedik, amikor kivörösödve begöröcsöl, haja az égnek áll és lábfejei ökölbe szorúlnak. Ez a körülmény csak nehezítette hősünk dolgát, aki érezte: már nem sok ideje van a cselekvésre. Úgy is volt, Komlósi Péter megnyomta a leszállásjelző gombot. „Akármilyen lesz is, a tettek mezejére kell lépjek” - gondolta Zoltán és nem jutott eszébe semmi egyéb.

A busz lassított, s támadni kész csörgőkígyók agresszív sziszegésével nyílt az ajtó.

„Rabok legyünk, vagy szabadok?”

Zoltán keményen és egyértelműen odalépett az ezen meghökkent párhoz, majd megszólalt:

- Hát ti?

A válasz tulajdonképpen elmaradt, de azért Pú érezte: valamit megmozdított. Hiába röhögtek rajta mind a buszon, mind a megállóban kedves embertársai, hiába öltötte fel az idétlen ember rikító lelki köpönyegét; belül, Edward nevű kerékpárjának lényege vidáman száguldozott az izomrostok, idegek, inak, zsigerek serpentinjein; szélsebesen pörgő kerekek küllői csillantak Zoltán zöldesbarna szemeiben.

- Micsoda faszi! - konstataulta a buszt elhagyva Komlósi Péter. - És milyen szerencsétlen ezzel az átlátszó balfék dumával.

A lány mosolygott, de nem szólt semmit.

MELLÉKLET A „JELENÉS 3”-HOZ

Tisztelt Pú úr!

Alulírott, felelősségem teljes tudatában, kijelentem a következőket:

1. Az 1988. május 7-i eseményeket az új történelmi és társadalmi helyzetben átértékeltem. Hosszú és kemény küzdelem eredményeként magamévá tettem a következtetést: a buszon történtek, az adott történelmi szituációban nemhogy nevetségesek nem voltak, de a legmesszebbmenőkig helyesnek és megfontoltnak bizonyultak. Ezt a jövő gyönyörűen igazolta.

2. Mélységes büntudatot és megbánást érzek, amiért egy ilyen volumenű gondolkodó döntésének helyességét megkérdőjelezni merészeltem, sőt, alávalóságomban őt magát is méltóságában sértettem. Ezeket rögzítenem úgy hazafias, mint emberi kötelességemnek éreztem.

Maradok tisztelettel:

Komlósi Péter

Kelt: Szegeden, 1989. október 23-án.”

Erről ennyit. Yeah!

208. § - Szia, az én nevem Hörcsögő - mondta a lány másnap, ugyanazon a buszon, ugyanazon a szakaszon, ahol előző nap leszállt Péterrel.

- Szia, a nevem Pú Zoltán Dzsó. De jó, hogy megint találkoztunk!

E történelmi találkozót követően hősünk és Hörcsögő éveken át minden nap találkoztak. Meg-elevenedett saját életükben a karácsony meséje: a kicsi tetőtéri szoba, a ravaszul tekergőző szegedi utcák, a mindig önmaga tavaszába forduló életöröm.

Zoltán egészen világosan emlékezett erre a korszakhatárra, később sokat emlegette: „Abban a pillanatban nem tudtam elképzelni semmit, ami távolabb állt volna tőlem, mint az a bizonyos borostyános mandzsettagomb.”

209. § A Nagyvilág tudomást sem vett arról, hogy Pú szerint ő, mármint a Nagyvilág, teljesen megváltozott. Minden ment a régi, megszokott kerékvágásban, legfeljebb egy-két rendhagyó esemény kavarta fel az egyetem életének nyugodt vizét. Igazán csak azért, kedves olvasóm, hogy tudja kalibrálni a mindennapiság csendes nyugalma dörrenéseivel megtörő „sors-ágyúkat”, hozok egy jellegzetes példát: Elvisz azt mondta, hogy álmában seggbe rúgta az angóra macskája. Másnap ezért komoly büntetést mért az állatra.

210. § - Na, milyen volt?

- Jó. - válaszolta Zoltán (most mindegy, hogy kinek) arra a kérdésre, amelyről nem is tudta, hogy mire vonatkozik.

Ez, kérem, a hurra-optimizmus jele, a boldog derűé, melyből életfilozófia sarjadhat:

„Ha mindenki úgy élne, amilyen módon szeretné, ha mindenki más élne, mindenki elégedett lenne; akkor tényleg mindenki elégedett lehetne, még ha mindenki másképpen élne is.”

211. § Impresszionista vénámat megcsillantandó fellökök egy-két pillanatkép-impressziót regényem vásznára, pusztán azért, hogy Hörcsögő és Zoltán szerelmének békés csendélete mögött megjelenjen az izgalmasan vibráló, színes háttér:

1. Piros: D'Artagnan, valahol Szaturnusz gyűrűjében találkozott a holdbéli korszak ILDIKÓ szériájából a saját ex-Ildikójával. A lány nem volt egyedül, szíve alatt sártekénkre készülődő gyermeke rúgkapált, balján pedig Sztanyiszláv délcegett. D'Artagnan akkor látta először így hármójukat. A bemutatást követően a testőr illedelmesen elmondta azt, ami a legtávolabb állt a valóságtól: „Örvendek!”

2. Lila: Jóby, az egyetemi kosárlabda csapat oszlopos tagjaként, a legjobb négy közé jutásért vívott fogcsikorgatóan nehéz küzdelem során - mivel elmélázott - egy hatalmas, három pontos önkosarat dobott.

212. § Mindjárt a legelején teljesen egyértelmű volt, hogy Hörcsögő és Pú találkozásából nagyon ígéretes szerelem fog kibomlani. Hetekig úsztak egymás aurájában, egymás testének bizalmas, meghitt melegében; simogatták egymást szavakkal, gesztusokkal, anélkül, hogy bármi „18 éven felülieknek”-et tettek volna. Ez a boldog, nyugodt, s ugyanakkor mégis bizsergető feszültséggel teli időszak olyan volt a kitavaszkodott Szeged városában, mint egy szívmengetően gyönyörű akkordfűzés harmóniájában kalandozó, tisztán csengő énekhang.

Zoltán abban az időben színházi statisztálással próbálta meg kiegészíteni csekély ösztöndíját (Maci Lacival, Jóbyval, Oszmánval, Elvisszel és még sokmindenki mással együtt), elsősorban Fortinbras seregének katonájaként, illetve az Igor hercegből hős, majd megalázott, szenvedő bojárként.

Egy ilyen színházi este jelentette Pú számára a biztos belépőt Hörcsögő életének legintimebb, legmelegebb szférájába, mondhatnók, ekkor csordult ki a pohár.

Mikor az Igor herceg Zak kánjaként Pú, aki csak a hecc kedvéért ugrott be aznap este erre a szerepre, össze-vissza téblábolt a színpadon, az egyszerű tatár pór nép helyett hercegeket, hercegnőket fenyegetett meg agresszív ostorcsapásokkal, majd csaknem felborította a főhős térdeplő lányát, Hörcsögő ráérezett Zoltán személyiségének egyszerre mind a négy fontos szférájára:

- az elsőre, ami egy balfácánt sejtet, ezt a felületes szemlélő látja,
- a másodikra, ami egy ironikus alkatú fickót mutat annak, aki cimbora szinten ismeri őt,
- harmadikra, ami az ironia kérge alatti emberszeretet melegségét őrzi, ezt azok látják, akik tényleg szeretik őt,
- végül a negyedikre, a magra, ami maga a balfácánság.

Zoltán személyiségének ez az őszinteség a titka és egyben sebezhetőségének forrása is, ami abból adódik, hogy az őt felületesen ismerő is tökéletesen megismerheti legbelső mozgatóinak lényegét, legfeljebb egyből nem hisz a szemének.

3. Méregzöld: Rahan Eörs, az év eleji beiratkozáshoz szükséges röntgen vizsgálat előtt - tréfából -, szigetelő szalaggal a hátára erősített egy kinyitott szabászollót.

213. § Ennek a §-nak a tartalmát a kedves 18 éven felüli olvasók képzeletére bízom... Támpontként azért annyit elárulok, hogy a helyszín már az új albérlet volt, ahová Karcsi bá' elől menekültek a filozófusok.

214. § Hörcsögő és Pú nagyokat lépett, szinte repült. A szikrázó napsütésben óriási cseppek-

ben hulló, meleg eső, mint valami ősi titkokat rejtő elixír, bebalzsamozta testüket. A szemkápráztató, hatalmas égi országút színes sávjai puha, meleg gyapjúként simultak meztelen talpaik alá.

Egyre magasabbra és magasabbra érve feltárult előttük a megtisztuló város fáradt barna tömege. A szivárvány vakító, hófehér felhők lábánál érte el a csúcsmagasságot, itt abbahagyták a furcsa repülő-sétát és szétnéztek. Ahogy Zoltán megfogta a lány kezét, az ibolya-kék-zöld-sárga-narancs-vörös színskála kiszélesedett látóidegeik előtt. A horizont végtelennek tűnő távoláig különös, eddig nem érzékelt színek kápráztatták el szemeiket. Az ultraibolya és infravörös tartományok, a hő-, a hang-, a rádiósugárzás, mind érzékelhető fényjelenséggé változott.....

- Zoltán, induljunk vissza! Nemsokára vége az esőnek és ha azt megvárjuk, akkor nagyot esünk.

- Okszi! - válaszolta Pú, majd nekiiramodtak a szivárvány másik ágának, s egymásba kapaszkodva, széleseben csúszva elindultak a föld felé.

Az utolsó esőcseppel együtt huppantak a Sörkert közönsége közé. A Tisza hatalmas medre mosolyra görbült.

215. § 4. Halványkék: Az egyik szegedi tavasz kezdetén, pontosabban március idusán, különös kozmopolita-opportunista szekta kezdte meg működését. Ókori római tógában, s azon nemzeti színű kokárdával állítottak emléket egyszerre Gaius Julius Caesarnak, s az 1848-as magyar forradalomnak.

A Zoltánt ért radikális változások nem görbítették el az élet szekerének küllőit, így azok nyolcasok híján maradtak továbbra is a rendes kerékvágásban. Tudom, így első hallásra csodálatos, de a tanárok továbbra is megtartották óráikat, a vizsgaidőszakok jöttek-mentek, a vadásztársaság is működött, regényünk hőseinek karakterpáncélja pedig egyre erősebb lett.

- Marlon, attól az ételétvtől átitatottan, hogy akit szeret, azt nem alázza meg, nem mondta már fűnek-fának, hogy: „Köztünk szakadék tátong: a szellemi nagyság ormai és a középszerűség posványa közötti szakadék.”

- Akaródzik már csak így írta alá a nevét: „Dr.”

- Vén Kérgesszívű Országúti Medve egyre permanensebben szövögette a nagy álmot: „Karabinerek, hevederek, kulacsok, jégcsákányok, mini sátrak és hálózások hatalmas terhe alatt nyögve, férfias próbatételként, meredek sziklafalon kúszni fölfelé, csinos, szőke lányok csodáló tekintete által kísértetve.”

- Dzsedáj rászokott arra, hogy ha valamit nagyon hangsúlyozni akart, kiejtéskor megkettőz minden mássalhangzót a mondataiban, pl.: „Add idde lléggy sszívve aztt a ppohárr vvizzett!!”

- Oszmán, edisoni babérokra pályázzván, a hagyományos szirénánál sokkal hatékonyabbat fejlesztett ki, melynek az volt a lényege, hogy halálhörgést, halálsikolyt bömbölt az útban lévőkhöz felé.

- Giovannit lecsukták seftelésért, Bébit, Csordit, Taylort és Oszmánt pedig majdnem.

- Jóby egy ízben legyet ütvén agyon meghasonlott önmagával úgy érezvén, hogy fajunk betolakodó itt a Földön, a százmillió évvel korábban ittlévő legyekhez képest.

- Harry Klein, Maci Laci, Pempő és Tömoár, mint a Robin Hood Vadásztársaság titkos, mamma-gigantomániákus szekciójá, tanulmányi kirándulásokat szervezett legendás vadak

megtekintése végett. (Egy ízben a Zoltán elbeszéléséből ismert Emökét - lásd 66. § - tekintették meg, s a csalódottságtól megmihálylottak: Emökének átlagos melle volt. Valami olyasmi ez, mint amikor az ember gyermekkori játszótérre kis dombocskáit emlékeiben Csomolungma méretüként őrzi, majd felnőttként rádöbben, hogy telik az idő s változnak a dimenziók.)

216. § Joviális mosolyú fazonok hörpölték gyöngyöző homlokú korszókból a folyékony kenyeret, s egy rezesbanda trotyogott valami öreges indulófélét, mikor Hörcsögő és Pú lehuppant a Sörkert fapadjai közé. Lebarnultak a fenti nagy sugárzástól, Hörcsögő haját egy kicsit kiszívta a Nap, amúgy semmi bajuk nem történt.

A nagyérdemű örült, hogy vége az esőnek; a különös módon érkezett új vendégek nem is keltettek túl nagy feltűnést, egyrészt „ezektől a mai fiataloktól minden kitelik”, másrészt az indulók ütemére lustálkodók, sörrel vegyes vérben ázó agyvelejébe ágyazódó szemidegrostok néha sokkal különösebb ingerületeket is képesek voltak továbbítani, mint holmi égből hulló suhancok, úgyhogy nem igazán volt min meglepődni.

Um-ca-ca. Um-ca-ca...

Zoltánék már tudták, hogy melyik asztalhoz kell menni, ha ismerősre akarnak lelni. Így lebarnultan sem kellett csalatkozniuk, természetesen ott találták az újszegedi petőfis zsványtanya - 166. §-ból ismert - teljes legénységét.

Ezek az emberkéek mint a keserűdes emberi létezés büszke ámokfutói, pontosan tudták, hogy az ereikben csörgedező „sírva-ríva vigadó magyar vér” hogyan bírható jobb belátásra, vagyis, hogy az ősi, nagy férfi bánat hogyan üzhető a messzi távolba.

Hát, lányokkal.

De nem ám akármilyen, illanó fényű, káprázatszerű nőstényekkel, kiknek csillogása csupán talmi, olyan, mi másnapra csúnyán átértékelődik, hanem igazi, vérbő tünetényekkel. Edit, Isteni Alakú Delnő, Jégszívú Darázs Bella, mint a fent jelzett áfium varázserejű medicinái, lényükkel ékítették Rahan Eörs, Lunya, Melyik Feri és Tekerős társaságát.

Um-ca-ca. Um-ca-ca.

217. § Az idő addig telt, míg egyszercsak felcsillantak a professzorszemek.

GENTLEMANELMÉLET!

Szinte mámorban úszott a természet! A nyitó előadásokat - a téma iránti tiszteletből, s az ünnep fényét emelendő - állva tartották a tanárok, s féllábon állva hallgatták a hallgatók. Az egyetem harangjai egész nap zúgtak, az egyetemi polgárok aznap kizárólag kúszva közlekedtek, a város lakói nyers húst ettek, a rendőrök homlokukkal kocogtatták a kirakatüvegeket, az ovisok bal szemöldökét leborotvtálták az anyukák, a fanatikusok belepisiltek a szökőkutakba...

Szóval ünnepelt a világ.

218. § Um-ca-ca. Um-ca-ca... szólt továbbra is ott, a téridő elől leányékolt dimenzióban, ahol az idő által szeletelt, osztott rezgő matematika: a zene akkor is szólt, ha maga az idő nem telt. A Sörkert valahogy kimaradt az egész gentlemanelméletet kísérő hacacáréból.

Zoltánék kis társasága saját melegségében fürdőzött.

Rahan Eörs, a valószerűtlenül piros, képregényszerű hajával azért volt nagyon szimpatikus Púnak, mert érezte az emögötti komplexus- rengeteget. Ő volt az, ki a sorozáson felcsendülő - egyébként nagyon szép és kedves - „farpofákat szét!” parancsszó hallatán elkezdett vicsorogni, majd (miután a doki ebből semminemű következtetést nem bírt levonni páciens végbelének állagát illetően) ráförmedt: „Nem azt, lentebb!” Erre barátunk - megpróbálva engedelmeskedni az egyre érthetlenebb parancsnak - begörbedt, s mutató ujjával szétfeszítette száját.

- Add csak ide azt a fényképet! - szólt Lunyához, aki engedelmeskedett.

A fotó Tekeröst ábrázolta fapapucsban, iszonyatosan sok tulipán között, a háttérben három szélmalommal. A kép Hollandiában készült.

- Nem vagytok ti nagyon barnák? - kérdezte Edit Hörcsögőtől.

Az eredendően, csaknem minden XX. század végi fiatal magyar lányban meglévő „féltékenykedés a másik barnaságára” jelenséget szem előtt tartva is indokolatlan lenne e kérdés a kedves olvasó előtt, ha most el nem árulnák még valamit. Zoltánék, a szivárványon tett sétájukat követően fokozatosan négerre alakultak.

- Nem!

- De!

- De?

- Nem?

- De! - ismerte be végül Hörcsögő, eltűnődve turkálván egyre göndörebb (de ugyanolyan szőke) hajában.

- De jópofa! - szólt Isteni Alakú Delnő és az újabb Tekerős féle fotót vidáman Bella kezébe nyomta. Tekerős egy jegesmedvét és egy eszkimó lányt átkarolva egy lék előtt ácsorgott, amelyben egy magyaros bajszú főka bazsalygott. A kép a Déli-sarkon készült. „Na mit szólsz Bella? - szólt Tekerős a lányhoz a fotóról. A lány egy kicsit meglepődött, de betudta a dolgot az alkoholnak.

Zoltán és Hörcsögő ajkai közben megduzzadtak, bőrük teljesen be barnult, hajszálaik rugóként összeugrottak, egy kicsit izomzatuk, csontozatuk is átrendeződött, hangszínük is megváltozott; mozdulataik lazaságából, hófehér, széles mosolyuk mögötti játékosságból előkúszott Miles Davis improvizációnak tiszta szenvedélyessége, Johnny Hodges kedélyesen érzéki vibrátóinak nyugalma.

Lunya, mint mindenhez, így Zoltánék négerségéhez is hozzászólt, valahogy érezte, hogy nem tarthat sokáig a dolog. A furcsa, szőkén néger Hörcsögőtől átvette a körbeadott következő fényképet Tekeröstől, aki ezúttal egy megtermett, idomított kenguru erszényéből integetett mosolyogva, Ausztrália végtelen pusztáin száguldv.

- Tudjátok - kezdte Tekerős - én azért mégis az elefántokat élveztem a legjobban Kambodzsában.

Lunya ismerte jól barátját, s elhitte minden szavát, meg a fényképek is elég meggyőzőek voltak, mégis kicsit rossz érzése támadt. No, nem az állandóan vigyorgó, jólelkű cimborá meséitől, hanem egy olyan gimnáziumi ismerőse hirtelen előbukkant emlékeitől, aki soha meg nem történt útikaland fantazmagóriáival, valamint unalmas filmek még unalmasabb elmesélésével támadta meg az óvatlanokat. Ráadásul az osztálykirándulásokon rendszeresen, a lámpaoltások előtti időt azzal töltötte, hogy anyaszült meztelenül, ágyán fekvé szopta az ujját, s közben fanszörzetét vakarászta. (*Förtelem. - A szerk. barátja.*) Lunya ilyen előzmé-

nyek után nem is nagyon szerette az útibeszámolókat, de azért ő is jól szórakozott: szemét az Isteni Alakú Delnő domborulatain legeltette.

Tekerős hangulatos beszámolójának, mit egy direkt a legvégére tartogatott fotó zárt („Tekerős mint szfinx az egyiptomi sivatagban”), úgy lett vége, hogy száját bezárta, hangszalagjait ellazította, s a levegőt a továbbiakban kizárólag az oxigén miatt szívta be.

Ezt követően nem egy téma körül forgott a beszélgetés, hanem bármi körül, amin lehetett röhögni. Szó volt itt kellemetlen, szexuális beállítottságú rokonokról, akik a nagyfiúról a legkellemetlenebb pillanatokban (rendszerint a széles családi körben megrendezett ünnepi ebédek fogásai között) tudják megkérdezni: „Osztán fogtál-e mán csöcsöt?”; a más egyébbel képtelen, így saját, állatszerű lerészegedésével íztelenül hancegő, karakter nélküli pöcsökről, kik gyakran hangoztatják: „Akkorát okádtam, mint egy ááálattt”. De szó esett itt női bájokról és férfiúi erényekről egyaránt („... mikor csavarta, fááá...” stb.), csakúgy, mint nagy kalandokról: „...öcsém, adtam neki a kakaót, 200-zal a kanyarban...”; „... a Nagyival megittunk egy láda sört ketten, de ő nem ivott, mert bezártam a WC-be...” stb.

Elég hamar beesteledett, Zoltán és Hörsögő azon vette észre, hogy szinte teljesen beolvadnak barnaságukkal a háttér sötétjébe.

219. § Aznap Púnak különös álma volt.

KÜLÖNÖS ÁLOM I.:

Fülledt, párás melegben, csurom vizesen, bakancstól parafakalapig mocskosan, három bennszülött kíséreléssel éppen kiért az őserdő egyik napsütötte tisztására, mikor recsegve, ropogva elhajolt szemben egy pálmafa. Óriási elefánttehen állt a tisztás másik oldalán; érezte: cselekedni kell. Mialatt betöltötte kétlövétű vadászpuskáját, összeakadt tekintete az egyik bennszülöttével. Az eleven, kitágult pupillájú rémület nézett rá az egyik bokor fedezékéből. Közben a hatalmas fenevad bömbölve nekiiramodott. Zoltán lassan vállához emelte fegyverét, s várta az alkalmas pillanatot; tudta, ha kettőből nem talál, az elefánt kegyetlenül beletapossa a talajba; a következő pillanatban meghúzta a ravaszt, a puska nagyot rúgott a vállán, a durranástól bedugultak fülei.

Megkönnyebbülve ébredt fel, s összesöpörte az álmában levert váza darabjait.

220. § 5. Barna:

- Mamma mia, la kalcone ragazzi! Prego, prego, tutto donna Giuseppe padre Lorenzo di Italiano. O sole mio, ordenare dorkó, karramba por favor a mezzanotte!! - üvöltözte coitus közben Steve Taylor partnernője fülébe, miután egyszer elkövette azt a hibát, hogy a hatás fokozása végett kezdetleges olasz tudását is bevetette. A lánynak annyira tetszett a dolog, hogy aztán mindig ezt kérte.

221. § Zoltán, ahogy a tükörbe nézett, konstataulta, hogy négersége már a múlté. Most a kedves olvasó biztosan azt gondolja, hogy pennám, már megint hazugságokat vés papírra. No, most - feltéve, de meg nem engedve - ha én hazudtam volna a négerséget illetően, lenne-e annak bármilyen jelentősége így, hogy Zoltán ismét fehér emberré alakult? Ugye nem! (Viszont akkor azt tudnám megmagyarázni, hogy miért lett tiszta barna az éjszaka folyamán Zoltán fotelje, ha a legkézenfekvőbb módon - Púróról átszállt rá a négerség - nem lehetett.)

- Hölgyeim és uraim! A tegnapi ünnepség után ideje, hogy elkezdjük a gentlemelméleti ismeretek elsajátítását - kezdte az előadó, akiben az volt Pú számára a legmeglepőbb, hogy saját maga volt, öreg korában. „Valami itt nagyon összekeveredett” - gondolta, de aztán túltette magát a dolgon.

Az előadó némi hatásszünet után eképpen adta elő nagyfontosságú mondandóját:

„A gentlemanség alapelvei pontokban:

(1) **Pantha gentleman**; pontosabban praesumptio gentlemanus, vagyis a gentlemanség megdönthető vélelme.

Egy igazi gentleman vélelmezi másokról, beleértve ebbe a tárgyakat is, nem beleértve viszont a nőket, nőnemű lényeket, női istenségeket, hogy gentleman, bármennyire is ellenkezőképpen viselkedjék is az. (Akik a gentlemanségből fogalmilag kizártak, azok hölgyeknek vélelmezendők.)

(2) **Egy igazi úriember nem fárasztja testét pénzkereséssel**, erre okot kizárólag a sport és a művészetekben való jeleskedés adhat. Tehát a gentlemannek pénze VAN.

(3) **A gentleman minduntalan meglepődik**, nem jobban, nem kevésbé egy tíz méterre lévő vulkán kitörésén, mint azon, hogy órája egy percet késik. (Az igazán profi gentlemanek szenilisek.)

(4) **Egy úriember rendelkezik zsebórával**. Enélkül félkarú óriás, lásd e mű 130. §-át. (Vigyázat, fedél nélküli óra nem óra! Fedél nélkül csak egy-két klasszikus svájci zsebóramárkát tekinthetünk ÓRÁNAK.)

(5) **Egy úriember képes egyik szemöldökét a másiktól teljesen függetlenül mozgatni**, s ezzel minden, a kívülágra tartozó dologról véleményt nyilvánítani.

(6) **Szükségképpen konzervatív**, az eredeti és a minőségi dolgok rabja; az álságos, giccses dolgokon mosolyog, szintúgy a divathóbortok, s a modern dolgok rabjain.

(7) **Egy gentleman minduntalan választékosan fejezi ki magát** helytől, időtől függetlenül, pontos, körülhatárolt fogalomhasználat jellemzi.

(8) **Ismeri az angol terminológiát**, például: I am afraid.... really? ...oh, my God... It would only be proper to remark I don't think so, my darling I have the honour to ask you for a pleasure of dancing ... I beg to ... stb.

(9) **Ismeri a jó társaság szabályait**, otthonosan, s könnyen mozog az illemszabályok erdejében.

(10) Végezetül, **az úriember nemes erkölcsi tulajdonságokkal rendelkezik**, úgymint: becsületesség, nemesszívűség, vitézség, szeretetreméltóság. Bővebb információk erről a pontról Szabó István Andor: Az úriember című monográfiájának tárgymutatója alapján, a gentleman címszó alatt visszakeresett részében találhatók; ezúton is minden kedves hallgatónak ajánlom szíves figyelmébe e nélkülözhetetlen könyvecskét.

Kedves Hallgatóim! Engedtessek meg nekem, hogy itt befejezzem az előadást, s egyben nyomatékkal felhívjam az önök figyelmét a fenti, mondhatni tízparancsolat örökérvényűségéből fakadó fontosságára!”

222. § - Parancsolj, Hörcsögő! Ez a tiéd! - Pú átadta a virágot, s várta a hatást, amint a gentlemelmélet teoretikusan megalapozott, s Gyöngy jóindulatú, nővéri tanácsai is előre

jeleztek. „Még ha ehető lenne - gondolta Zoltán, mikor megvette -, de így abszolúte nem értem a dolgot.”

- Ez az enyém?

- Igen.

- Igazán? De kedves vagy! - Hörcsögő szemei boldogan csillogtak.

„Szóval a nővérem megint igazat szolt, mondván: a virágnak frenetikus hatása van - gondolta hősnünk, újdonsült barátnőjének reakcióit vizsgálva -, a lényeg, hogy gyakran és főleg minden apropó nélkül adják.”

A nő okozta meglepetések tárháza azonban kimeríthetetlen; oktondi, ki azt hiszi, a fentihez hasonló viszonylag kézenfekvő „antagonítások” bebeflázásával birtokába kerül minden, a nők kezeléséhez szükséges ismeretnek. Oh, te balga, ki talán még mindig eképpen vélekedsz, térj észre! A világ nem ilyen egyszerű! A természet, a csúcsragadozó - illetve szerintem csúcsdögevő (lásd 59. §) - evolúciós biztosítékát a nőben rejtette el, ki váratlan metamorfózisaival, cselekedeteivel a bibliai „oldalborda” rangról minden történések mozgatójává, okává magasztosult az idők folyamán.

Abban az esetben, ha egy férfiúnak nap nap után meg kell felelnie a kihívásnak, mi abból áll, hogy egy Hörcsögő kaliberű hölgyet el kell kápráztatnia, hol szép, hol érdekes, hol okos dolgokkal, gondolatokkal, vagy ha nem jut eszébe semmi és amúgy is fáradt, akkor ökörségekkel, szóval akkor kell valami önvédelmi fegyver a tarsolyba. E célt szolgálta az úgynevezett „hörcsögő igazolvány”. Ebben a kis arcképes igazolványban a havonta cserélhető, Zoltán kézjegyével érvényesített szelvényen túl, különböző feljegyzések, utasítások, rovatok kaptak még helyet. Szerepeltek itt a felek jogai és kötelezettségei (pl.: m/hó hajsिमogatási kötelezettség), különböző igazolások (pl.: Hörcsögő közép fokú Púdár Band vizsgájáról, amit Athos vizsgabizottsága előtt tett le, a Band történetéből és munkásságából). Most joggal azt kérdezheti a kedves olvasó, hogy mi ebben az önvédelmi fegyver. Nos, az, hogy míg Pút az igazolványban foglaltak vonatkozásában csak úgynevezett „gentleman agreement” kötötte és saját belátására volt (elvileg) bízva, hogy mikor, s mennyi időre hosszabbítja meg a cserélhető szelvények érvényességét; addig Hörcsögő mint az igazolvány „kedvezményezettje”, mindig magánál kellett, hogy hordja azt, hiszen, ha a direkt erre a célra rendszeresített karszalaggal Zoltán, az ellenőrzés során rajtakapta őt, hogy nincs nála az igazolvány, akkor az igazolványban foglaltaknak megfelelően szankció alá vethette barátnőjét. Ez a szankció sem volt ám akármilyen: minden alkalommal egy doboz gumióvszerben lerovandó bírság fenyegette Hörcsögőt mulasztásáért. Így, gyakran kúszott elő Zoltán zsebeiből a „Hörcsögő igazolvány ellenőrzés” feliratú karszalag, s a lány minden ébersége ellenére is bizony megesett, hogy a strandon, fa tetején, hűtőszekrényben, s más valószínűtlen helyszíneken Hörcsögő nem tudta igazolni magát. Zoltán ilyenkor kegyetlenül behajtotta a bírságot, másrészt a nemi élet teremtette anyagi terheket is szemfüles módon részben áthárította a másik félre.

223. § Egy valamirevaló professzor nemcsak elméleti szakember, tudását tettei is igazolják.

Zoltán Öregkorában prof., az egyetemet elhagyni kívánván megközelítette a bejárati, vagy ha úgy tetszik a kijárati ajtót, minek üvegén egy légy kívánt áthaladni, semmibe véve a vállalkozás sikerének lehetetlenségét. A professzor megállt az ajtó előtt, felhúzta jobb szemöldökét

- 221. § (5) -, majd megszólalt:

- Oh! - 221. § (3) - Attól tartok, ez a légy gentleman - 221 § (1) - így soha sem érheti el célját, segítségére kell, hogy siessek nem lehetek olyan hányaveti - 221.§ (7) -, hogy hagyjam senyvedni piciny élőlény-társamat!

Ezzel kinyitotta az ajtót, előzékenyen maga elé engedte az elgyötört, s egyben hálás legyet - 221. § (9) -, majd derűs mosollyal ajkán az épület elé lépett.

„No, de mit keres itt e papírgalacsin gentleman - 221. § (1) - ? - kérdezte önnön magától, egy a járdán heverő szemétre meredve, ki nem bírta sokáig elviselni a professzor szúrós tekintetét, s eliszkolt az első kukába.

224. § Hörcsögő és Pú felütvén a havi moziműsort tartalmazó kiadványt, elkezdtek valami jó film után kutakodni:

„**Akció Mackó** (Action Bear), zenés, amerikai akció-mesefilm.

A Talpalatnyi Erdő lakóit borzalmas veszély fenyegeti, Ravaszdi Bélontó Tappancs és bandája medve-here lakomára készül, s a különös csemege elkészítéséhez - így szól A Nagy Karóbahúzó Tanács döntése - fel kell használni a kicsiny erdő összes lakójának szemgolyóját. A döntés közfelháborodást kelt, s a heréinél fogva amúgy is érintett Akció Mackó úgy dönt, közbelép...”

- Talán ezt mégse - reagált Hörcsögő, s szeme megakadt a következő címen:

„**A klausztrofób század**, svájci művészfilm.

Hannelora, a gyönyörű genfi mosónő szorongva nyög a hétköznapi robotjának súlya alatt. Éjszakánként őryöngve zokog kicsiny tetőtéri szobájában, majd egy rendre visszatérő rém-álomban Tell Vilmos számszerűjének vesszeje agyába fúródik. A szemközti ház öreg impotens grófja kólikáját hiába gyógyítaná téglatormelékkal, sikert nem ér el. Egy agresszíven villogó neonreklám alatt könnyít magán, az éppen arra járó Hannelora könnyeit elmossa az eső. A két magányos ember egy pillanatra azt hiszi, egymásba szeret, majd váratlanul elővesznek egy-egy fejszét, és letaglózzák egymást.”

- Egen... - mondta Zoltán és már lapoztak is tovább.

„**Farkas Gyuri a bordélyban**, felíratos francia erotikus film.

Long Dong Silver és Farkas Gyuri elhatározzák, hogy csapnak egy görbe estét Amsterdam hírhedt negyedében. Később csapódik hozzájuk két hermafrodita és egy kóbor eb. A szokványosnak ígérkező estét azonban egyhamar váratlan események teszik orgasmusokban még gazdagabbá, sőt mi több: vérfagyasztóan izgalmassá. Turmix, az új lány (vagy talán fiú?) a bordélyban ugyanis felettébb különösen kezd viselkedni, hol a KGB-re, hol a CIA-re hivatkozik... Meg különben is: mit keres a sok lombikbébi a szomszéd szobában?”

- Nézd csak! - bökött rá a lány a másik filmre - Woody Allen: Broadway Danny Rose. Na ezt fogjuk megnézni.

Igazából nem is a kedves, szentimentális film itt a lényeg - ha nővel vagy, készülj fel az ilyesmire -, hanem a filmvetítés, a varázslat kezdetéig lejátszódó eseménysor.

Zoltán és Hörcsögő elindultak....

225. § Ismét, szinte leküzdhetetlen vágyat érzek arra, hogy egy § erejéig, eltereljem a kedves olvasó figyelmét, úgyhogy ezennel is így cselekszem.

Teszem mégpedig ezt azért, mert tollforgató ember lévén, az ebből eredő felelősségérzettől átitatottan, az a szent meggyőződése alakult ki, hogy amint előbukkannak intelemszerű meg-látásaim, a világba üvöltsem azokat - persze elhatárolva maga-magamattól a cselekedettől, mit egyébiránt kollektíven egész fajunk megtesz azzal, hogy önkényesen önmagát „BÖLCSEK LEGBÖLCSEBBIKÉ”-nek titulálja; biosz atlaszokban nagyképpen odabiggyesztve: homo sapiens, önzően kihasználva, hogy más élőlények, nem készíthetnek hasonló kiadványokat.

- Njágátipú...njá-gá-ti-pú? - kérdezte kétségbeesetten egy boldogtalan külföldi Isteni Alakú Delnőtől.

- Egyszerűen nem értem! Sajnos nem értem!! - nyöszörögte szinte bűnbánóan a lány, s önmagát szánó, elnézést kérő fintorba facsarodott képpel állt még egy ideig a nyomorult idegen rendelkezésére, ki még utoljára csalódott, s lemondó hangon nem is kérdezte, inkább csak konstataulta:

- Njágátipú! - ezenközben a Nyugati Pályaudvar ott bazsalygott nagy ravaszul, vagy három-száz méterre; az idegen, mit volt mit tenni, elkeseredett, majd kárpótlandó önmagát, néhány pillanat erejéig pihentette fáradt tekintetét az isteni alakon, mitől kissé felvidult.

- Lófászá ségedbé! - köszönt el végül mosolyogva, merthogy egy rosszindulatú magyar állampolgár azt adta be neki, hogy ez a korrekt magyar köszönés...

Kérem szépen, ez lenne a híres emberi faj?

Ez bizá' a!...

Még hogy Njágátipú, meg Lófászá ségedbé... röhögnöm kell!

226. § Hörcsögöt nem lehetett csak úgy egyszerűen átvezetni Szeged egyik pontjáról a má-sikra. Ha bepörgött, folyamatosan ingerekre volt szüksége, nehogy lelki egyensúlya fel-billenjen. Bizony, nehéz dolog megőrizni egy úriembernek hidegvérét, mikor szemlátomást hozzá tartozó hölgy áthaladván a városon, minduntalan például ártatlan autók tetején ugrálva kívánja kedvét tölteni. Ilyen stádiumban Pú már nem igazán tudott mit tenni, csak élesen elhatárolódni az eseményektől. (Egy gentleman hölgyekkel szemben nem alkalmazhat erő-szakot, mert különben a továbbiakban nem tarthatna igényt a komoly rangot jelentő „gáncs-nélküli” jelzőre.)

Később Zoltán felismerte, hogy ilyen esetekben milyen módszerek alkalmazhatók. A leg-egyszerűbb: mondani valami zseniálisat a természettudományok, a filozófia, vagy éppen a művészetek területéről; ha ez nem hat, fizikai behatást kell gyakorolni (nem bántóan, vagy fájdalmasan, mint amilyen a pofon, vagy az orrfricskázás, és persze nem is túl nagy nyilvánosság előtt).

Ezek azonban már csak tüneti kezelés jellegűek, jobb a kórt hamvában holtani..., csírájában felkoncolni..., kicsi korában meggyilkolni..., szóval értik, mit akarok mondani: jobb a megelőzés, mint a nem megelőzés. Megelőzni pedig nemi étellel, röhögtetéssel, valamint apró csínyekkel lehet.

- Röhög! - adta ki Zoltán a parancsot és Hörcsögő máris nevetett.

„Egyszerűen működik” - jegyezte meg Angliában Vén Kérgesszívű Országúti Medve, mikor Ross-on-Wye egyik farmján egy ízben Zoltán erődemonstrációt tartott, s mintegy 60, azaz: hatvan méter távolságból is sikerült kacajra fakasztania kedvesét a fenti egyetlen szó elkiál-tásával (*Remote control*. - *A szerk. barátja.*) Tudom, felfoghatatlan, de Hörcsögő egyszer sem tudta megállni, hogy ne nevéssen ilyenkor, még ha minden erejét összeszedve arra törekedett is, hogy komor maradjon.

„Mintha ma egy kicsit nyugtalan lenne - gondolta Zoltán - lehet, hogy csak az én képzeletem csalafinta játéka, de mintha buján megcsillant volna szeme azt a lila Trabantot látván. No, majd teszünk valamit, nehogy baj legyen.!

- Hörcsögő, tudod te azt, hogy a sas szemének ideghártyáin két sárgafolt is van, így képes egyszerre három éles pontot felfogni látómezejében?

- Tényleg?

- M, hm. Az egyik kép sztereóban jön elől, a másik kettő oldalt, egydimenziós formában.

- Ez fantasztikus! - reagált tágranyílt szemmel, megmámorosodottan a lány, Pú pedig megnyugodva tapasztalta, hogy (bár a kedvenc kergetőző helyhez értek) nem kell idióta módján ugrabugrálnia a hirdetőtábla körül. „Azért fő a biztonság” - gondolta és finoman fenékbe rúgta barátnőjét. Hörcsögő nagyon élvezte a dolgot, úgyhogy Zoltán jutalmából, mintegy repetaként gáncsot vetett neki a mozi előtt. A lánynak ez olyan nagy örömet okozott, hogy hősünk még azzal sem foglalkozott, hogy átellenben egy amolyan Mommon-rabja típusú főszereplő és a nője, akire egyesek azt mondják: „arányos”, míg mások csak ezt: „jó nagy csöcse van”, szóval ezek megvetéssel tekintettek rájuk, az éretlen suhancokra.

A moziban ülve nyugodt, derűs örökkévalóság melege ült rájuk, csak a szerelmesek képesek így végtelennek, időtlennek érezni egyszerű pillanatokot.

- Zoltán, ez a tiéd, tudom, hogy tetszeni fog. Egész Magyarország, s a környező magyarlakta területek térképén jelzi, hogy a patkányt ott hogyan nevezik.

Pú odáig volt az ilyesmiért, csillogó szemmel olvasgatta: patkány, patkán, pocok, patká, póc-egér, pocegér, pocegír, cicarény, klócár, cakár, cakór, pácó, heric, heróc, guzgány, guzgán, nagyegér stb. Boldog meglepetésére valahogy reagálnia kellett, bal farzsebéből előhúzta a Hörcsögő igazolvány ellenőrző karszalagot. A lány felnevetett, csengően, úgy hogy egész fiatal és gyönyörű testét átadta a kacagás lélektisztító, meleg hullámainak.

Lassan elsötétült a nézőtér, s a filmvásznon elkezdődött Broadway Danny Rose megindító, romantikus története.

227. § Eddigélé Zoltán energiáit a vadászmegpróbáltatások, különböző nyomok bottal ütése, és egyéb vakvágányok terelték el a tudománytól, Pallasz Athéné szentélyétől. E magaslatok meghágása azonban ennél tovább már nem várthat magára, egy egyetemista nem maradhat hülye egész életében, nem igaz?

Pallasz Athéné is olyan, mint a többi nő: az észérv, a nyilvánvaló realitás, vagy akár a könyörgés mit sem ér: meg kell hódítani.

Zoltán elköszönt kedvesétől, s a délutáni éber nyugalom melegét lelkére húzva, gondtalanul terült el az albérlet pamlagán. Lehunyta szemeit...

A tudomány istennőjének hálósobájában lágyan omló, pasztell színű textíliák, ambróziaillat, ideghártyákat nyugtató szórt fény, mézédese gyümölcsök fogadták a szerencsés arra kalandozót. Pú jóleső fáradtsággal heverészett az istennő ágyában; az egésznapos athéni séta során a déli napfény kicsit lepirította bőrét, amire három nimfa kellemes, illatos olajat kengetett, s mit ropogósan tiszta, fehér tóga fedett.

Zoltán ekkor találkozott életében először egy igazi Summa Summárummal. Valami természetfölötti, s ebből kifolyóan kicsit idegen, bár sugárzó, tökéletes szépségű nőre számított. Ehhez

képest is sikerült kellemesen csalódnia: Pallasz Athéné lélegzetelállítóan izgató, hús-vér nő volt. Egyszerűen anyaga volt, nemcsak holmi mitológiai jelzőből álló elérhetetlen hiába-valóságból tevődött össze lénye. Hatalmas, meleg, barna tincsek keretezték nemes metszésű profilját. Az érzéki vonalú ajkak fölött a pici, de határozottan karakteres orr kicsit utalt az isteni jellegre, mely azért nem hatott bénítóan, mert az állandóan vidám, szinte kislányos gesztusok mérhetetlenül bájosá tették az istennő egész lényét, mely kortalansága ellenére is a húszéves lányok életigenlő, magabiztos lendületétől duzzadt. Lágy mozdulatai biztonságos, megnyugtató menedékké formálták a szerelem vibráló erőterét.

Mosolyogva, sötétbarna szemöldökét kissé felhúzva, nesztelenül odalépett Zoltánhoz; sima, kreol színű bőrének diszkrét, kellemes illata volt.

A létező jelenségek mindegyikének sajátja a mozgás, a fejlődés, már csak az időtényező és a különböző vonatkoztatási rendszerek miatt is. A létező jelenségekben közös, hogy a végtelen lehatárolt szeleteiként, egyrészt önmaguk végtelen számú sorozatának végtelened részei, másrészt belső szerkezetük - hiába tűnik az lehatárolt egységnek egy adott külső vonatkoztatási rendszerből - végtelenszerese a végtelenül kicsiny alkotóelemeknek. Így minden jelenség a végtelen két dimenzióját rejtí egyszerűre magában, miként a végtelen számsor, s a számsor két eleme közötti végtelen számsor.

Az istennő lassan leült Zoltán mellé az ágyra, egy pillanatra sem hagyva abba a mosolygást. Karját kinyújtotta és óvatosan, lágyan megsimogatta Pú vállát. Pallasz Athéné kuncogva csúsztatva Zoltán tarkója mögé pici, meleg tenyerét, s közben másik karját a fiú másik vállára helyezte, majd mindkét kézzel maga felé húzta regényünk szerencsés hőseit. Egészen közel ültek egymáshoz, Zoltán elképedve konstataálta ismét mennyire tökéletes e nő: arcának apró aszimmetriái, az apró ráncok finom bőrén, szép rajzú fülei maximálisan emberiek voltak.

Mire Pú észbekapott az istennő forró, duzzadt ajkai homlokára simultak. Zoltán látta hogyan lüktet nagyon finoman az istennő hosszú nyakának barna bőre alatt az ér, feszes mellei a légzéstől meg-megemelkedve hogyan cirógatják belülről a tóga redőit.

A jelenségek harmonikus sorra fejlődése, mint a végtelen egységgé alakulása, a REND egyetemes törvényei szerint megy végbe. Az egyik legfontosabb ilyen törvény a jelenségek filogenézisének és ontogenézisének párhuzama. Az élőlények egyedfejlődésük során vázlatosan végigfutnak a törzsfjlődés családfáján, aztán amint saját fajukhoz érnek, kromoszómáik programja lejár, megáll a fejlődés, létrejön az adott faj egyik példánya.

A legfejlettebb élőlény, az ember, születése után lelki, pszichikai létezésbe kezd. A jelenségek sajátos megélése, biológiai és társadalmi korlátok miatt, sajátos korszakokra bomlik (= mindnyáján ismerjük önmagunk gyermeki énjét, kamaszkori lendületünket a tisztuló gondolatok felnőtt világát stb.)

Az ember különös, felpörgő ívű fejlődésének záloga a közösség, a társadalom, a lelki fejlődés táptalaja. Ennek a fejlődését a tudat programozza. Mondhatnánk: a társadalmi fejlődés kromoszómája a tudat.

Zoltán sem maradhatott tovább rest, beletúrt az istennő selymes hajába a tarkója fölött, majd átölelte. Érezte a karok gyöngéd szorítását, s a mellek tompa nyomását. A szorítás lassan fölengedett, kalandozó simogatás vette kezdetét. Pú kezei az istennő áttüzesedett, bársonyos bőrére tévedtek.

Hősünk egyszercsak érezte, hogy a ruha, mely Pallasz Athéné testét fedte, már nem olyan feszes, kötelékei meglazultak. Óvatosan eltávolodott tőle és ámulva nézte, miként omlik alá az istennő felsőtestéről a hófehér tóga. Az ágaskodó sötétbarna mellbimbók még egy ideig lágyan ringatóztak, miután az egyenletesen leburnult test ismét lehuppant az ágyra.

A társadalmak, államok fejlődésük kezdeti szakaszán, egymástól többé-kevésbé elszigetelten fejlődtek, ontogeneziseik során híven követve a filogenetikus mintát: az emberi egyedek tudati fejlődését. Pregnáns példa lehet erre a jogintézmények fejlődése; gondoljunk csak a Hammurabi-féle jó öreg tálió-elvre, vagy az ókori római stipulációs mondókákra, melyek pontosan olyan módon keletkeztettek joghatást, ahogy pl. a „csere-bere fogadom, többet vissza nem adom”.

Az egymással kapcsolatba lépő államok, jogi, politikai történelmi jelenségeket produkálva kommunikálnak egymással. Az ilyen módon, személyként fellépő államok „tudata” lesz aztán az alapja (mint filogenetikus minta) az emberiség XX. században kialakuló közösségének ontogeneziséhez. Jelenleg ez a folyamat még nagyon a kezdetén tart; ha csak a jogi szemléletmód fejlettségét vesszük alapul, akkor meg kell állapítanunk: a nemzetközi szféra alanyai, az államok jelenleg körülbelül olyan módon viszonyulnak egymáshoz, mint a preklasszikus római jog hatálya alatt élő ókori római polgárok.

Mint valami nagyon kedves ajándékot a csomagolópapírból, úgy bontotta ki Zoltán Pallasz Athénét ruhájából. Szintúgy az istennő őt.

Lassan összefonódott a két meztelen test. Pú szinte elmerült a mézédese csók simogatásában, kezei átvették a legfőbb érzékszerv szerepét. A látvány már csak emlékként élt benne, a csecsemőkori öntudatlan létezés boldogsága, az ízek, illatok és a tapintás időtlen intimitása lett úrrá rajta. Pallasz Athéné gyönyörű, izmos teste kígyóként csavarodott Zoltán tagjai köré, a külvilág megszűnt létezni a legszentebb intimitás sűrű erdejében.

Pú jobb keze belesimult az istennő ölének forró nedvességébe.

Összegezve az eddigieket, vessünk néhány pillantást az alábbi ábrára, melyen jól követhetően épülnek egymásra a filo- illetve ontogenetikus lépcsőfokok.

E gondolatsor logikáját követve ezennel kijelenthetjük: az anyagi világ lezárt, de végtelen egységen belüli fejlődésének egyik törvényszerűségét feltártuk (legalábbis tetszetős hipotézist alkottunk erre vonatkozóan). Most nézzük, mi a helyzet a végtelen másik dimenziójával!

Először is: mit értünk anyagi világ le nem zárt végtelenségén? Nos, olyan anyagi egységek végtelen sorozatát, melyek egymással a tér és idő szabta korlátok miatt nem kerülhetnek kapcsolatba. Tehát a világegyetem különböző pontjain olyan távolságban elhelyezkedő galaxis-halmazokról van szó, melyek létrejöttéhez, életéhez, pusztulásához, valamint a minderről tudósító fény útjához szükséges idő sokkal hosszabb, mintsem hogy a másik galaxis halmaz bármely tagját már, vagy még létezőként utolérje. Ezekben az egymástól független világokban számunkra - a későbbi fejtegetések szempontjából - csak annyi az igazán érdekes, hogy bár függetlenek tőlünk és soha el nem érhetők, mi mégis ismerjük őket, tudunk róluk, felülkerekedve fantáziánkkal a fizika legkeményebb törvényein is.

Namármost, ha elfogadjuk azt az axiómát, hogy az anyag végtelen, s ha a végtelennel, mint különleges számmal furfangos matematikai műveletek végzünk, igen különleges következtetések megállapítására nyílik lehetőségünk.

Miután Zoltán jó alaposan előkészítette Pallasz Athénét kezével és ajkaival végigsimogatván a káprázatos test erogén zónáit, erős szorítással hozzásimult a forrótestű istennőhöz, aki gyöngéden magába fogadta őt. Az egy testté forrt két lény hajóba szállt az Érosz óceánján. Pallasz Athéné ajkai és mellei megduzzadtak, a mellbimbói megkeményedtek; fokozatosan, több hullámban átfutott rajta a forróság, bepermetezve érzékien vonagló testét a szerelem harmatával; gyöngyöző verejtékkal, a múlandóság, s a boldogság millió, apró könnycseppjével. Ősi programok, a létezés misztériumának ütemére feszültek meg, s ernyedtek el az izmok, a legegyszerűbb, s egyben a legnagyobb csodát várva. Mind az istennő, mind Zoltán óriásikat szippantva az olimposzi ózondús levegőből, s minduntalan alámerülve a szerelem tajtékzó habú, háborgó tengerében, természetes boldogsággal haladtak az orgazmus felé. Pallasz Athéné előbb halkabban, majd egyre hangosabbakat sikítva gyorsította mozdulatait. Teste egyre görcsösebben rándult meg, a kiszőkült göndör fürtök átnedvesedve tapadtak össze kipirult arcán, így várta be - az önkívület kapujában - Zoltánt a tudomány istennője.

Most pedig lássuk azokat a műveleteket! A végtelenben az a csodálatos - többek között -, hogy akkor is egyenlő önmagával, ha kevesebb, illetve ha több. Egy egyszerű példával élve: a nem nullára végződő számokból sokkal több van, mint a nullára végződőekből, mégis mindkét fajtából végtelen számú létezik. Ebből az egyszerű megállapításból egyben az is következik, hogy a végtelennel végzett bármely matematikai műveletben az eredmény végtelen lesz.

Némi gondolkodás után könnyen beláthatjuk, hogy mindez a hétköznapi jelenségek szintjén azt jelenti: a véletlen, mint fogalom értelmetlenné válik. Ha tehát végtelenszer van lehetőségünk „véletlenszerűen” válogatnunk végtelen variációs lehetőségek között, akkor az eredmény pontosan végtelen variációs lehetőség lesz, ami ha még egy lépcsővel továbbgondoljuk, azt jelenti, hogy a végtelen variációs lehetőség minden egyes eleme is végtelenszer ismétlődik meg törvényszerűen.

Mindebből pedig az következik (mivel az előbb axiómaként elfogadtuk; az anyag végtelen, az élet földi formában való elrendeződéséhez pedig számtalan tényező „véletlenszerű” összejátszására volt szükség), hogy most én, Pú Zoltán Dzsó, a világegyetem végtelen pontján egyszerre létezem, léteztem, és fogok létezni, és pontosan ilyen dolgokon elmélkedek, elmélkedtem és fogok elmélkedni mégpedig pontosan végtelenszer.

Mindkét agyvelőt elöntötték a természet titkos vegyikonyhájában készült vegyi anyagok, az örömezzet központjai szinte felizzottak, az agyi idegsejtek csattogva produkáltak elektromos kisüléseket, az önkívület pillanataiban csodálatos fényjelenségek vakították el őket, olyan volt ez, mint Hörcsögővel a szivárvány legtegyén.

Zoltán, úriemberhez méltóan, nem hagyta magára az orgazmus után Pallasz Athénét, gyöngéden simogatva a még meg-megránduló isteni testet. - A szerelem háborgó tenger kisimult, lágyan hullámozó felszínén lustán végignyúlt a Nap tükrörképe.

Már csak az a kérdés, hogy fejtegetésünk alapkövei, az axiómák vajon tényleg megállják-e helyüket. Az anyag és a világ végtelen-e és ha igen, akkor ilyen módon-e? Az az igazság, hogy Einstein a téridő elmélettel, a táguló világegyetemével illetve Stephen Hawking a fekete lyukaival egy kicsit megkavarta a dolgot. No, mindegy!

228. § Miután Pú Pallasz Athéné karjai között elmerült a tudomány világában, nekem, mint e regény írójának is támadt egy részben az előző §-hoz kapcsolódó ötletem. Gondoltam, segítségül hívom Albert Einstein zsenialitását, s megkérem, törje át a tér és idő szabta korlátokat. Az öreg meghallgatta kívánságomat, s ha hiszik, ha nem, teljesítette.

Megkértem, hogy ha már úgyis annyira ért ezekhez a tömeg-energia ekvivalencia, meg téridős dolgokhoz, ugyan tegye már meg az én kedvemért, hogy a világegyetemet, csak néhány pillanatra egy pontba tömöríti össze. „Nehéz lesz!” - jött a válasz, majd a kérdés: „No de minek az neked?” „Egyrészt érdekes lenne - válaszoltam -, másrészt abban az egy pontban belekapaszkodva saját regényem szálába, talán személyesen is belekerülhetnék a cselekménybe. Ugyan jártam már bent, de csak kerülő úton (például a Holdon én fogadtam az olvasókat, levelet írtam a főhősnek), azonban most egész lényemmel szeretnék sodródni, hőseimmel együtt, aktív résztvevőként, a saját fantáziám teremtette história rejtekútjain.”

Ha nem én kértem volna, talán ugyanúgy nem emlékeznék semmire az egészből, mint önök kedves olvasóim. Pedig megtörtént! Egyesült minden és mindenki egy - Eukleidész óta tudjuk - kiterjedés nélküli pontban. Csodálatos volt, ott voltunk mindnyájan abban az egy pontban: lágyan omló hajú, kedves régi lányok, s (ha lehet ilyen egyáltalán) a még szebb jövőbeni barátnők; elfeledett, s majdani hű cimborák; olvasóim, s azok páran, kik még nem olvastak stb. stb., szóval boldog-boldogtalan. A teljesség lüktetett abban a pontban; milyen kár, hogy önök nem vették észre! Nem úgy én, ki pontosan felfogtam mindent, még arra is volt időm, hogy résen legyek, s a megbeszélte jelre (mikor Albert Einstein felöltötte speciális zekéjét) megragadjam a 229. § jel kunkori végét. Egy pillanatig himbálóztam így, majd arra lettem figyelmes, hogy pár méterre alattam a regényem teremtette gondolati felszínen sorakoznak a mű figurái, békésen ácsorogva egymás mellett. Albert Einstein adta ki a vezényszót:

- Kapitány a parancsnoki hídon!

Minden regényhős éljenezésben tört ki, elengedtem a § végét és közéjük huppantam. Igazán nagyon kedves volt mindenki, még a negatív hősök is. Mindenkihez volt egy-két kedves szavam: „Hol jársz erre, ahol még a madár se jár?”, „Ho-hó!”, „Szerencséd, hogy öreganyámnak szólítottál!” és még számtalan hasonló badarsággal örvendeztettem meg őket.

- Zoltán - fordultam főhősemhez -, emlékszel Einstein levelére a 134 §-ból?

- Igen, kedves barátom, az idősíkok összekeveréséről írt valamit, meglehetősen talányosan.

- Nos, azt hiszem, ő igaziból történetünknek erre a szakaszára célzott. Most már csak azt nem tudom, ki keverte így össze az idősíkokat. Te, vagy én?

229. § Attól függően, hogy ki milyen szerencsés csillagzat alatt született, életében többször, vagy esetleg egyszer sem él át hasonló pillanatokat, mint én az előző §-ban, azzal a különbséggel, hogy ezeket az egy pontba sűrűsödő fontos eseményeket általában nem szokás megrendelni senkitől, azok „maguktól” szoktak bekövetkezni.

Zoltán életében egy ilyen fontos pillanat volt, amikor a szegedi kalandok koronájaként, a szegedi díszes kompánia tagjai, egy színielőadás keretében még egyszer, utoljára, együtt az ámuló világ elé léptek.

Hát ide csöppentem én, egyenesen a deszkákra, a rivalda vakító fényözönébe.

230. § Rövid felvezetésként csak annyit: Zoltán agyában az ötlet egy kórház kietlen fertőző

osztályán töltött három heti magány súlyos terhe alatt született. Az a kórterem, mely infrastruktúráját tekintve inkább volt majomház, mintsem kórterem, vált aztán hallgatag tanújává annak a változásnak Pú gondolkodásmódjában, ami a későbbiek folyamán döntő jelentőségűnek bizonyult.

Kicsit korábban már rájött, hogy a jelenségek riasztó, vagy tekintélyt parancsoló elnevezéseinek ellenére sem mindig olyan komolyak, mint azt esetleg eleinte gondolnánk. Nem eszik olyan forrón a kását például a „magömlés” esetében, ahol a spermiumok nem „ömlenek” literszámra; ugyanígy a „havivérzés” sem jár több liter „vérvesztéssel” de még az esti egyetem sem este 10, 11 felé kezdődik. Ott a kórházi ágyon fekvéskor rájött: bizonyos körülmények között még maga a csoda is előállítható.

231. § AZ ÉVSZÁZAD SZÍNIELŐADÁSA (VÍZIO)

Az az igazság, hogy nem sok mindent tudok a darabról, Pú hozta össze, sok benne az ökörködés, az improvizáció, szóval valami *commedia dell'arte* lesz a dologból.

Kíváncsian kikukucskálok a nézőtér felé. Vagy ötszáz ember lesi (a rendezői koncepció miatt ágyban fekvéskor), hogy vajon mekkorát fog égni a Kínpad Színpad (merthogy ezek vagyunk mi) legénysége. Sebaj, tulajdonképpen le vannak szarva.

Kicsit nagy itt a kapkodás, még nem igazán álltak össze a dolgok; Zoltán épp most tolja le Elviszt és Oszmánt, amiért azok kihasználva, hogy szabad kezet kaptak saját jelmezük vonatkozásában, a következőket öltötték magukra: Elvisz: 1 db fürdőköpeny, törülközőből készített turbán, valamint rúzzsal festett „arci pirospozsga” és kackiás piros bajusz; Oszmán: egy teljes múmiányi fásli, páncélt imitáló tojástartók és egy hálósapka.

Az Edit készítette díszletek is eléggé eklektikusak. Az aranycsapat elsárgult fotójáról nagyított poszter jól illeszkedik hangulatában az álomszerűséget sugalló világításhoz (asztali lámpák alulról világítják a színpadi elemeket).

- Kezdünk! - szól Pú. Beindul a hangszalag, s a robbanásszerű effektekre ott terem a színpad közepén Maci Laci, átszellemült, eszelős tekintete jelzi: nem nagyon érti mit is kellene most neki csinálnia; nem baj, a nézők szeretik az érthetetlen átszellemültséget, azt hiszik, ha ilyet látnak, akkor ők okosak és értik a művészetet.

A Kínpad Színpad gyorsan pörgeti az eseményeket. Bébi, mázsás tömegével már meg is jelent balról, mint Juliska, a rendezői instrukcióknak megfelelően negédesen nézegeti a röpdöső pillangókat és mezei bokrétnak valót gyűjtöget egy láthatatlan rét, láthatatlan virágaiból.

Én is beletartozom abba az amorf masszába, ami Pú szeszélyes rendezői utasításai szerint ezer arcot kell, hogy öltönn; most éppen tatárnak maszkírozom magam társaimmal (pl. Pempő, Marlon, Oszmán, Jób) együtt, pattanásig feszült idegekkel várjuk, hogy a színen Maci Laci, mint Jancsi befejezze az évődést a rút vasorrú bábát élethűen alakító Giovannival:

- Mondd, öreganyám, mit kívánsz tőlem; s felelj, miért szíjaztad le Juliskát ahhoz a rezsóhoz?!

- Ne törődj te Juliskával! Azt tanácsolom, hogy foglalkozz inkább velem!! Egyébként szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál.

- De hát hova gondolsz? Te oly randa vagy, hogy nincs még egy olyan, kit Föld hord a hátán, azok közt.

- Nem úgy! Tudd meg fiam, hogy gonosz varázslat áldozata vagyok, mi alól három nemi aktus mentesíthet. A harmadik után szépséges, okos és gazdag királylánnyá leszek ismét.

Az első aktust üvöltés, majd „tatárdulás” szakítja félbe. Dűtve-borítva végigrontunk a színen. Székek törnek, Edit díszletei meggyulladnak. A „megdúlt” boszorkány kimerülten piheg a színen.

Éppen a jelmezeimet rakom rendbe, s készülnék bebújni a „törökdúláshoz”, mikor Vén Kérgesszívű Országúti Medve mint vírus belép a színre, majd görcsbe rándulva megmerevedik. A vírus álarc alól előomlik az antik párka dús fürtöze, s máris ott áll előttünk a Laokoón csoport főalakja.

A kulcsot szorongatva behátrál Lunya, kék álszakállal, majd Tekerős. Kialakul a csoportozat, a kígyót Pú tekergeti körül rajtuk, ami egyébként nem más, mint a narrátor mikrofonjának zsinórja.

- Jó estét, hölgyeim és uraim! - kezdi Zoltán a narrátor, majd kisebb fajta mentegetőzésbe kezd az előadás természetét illetően. - Az a helyzet, hogy nem kell nagyon komolyan venni a dolgot. Nézzétek úgy az előadást, mint egy cirkuszi állatszámot.

Néhány pillanatra elsötétül a szín, időt hagyva a lassúbb gondolkodású nézőknek, hogy a Pú által mondottak nyugodtan emésztődhessenek, az innen-onnan összebögyölt, zavaros gondolatok lötytyében.

Egyébként technikailag is szükség van a szünetre, hiszen a szín legalsó, süllyesztett részét el kell árasztani vízzel a következő jelenethez, és ez időigényes dolog (gondoljunk csak a Medárd napját követő esőzésekre).

A sötétben csobogó víz érezhetően nyugtatólag hat a nézőseregére, nem úgy az ezt követő fényár, a patetikus, bömbölő zene és a monumentális színpadkép. Előbb Rahan Eörs mint piros hajú Jézus csalingázik át méltóságteljesen a szín víztükrén (középen szteppel kicsinység), Csordi - az univerzális színpadi figura - közben vidám delfinként előbukkan a tajtékozó habokból; majd előtűnik az igazi látványelem: Kolombusz Kristóf hajója. A szín bal szélén lévő Amerikát hagyjuk el, visszafelé hajózva. A jelenet megértését könnyítendő a magnószalag visszafelé pörgeti a zenei kíséretet, de ha még ezután is lenne, aki nem értené a dolgot, akkor azokon segít Tekerős, ki búvárfelszerelésbe bújva, mielőtt Jacques Cousteau-ként háttal behuppanna az „óceánba”, ekként kiált fel:

- Kolombusz elfelejti Amerikát! - és már el is merül a habokban, ahol Csordival bemutatnak egy-két látványos trükköt (hatalmas strandlabdák, égő buzogányok repülnek stb.)

A szemkápráztató jelenetet önfeledt varieté zárja, tengerészek és tengeri szörnyek kánkánja.

A első komolyabb taps itt szakítja félbe az előadást; a hangszalag leáll, a varieté résztvevői rögtönzött tapsrend szerint meghajolnak, majd a szín félhomályba szürkül. A közönség észre sem vette, de a színpadkép közben radikálisan megváltozott: fülledt hangulat egy éjszakai bárban, piciny boxokban meghitten összebújó párok. Pupillatágító hangulatvilágítás, szivarfüst és angolkeringő.

„Should old acquaintance be forgot....”

Középen Maci Laci (Jancsi) és Giovanni (Boszorka) táncolnak. A vasorrú bába rémséges rondaságát a fején lévő, bányákban használatos, világító védősisak jelképezi; míg kettőjük összetett, ambivalens kapcsolatára és a gyertyafény keringőre a két testet összebogozó karácsonyfa-izzó sor utal. (Jancsi menekülne az izzók kötelékéből, de nem tud, vergődik,

miként a pókok nászánál rabul ejtett hím.) Ilyen körülmények között nem csoda, ha nem sikerül kicsikarni a második nemi aktust.

Most jövünk mi - éppen mikor az idő múlását a színpad körül folyamatosan kocogva jelképező Melyik Feri a 12-höz ér -, szóval mi, ezúttal mint törökök elkezdjük a törökdúlást. (Ugyanaz, mint az előbbi tatárdúlás, csak a színpad másik oldaláról.) Az éles szemű néző, már az előbbi dulás során észrevehette, hogy a nagy üvöltözés, tuszkolódás, megerőszakolás közben a tömegben fel-feltűnik egy gyönyörű leány. (A rendező azonban csak később adja a nézőnek kezébe a rejtély megoldásának kulcsát.)

Az általános zűrzavart pattogó vezényszavak szüntetik meg. Virágkoszorúban ereszkedik alá Harry Klein, mint Ferenc József - a sminktől alig lehet felismerni - és artikulátlan vezényszó üvöltésekkel átrendezi a színt, néha csak a hangsúlyok kedvéért megkardlapoz egy-egy okvetetlenkedőt:

- Magának vezényelek, Jancsi! Tógába, ütemezve átöltözni: egy, kettőőő, egy kettőőő!

Gyorsan az összes szereplő - beleértve Zoltánt, a narrátort is - átvedlik gyönyörökben tobzódó rómaivá (egy hatalmas birodalom kívülről pirospozsgás, csillogó gyümölcsének rothadó belsejévé). Pú, mint Julius Caesar - jelzi ezt fején a babérkoszorú - népével incselkedve uzsorázza a köztársaságpárti patríciusokat. Ennek színpadi megjelenítése: Caesar kemény dobszólót mutat be egy olyan dobszerkón, ami Cascából (Marlon), Cassiusból (Vén Kérgeszívű Országúti Medve), Treboniusból (Oszmán), Artemidorusból (Lunya) és Metallus Cimberből (ez kérem nem tévedés: Athos) áll. A patrícius dobszerkó lassan elalél az ütések-től, a császár pedig meghasonlik önmagával és előbb vért izzad, majd minden színen lévő fülébe üvölti:

- Takarodjatok! Takarodjatok! - végül a meghatóan elmagányosodott hős égre emelt kézzel felkiált:

- Takarodjak! - csend, majd taps... Óvatosan odalép hozzá Ferenc József és hízelegve felgyüri az inget bal karján.

- Főnök, idenézzen! - rámutat politikus vénájára, majd az égre meredve patetikusan felkiált: - Életemet és véretem a császárért!

Amíg Artemidorus csapolja Ferenc József vérére Julius Caesarba, az orgia újra éled. Ropogósra sült combok és hosszú női combok, borgőz és tobzódás; ez megy a színen. Athos közben megkezdzi az ismerkedést színésztársaival, legelőbb Marlonra veti rá magát, aki a homoszexuális Cascát alakítja, majd Oszmán orrát facsargatja egy csöppet. Figyelme azonban hamarost az Isteni Alakú Delnőre (*polgári nevén: Móni. V. ö.: 196. § a védelem bizonyítékai ZL*) összpontosítódik (ami egyébként nem véletlen, a nézősereg java része is ezt teszi). A dolog már-már pornográf jelleget ölt, mikor Maci Laci, mint Brutus, segítségére siet „anyjának”.

- Et tu mi fili Brute!? - szól abszolúte nem oda illő módon a nő, majd elalél. Csordi a megdermedt mulatozókon végignéz sötét tekintetével - szeme egy pillanatra megakad Ferenc Józsefen, majd megszólal:

- Oh, a mérgezett pohár!

Csordiban már nyoma sincs az iménti delfinségnek, víziszörnységnek. A bájt felváltotta a vészjóslóság:

- Óvakodj március idusától! - mondja a nézőknek és gyertyát gyújt. Hosszabb elgondolkodtató monológba kezd, ezalatt mi átvedlünk indián hordává, s a félhomályt kihasználva beosonunk a nézők sorai közé. A végszó ez:

- ... ne légy oly setét tekintetű!

A törökök, s a tatárok után újabb nemzetiségként az indiánok is „dúlnak” egyet, de ők finoman, úriember módján (semmi megerőszakolás, csak egy-két scalp). Heves akciónk közepette Jégszívű Darázs Bella és Mathiás Rex mint szellők lengedeznek; a véres, agresszív skalpolás-jelenetek ellenpontozásaként lágy balett-mozdulataik kecsével vonzzák a férfi tekinteteket. A többi leány is táncba kezd, a könnyed mozdulatokat akkor kezdik, mikor valamely már táncoló társuk megérinti őket. Fokozatosan kialakul a lányok mozgásának szimmetrikus rendje. Kört formálnak, középen Zoltán mint narrátor. A zene leáll.

- Hölgyeim és uraim! - kezdi Zoltán. - Néhány másodperc erejéig most megszakítjuk az előadást, pusztán az önök kedvéért. Athos barátunk bemutatja ACCIPITER című tánckomikumát. (A dolog lényege az, hogy Athos nem tud táncolni - ha néha megteszi, nagyot köszön az ütem, ha találkoznak -, mégis táncol, mégpedig igen nagy elánnal.)

Ezalatt nekem is van időm elgondolkodni, vajon nem veszélyes-e a színház a társadalomra. Azért, mert egy épületre az van írva, hogy színház, van-e joga bárkinek is nyilvánvaló valótanságokat állítani? Ilyeneket hazudni például, hogy ő Polonius, aztán meg a függöny mögötti leszúratás után jóízűen majszolni a ropit a Derrick legújabb epizódját nézve a tv-ben? No mindegy...

Athoson még mindig röhögnek, különösen akkor amikor egy hatalmas ketchupos üveget ragad meg lábujjaival és a magasba emeli azt. A kacagás azonban csak addig tart, amíg a testőr fel nem bontja az üveget és a közönség közé nem fröcsköli annak tartalmát.

- Megvárunk! Megvárunk! - üvölti a felbőszült tömeg, miután a többi testőr közbeavatkozása folytán nem sikerült rögtön miszlikbe aprítani a szerepét túljátszó Athost.

Hörcsögő kicsit gonoszul kacag a törtéteken, könnyű neki, ő nem ázott el a piros, hagymás, paradicsomos mártásban, majd elkomorodik kissé. *(Közben azért én figyelek szereplőim belső világára is, míg itt kucorgok tatár szerkóban a szín jobb szélén. - A szerző.)* Magában ezeket gondolja: „Mi lesz velünk, ha vége az előadásnak? Mi lesz Zoltánnal és mi lesz velem?” Alig, hogy itt járt gondolataiban, előbukkan egy régi versike, amit ő fabrikált:

„Kámpicsonka szomorú,
Nincsen fején koszorú.
Ne légy mindig Kámpicsor!
Legyél inkább: Kisvigyor!”

Mire Hörcsögő visszanéz a színpadra, ott már megint folyik a nemi élet. Maci Laci a bűvös harmadiknál tart, s lássanak csodát: a rút boszorka meseszép tündérlánnyá változik. (Tündérlány: Isteni Alakú Delnő.) Musical részletek csendülnek fel, a pajorból kibújt pillangót Steve Taylor, a kékszemű szerecsen emelgeti, kecseljesebbé varázslandó a jelentet.

Újból varieté indul, már az első taktusoknál vastaps által kísérve. A már eddig színen lévők-höz Elvisz csatlakozik: „- Love me tender love me do...”

Kata mint Elvisz „tartozéka” behoz a színre egy kandallót és egy hintaszéket. Az énekes új dalba kezd: „Are you lonesome tonight?...”

A dal közben lassan elbóbiskol, halk, diszkrét horkolásba kezd, a többiek egyre erősebb kórusként folytatják az éneklést. Újabb szereplők szivárognak be. A Két Mákvirág, az Agg

Band, Aphrodité, az utópisták, Marx és Engels, Darwin, Don Quijote, Tomágó, Sam Hawkins, Dzsedáj, Einstein, Fixa, Gyöngy és még ki tudja, ki mindenki. A színpad zsúfolásig telik regényem szereplőivel. Szemlélatomást Zoltán is meglepődik egy kicsit a dolgon, de nem veszi zokon; különösen nem, mikor fellép a színre Lakásbejelentős Cum Laude.

- Ismét eltelt egy félév - konstataulta Zoltán, majd rákérdezett: - lehet, hogy eztán sokkal ritkábban találkozunk?

- Nem eszik olyan forrón a kását, majd meglátod! - nyugtatta hősünket meggyőződés nélkül a lány.

Íme, így türemkedik a magánélet, s a személyes érzelmek világa a világot jelentő deszkák repedéseibe. *(Ennek nem biztos, hogy van értelme. - A szerk.)*

- Teringettét! - kiált fel Jancsi megszakítva ezzel a lassan mézes-mázossá torzuló nyekergést. - Hol van az én gyönyörű, okos és gazdag mátkám?

- Itt e! - segít neki Vén Kérgesszívű Országúti Medve.

Jancsi, orosz-film-szerűn lobogó hajjal rohan újdonsült nője felé. Lágyan omló, halványkék selyemlepel temeti maga alá a szerelmes ifjakat.

Az újabb szeretkezés alatt a színpadon lévő szereplő-tömeg csendesen domboruló sírhantokat formál önnön magából; a karcsúbbak, s vállalkozóbb kedvűek pedig burjánzó növények indáiként csavarodnak egymásra. A nézők már épp a múlandóság érzetének gyötrő, önemésztő törében vergődnek, mikor elementáris erejű robbanás kíséretében rádöbben Jancsi, hogy kelepcebe csalták: a negyedik aktus hatására a gyönyörű hajadon ismét vasorrú bábává vált.

A színen tetőfokára hágnak az indulatok, a népharag általános. Bejön Salvador Dalí, „elő-érezni” a polgárháborút, majd egyre eklektikusabb képek sorjáznak. A forgószínpadon hol a Laokoón csoport, hol például Komlósi Péter, vagy esetleg Leonardo tűnik fel. Az egyik sarokban Karl May és Marx kakaskodik, a másikban Paul Newman birkózik II. Filipossal. Nem ragozom tovább, lényeg az, hogy nagy a hajcihő; előbb csak korcsmai, majd polgárháborús szinten.

Az indulatok végül Juliska felé törnek utat maguknak. Ő még mindig az első képnek megfelelően ül rezsóján, s ártatlanul pillangókat kémlel. El is nyeri méltó büntetését: mi, a törökökből, tatárokból álló válogatott banda halálra dúljuk, majd egy rúdra erősítve diadalittas arccal a „meghalt a cselszövő, nem dúl a rút viszály” zenéjére levonulunk a színről. Romok, füst, hullahegyek, a közönség pedig tiszta szívből kacag.

Ahogy elszáll a szárazjég gőze, felzúg a taps. Marlon csendesen a fülembe súgja:

- Barátom, ez volt az évszázad színielőadása!

232. § Regényem összes szereplője, velem együtt, még órák múlva is ott hajlongott a megmámorosodott nézők előtt, a legbuzgóbbak (például Oszmán) még a ruhatárba is lementek a távozni akaró nézőket egy kicsit még tapsra kényszeríteni.

A romos színpad, s a megtépázott jelmezek legénysége, leánysága nagyokat kortyolgatott a premier pezsgőből. Mindenki tréfálkozott, s egy pár pillanatra elégedetté vált önmagával. A többire már nem igazán emlékszem. Valahogy belekerültem pezsgőm egyik buborékjába, s elkezdtem egyre gyorsabban emelkedni.

A többiek nem vették észre a dolgot, bár nem is nagyon volt rá idejük. Csak azt éreztem, hogy egyre erősebben bedugul a fülem, majd egy pukkanás és már ott is ültem az üres fehér lapok fölé hajolva.

Csak az nem megy a fejembe, hogy hogy lehet egy folyadék száraz! Azt mondták a pezsgő száraz volt, pedig én teljesen nedvesnek éreztem.

233. § - De Athos, meg tudnád mondani, miért csináltad? - kérdezte Pú.

- Nem! Nem tudom. Azt hiszem extázisban voltam. Meg tudod olyan ez a ketchuppal öntözés, mint a pofon. Olyan még nem volt, hogy aki kapja, annak valamilyen kedve ne kerekedett volna.

Másnap az újságok elnéző, sőt kifejezetten lelkes hangot ütöttek meg: „paroxizmusig fokozódó extatikus táncban celebrált Dionüszosz-szertartást” emlegettek, ahol „Athos, a kollektív orgazmus csúcspontján a közönségre lövellte ketchupját, a bemocskolási avató rítussal drasztikusan bevonva mindenkit az örömnépbe.”

Harmadnap eltűntek a nyomok.

Negyednap letelt a kritikus három nap, s nemhogy a nyomok, de maga a csoda is eltűnt.

234. § Hörcsögő el volt ragadtatva az előadás után Zoltántól. Úgy érezte, Zoltán egy igazi sztár. Nem tudni miért, de valami hálához hasonló érzés fogta el. Készített Púnak egy egészen fantasztikus ajándékot. Ez az ajándék nem volt más, mint egy kémcsőnyi muslica-tenyészet Zoltán húsevő növénye számára. A piciny növény gyönyörű szőrös levelei (a szőrök végén apró emésztő-folyadék cseppekkel) már igen-igen kókadoztak friss táplálék híján, s hősünk aggodalma is nőttön-nőtt. Hörcsögő azonban megoldotta Zoltán, s a virág problémáját.

Zoltán végzős gentleman, természetesen nem szabódott viszonzni a kedvességet. Átadott Hörcsögőnek sok-sok hóvirágot, a dédnagymamától örökölt kis csuporban (vö. 150. §. - *A szerző.*), s pusztán „hab-a-tortán-ként” beletaszajtotta kedvesét egy közeli pocsolyába.

235. § - Tanuljuk meg uraim, hogy egy gentleman minden körülmények között gentleman. Azt is mondhatnók: az úriemberi mivolt minden körülmények között kötelez... Így kezdődött Zoltánék utolsó gentlemanelmélet szemináriuma. Pú Öregkorában professzor példabeszédekkel folytatta az órát, melyeknek egyike-másika szinte próféciaának bizonyult, Zoltán hamarabb kamatoztatta frissen szerzett tudását, mintsem gondolta volna....

- Egyszer régen, még ifjú titán koromban - kezdte alig észrevehetően megcsillanó szemmel a professzor -, olthatatlan vágy ébredt bennem egy szépséges, fiatal lány iránt. Tiszta és gyermeki érzelem volt, nem tudott róla senki - legalábbis én azt hittem. A fiatal hölgyekért folyó ádáz küzdelem azonban csakhamar pallérozottá teszi a vetélytársakat egymás titkolt vágyainak csalárd kifürkészése dolgában. Elég egy mennyekbe küldött, mélyről jövő sóhaj, vagy egy elgyötört mélabús tekintet, s máris minden megvilágosodik. Legbelsőbb, szent titkom így lepleződhetett le egy agilis vadásztársam előtt, ki nem tévázott: egy óvatlan pillanatban, váratlan gyomorszájon ütéssel megpróbálta kedvemet szegni. Nos, kedves hallgatóim, azt hiszem könnyedén beláthatjuk: nem ez az, mit úriemberhez méltó cselekedetnek hívunk. Mégis, ha valaki gentleman, akkor nem aljasodhat le odáig önmaga előtt, hogy a kultúrált viselkedés szabályait felrúgja. Ezért én úgy gondoltam, hogy illik köszöntenem a gazfickót, ha később találkozom vele, mert bár meglehetősen kellemetlen módon, de mégiscsak megismerkedtünk. Csekélyke bizodalمام van abban, hogy valaha is jobb útra tér - legutóbb fűrészelő bajonettel láttam -, mégis úgy teszek, mintha tudván-tudnám: megbánta galád tettét....

A professzor itt megállt néhány pillanatra, elegánsan felpattintotta zsebórája fedelét, felhúzott jobb szemöldökkel vetett egy pillantást a számlapra, majd ekként folytatta:

- Természetesen, ugyanez az eljárás minden más, nyilvánvalóan rosszban sántikáló embertárs esetében is. Köszöntsük tehát így a széfünkben kutakodó rablót, ha késő éji órán tetten érjük: - Jó estét kívánok!

S most azt kérdik, kedves hallgatóim, mi mindennek az oka? Ez az ok, kérem szépen, az emberi kapcsolatokban tettenérhető úgynevezett „pofáraesés megmaradás törvénye”. A változó (tehát kialakuló, vagy megszűnő) emberi kapcsolatok során valamelyik fél mindig pofára esik, majd az így magával vitt egységet az új kapcsolatokban vagy leadja, vagy ismét pofáraesik. A stabil (tehát nem létező, vagy nem változó) emberi kapcsolatokban a pofáraesés „betokozódik a tudatba”, látszólag eltűnik (látens időszak). Ha tehát el akarunk jutni pofáraesés nélküli „nirvánába”, vagy a látens időszakokat kell meghosszabbítanunk, vagy meg kell tanulnunk pofáraejteni másokat. Egyébként ez az utóbbi a háttérmozgatója annak is, hogy oly sok ember tölti azzal idejét, hogy különféle küzdősportok cselfogásait elsajátítsa, s így képes legyen bármikor, bárkinek egy marha nagy pofont lekeverni.

Kedves barátaim, szívleljék meg jól, amit előadtam önöknek az év folyamán; nem árt, ha már most, az államvizsgák közvetlen közelében megpróbálják a gyakorlatban is kamatoztatni gentlemanelméleti ismereteiket!

A professzor utolsó órájának végén állva tapsoltak a hallgatók, tisztelegve ezzel Zoltán Öregkorában nagyságának és saját, államvizsgák során átélendő szenvedéseiknek.

236. § A Sztár Egyetemen az volt különösen kellemetlen az államvizsgában, hogy ellentétben az általános elvárásokkal, nem tisztelték a hallgatókban a felsőbbévest.

Egyeseknek az a sanda gyanúja támadt, hogy bizonyos oktatók nem áttallanak korrekt vizsgáztatás helyett inkább élcelődni: „Izgul kolléga? Esetleg valami ricinust hozok itten, csak aztán le ne okádjon!”

A legtöbb oktató azonban most sem okozott csalódást. (Ilyen volt például az „Angyalarcú Gyilkos”, vagy a „Mosolygó Hóhér”.) Viszont természet ösanyánk ravaszabb, mint gondolnánk, képes olyan emberpéldányok létrehozására is, kik az eleven hülyeség olyan tárházát jelentik lényükben, mit egy több száz emberből álló egyetem hallgatósága sem képes egészében feltérképezni, évek hosszú sora alatt sem. Minden egyes új konfrontáció: újabb csoda. Csak nagyon röviden, lássuk most egy ilyen jómadár egyik utolsó tettét: Pú a hatos tételt húzta (VI. Lovagias természetű ügyek), majd felkészülve a hálás témából, odaadta a fickónak a tétellapot.

- Na, akkor halljuk a négyes tételt! - kezdte ez.

- De uram, én nem a négyes, hanem a hatos tételt húztam!

- Az nem lehet, hát nézze, ide van írva, római számmal!

- De az nem négyes, hanem, hatos!

- Várjunk csak ... azt mondja, hogy ... vé...i...; igen, ez tényleg a hatos.

Nemcsak a tanárok okoztak ilyen meglepetéseket. Itt van mindjárt Dzsedáj, ki az államvizsgák idejére eljutott arra a szintre, hogy mindent ki tudjon fejezni a német múlt idejű enni igével: „hat gegessen”.

237. § Mint mindig, mindenhol és minden vonatkozásban, úgy itt is volt, aki elszámolta magát. Tudjuk, hogy az agy idő és energiaigényesen dolgozik és sem ezt, sem azt nem könnyű visszanyerni, ha már elvesztegették. Akik Einstein zsenialitását nem tudták úgy a maguk

céljaira igába fogni, mint én regényem írása során, azok bizony elkeseredett megoldásokhoz voltak kénytelenek folyamodni. Egyik ilyen „megoldás” volt a mosásra szánt idő megspórolása végett alkalmazott „recirkulatív, relatív zokni tisztasági módszer”. Ennek az a lényege, hogy minden szennyes zoknit el kell helyezni egy erre a célra rendszeresített tasakban (= biológiai tasak), majd a tiszta zoknik elfogytával onnan kell meríteni újabb zoknit, értelemszerűn mindig a legtisztábbat. Elméletileg ez a folyamat az idők végezetéig eltarthatna, s még akkor is lenne egy olyan zokni, ami relatíve tisztább, mint a többi.

Hála Istennek az államvizsgák „csak” két hónapig tartottak, így a Szeged egy-két pontjára telepített biológiai tasakok sem tudtak olyan mennyiségű „kritikus tömeget” felhalmozni, ami károsíthatta volna az ózonpajzsot, vagy növelni tudta volna a háttérsugárzást (bár azt mondják, Makkosházán kicsit több volt a savas eső).

238. § Pempőt nagyon megviselte, hogy az első nekirugaszkodásra nem engedték át a Táncmulatság államvizsgán. „Csak úgy dőlt magából az a sok hülyeség” - jegyezte meg mindjárt a vizsga elején, minden alap nélkül, Butch Cassidy (aki amúgy is igen gonosz ember hírében állt), majd kisvártatva úgy véste be az elégtelent, hogy átszakadt a leckeönyv lapja.

„Nekem már úgyis mindegy” - gondolta Pempő és elment kihúzatni egy fogát, amelyből a vizsga közben fogcsikorgatás során letört egy darab, s a „Ha nem fáj, akkor miért?” - kézenfekvő kérdésre azt felelte: „Nem szeretem a függő helyzeteket”; elindult a fogorvoshoz.

Egy fertályórán belül, mikor ismét az albéletben lassan kezdett elmúlni az érzéstelenítő hatása, s a szétdíbtolt íny okozta fájdalom teljes valójában Pempő érzékei elé tárult, azzal a rettenetes tudattal, hogy a gyökér még odabent van, nos, akkor Pempő sem tehetett mást, mint hogy a szivárgó vérral átitatott zsebkendőket - mintha Butch Cassidyk lennének - falhoz csapdosta.

Később az utcán majdnem elütötték, majd mikor ettől megijedve taxiba ült, a taxi ütt el majdnem valakit. Már sötét volt, mikor hazaért a vacsorával, s a konyhában az égő villanyt még inkább fel akarván gyújtani, eloltotta azt, majd a sötétben vaklálva addig ténykedett, míg majdnem sikerült szemüvegének szárával saját szemét kiszúrnia.

Maci Laci és Pú aztán segítségére siettek, nehogy komolyabb kárt tegyen magában az „ön-magának farkasává” lett szerencsétlen nebuló. Csendben, szánakozva nézték, hogyan rázza nagy böszén Pempő a májkrém konzervet a másik kezében lévő zacskós kakaó helyett.

239. § - Dzsedáj úr, legyen olyan kedves és tájékoztasson minket a páholylátogatás során szem előtt tartandó ismeretekről, s az akkor tanúsítandó, helyénvaló magatartásról

- Hat gegessen.

240. § Azért nem a még évek múlva is böszén vizsgáló Pempő volt az általános a gentleman-sztárságból államvizsgázók között. A fiatalok abszolválván tanulmányaikat, boldog ünneplésbe kezdtek; szerfeletti mulatozással hantolván el életük kétségkívül legboldogabb korszakát.

Minden korábban megszokott bulizóhelyen a házigazdák beüzemelték magnetofonjaikat, az agyonkoptatott magnószalagok még egyszer, utoljára végigsiklottak a jeleket vevő fejek előtt; lejárva különös csendet hagytak maguk után...

A „delejező készülék” hagyta különös csendek csak látszólag nem zavartak senkit, csak a kívülállók érezhatték volna igazi, felhőtlen bulinak a VÉRZŐ SZÍVEK BULIJÁT. Mert

egyébként a kívülállók, mint amilyenek önök is kedves olvasóim, semmi rendkívülit nem láthattak, csak például ilyesmiket:

- Zoltán és Tömoár seprűkön gitározik,
- Hörcsögő folyamatosan röhög, a többiek is eltanulták Zoltántól a vezényszóra röhögtetés trükkjét *(lásd a 226. §-t, ZL)*,
- Oszmán diszkréten illuminált állapotban a magnót babrálja,
- Maci Laci mint frissen sült, avatás előtti gentleman doktor, mások - különösen a még le nem doktoráltak - betegségeit kívánja rövid úton orvosolni,
- Harry Klein csak ezt hajtja: „Doktorok vagyunk mi, nem kuruzslók, hentesei az emberi testnek! Az igazság boncmesterei!”,
- Marlon, királyi szüleitől kapott vadi új pelerines palástjában vadul rock’n’rollozik, - valami szerencsés fickó Isteni Alakú Delnőt ölelgeti,
- Stb. stb. stb.

Mikor a konyhában serénykedő lányok távollétét kihasználva a férfinép tréfából mezítelenre vetkőzött (később ezzel módfelett nagy riadalmat okozva), egészen úgy festett a kis társaság, mint egy egész kis sereg Éva és a Ádám, kiket éppen most űzött ki a vén szakállas a Paradicsomból.

241. § A Sztár Egyetem hallgatóinak története lassan felgombolyodott a nyolcvanas évek végének spulnijára. A kapcsolatok végére pont került, amit vagy egy új mondat - egy egészen új bekezdésben - folytatott, vagy a csend. Egy biztos: szál elvarratlan nem maradt; mint a hadgyakorlat löterén az utolsó célhoz érő katonák, úgy itt is kilötte mindenki a tárat. A kapcsolatok bonyolult rendszere már nem is egy önmaga farkába harapó kígyóra, hanem, egy önmaga hét farkába harapó hétfejű sárkányra emlékeztetett. Ember legyen a talpán, ki megpróbálkozik ezen bonyolult sógorsági-komasági viszonyok (hole-brother-in-law-ship) útvesztőjében eligazodni. Mi, azt javaslom, most ne tegyük ezt; hagyjuk a szent titkokat az ismeretlenség zöld óceánján messze vitorlázni!

242. § *(Az egyetemváros lordmajorja, díszes jogarral kezében s két szolga kíséretében belép)*

LORDMAYOR: Az Egyetemi Tanács jő, kérem álljanak fel!

(Előbb a négy kán, majd maga a kenderszakállú rektor, fejükön rizsporos parókával, díszes talárban, mindenféle hivalkodó fityegőkkel és persze hófehér kesztyűben bevonulnak.)

REKTOR: Kedves megjelentek, kedves avatandók! A Sztár Egyetem Tanácsának nyilvános, sztár egyetemi gentleman-doktor avató tanácsulását ezennel megnyitom! Felhívom az itt megjelent, mélyen tisztelt jelölteket, terjesszék elő kérelmüket!

(Az avatandók sorából kilép Tömoár és eképpen ad hangot saját, s társai vágyának:)

TÖMOÁR: Magnifice, kenderszakállú rektor! Tisztelt, fényes tekintetű Egyetemi Tanács! Miután a bakkalaureátusi rendtartásban foglaltaknak eleget tettünk - különös tekintettel arra a félszáz egzámenre, min keresztül volt szerencsénk tudásunkat elmélyíteni -, a doktorságra érdemesnek találtattunk. Tisztelettel kérjük önöket, a fentiek okán, hogy bennünket doktorrá fogadni szíveskedjenek!

REKTOR: Kedves doktorjelöltek! Mielőtt az önök kívánságát az Egyetemi Tanács teljesíti, hitet kell tenniük arra, hogy a felolvasandó esküt híven megtartják. Felhívom a gentleman-doktorság várományosait, hogy a doktori esküt tegyék le!

(A közönség és az Egyetemi Tanács feláll, a lordmayor a díszes jogart Tömoárhoz viszi, aki bal mutató- és gyűrűsujját a csillámló ékkövekkel díszített jogarra teszi, a többi jelölt jobb keze a szíven, a felemelt balkéz mutató és gyűrűsujja az égre mutat.)

LORDMAYOR: *(Szakaszonként előolvassa az eskü szövegét, a jelöltek egyszerre visszhangozzák ugyanazt.)* „Én esküszöm, hogy a Magyar Köztársaság alkotmányához, a magyar néphez és a gentlemanség alapelveihez mindenkor hű leszek. A Sztár Egyetem és annak Gentleman Kara iránt, mindig illő tiszteletet tanúsítok. Az úriemberi mivolt, s az ebben megtestesülő egyetemes igazságosság szolgálatára szentelem magam. Hazám, honfitársaim, különösképpen pedig a hölgyek védelmezője leszek és arra törekszem, hogy tudományomat a Sztár Egyetem és annak Gentleman Kara tisztességére, embertársaim javára, hazám dicsőségére előbbre vigyem.”

REKTOR: Fölkérem a Gentleman Kar dékánját, hogy vezesse le az ünnepi szertartást.

DÉKÁN: Én, mint a Sztár Egyetem Gentleman Karának dékánja tisztemnél fogva kinyilvánítom, hogy miután az előttünk felsorakozott jelöltek, az alatt ismertetendő eredménnyel, kötelezettségeiknek eleget tettek, a Sztár Egyetem ezennel doktori címet adományoz nekik. Nevezetesen:

(Csak néhány név a sok közül:)

- Ahmed	rite
- Bébi	rite
- Bugyi	rite
- Csordi	cum laude
- Elvisz	summa cum laude
- Harry Klein	cum laude
- Lunya	rite
- Maci Laci	rite
- Melyik Feri	cum laude
- Papp	rite
- Pú Zoltán	cum laude
- Tekerős	cum laude
- Tömoár	rite
- Vén Kérgesszívű Országúti Medve	summa cum laude
- Zswuzsu	cum laude

REKTOR: Kérem a jelölteket, lépjenek elő, hogy kézfogásunkkal is doktorrá fogadhassuk őket.

(Sorra előlépnek, előbb a rektor fog velük kezét, aztán a dékán, majd sorban az ákán, a békán és a cékán. Minden kézszorítást egy-egy „doktorrá fogadom” kíséri.)

REKTOR: Az Egyetemi Tanács ünnepi tanácsulását ezennel berekesztem.

LORDMAYOR: Kérem, álljanak fel, az Egyetemi Tanács távozik!

(Elöl a rektor, mögötte a négy kán elhagyja az egyetem auláját.)

243. § „Na, de most mi van?” - jutott eszébe Zoltánnak az avatást követően rögtön. A család szemlátomást nagyon boldognak érezte magát, úgyhogy neki is illett volna valami örömfélét kicsikarnia magából, ez egyszer adott volt, ennél tovább azonban nem tudott lépni gondolataiban, itt megállt az a híres, nagy sztár-gentleman-doktor tudomány.

A Két Mákvirág, Wamp Wan törzsfőnök és Gyöngy estére már Debrecenben voltak; pár órán belül mindenki elégedetten húzta a lóbórt. Zoltán még kapott egy fél hónapot a Sorstól a hazaköltözésre...

Pú és Hörcsögő talán soha nem érezték olyan jól magukat, mint a rettenetes idő-szakadék torkában - azt hiszem ezt nem lehet másnak betudni, csak a Sors kegyetlen szadizmusának.

- Nézd, Hörcsögő, esik az eső... nézzük meg, hátha!

- Siessünk! - a lány szemei úgy csillogtak, mint az Igor herceg előadás alatt (212. §. - *A szerk. barátja.*), a szerelem első perceiben.

Ahogy beértek a város központjába, tisztán, gyönyörű ívben megjelent előttük a szivárvány, csodálatos égi hídként kötve össze a Tisza két partját.

244. § Odafent eltűntek a város, eső elől vacogva menekülő emberei és az egyre hangozabb ketyegő órák. A szivárvány a szomorúság szürke fellegei fölé emelkedett. Meleg, időtlennek tűnő, súlytalan puhaságban ugrándoztak, hol felrepülve a szikrázó napsütésbe, hol behuppanva a lágyan hullámzó színözön dunnájába.

- Zoltán, indulnunk kell!

- Ne menjünk még!

- Te is tudod, hogy menni kell, mindjárt eláll az eső.

- De ha egyszer olyan jó.

- Mindig mondtam, hogy egyszer még leesünk! Nekem is nagyon jó, de.... nézz csak oda, ott már el is tűnt a szivárvány, azon a parton már le sem ér a szára a földig.

- Hörcsögő, ez az én utolsó szivárványom. - Zoltán abbahagyta az ugrándozást, valamit még mondott volna, a gondolat azonban már soha nem válhatott kerekké; Pú és Hörcsögő a csatakos város felé, a második félgondolat pedig a csendes semmibe zuhant.

7. cím
A nagy vakondtúrás

„Romeo: He jests at scars that never felt a wound.”

„Romeo: Sebet gunyol, kit seb nem ért soha.”

(William Shakespeare: Romeo és Júlia,
II. felvonás, 2. szín, Mészöly Dezső fordítása.)

245. § Szó ami szó, nagy esés volt. Zoltán úgy érezte magát, mint a bajnok, kinek figyelme a ringben egy fél másodpercre kihagyott és beleszaladt egy hatalmas ütésbe: térdei megroggyantak, egy pillanatra kiszaladt agyából a vér, az aréna zaja tompa búgássá halkult, fülében az egyensúlyozó szerv folyadéka össze-vissza lögybőlődött az elemi erejű ütestől; még érzékelte, hogy az elegáns box bíró, az ő összerogyó és az új bajnok izmos, izzadt barna teste közé ugrik; előbb térdre rogyott, szájából lassan kiesett a fogvédő, szivárgó vér vegyült felrepedt ajkából a kicsorduló nyálba; a ring padlóján, háton fekvé már nem érzett és nem hallott semmit, tekintete a csarnok mennyezetének vakító fényszóróira szegeződött.

- Jó estét kívánok! Jó estét kívánok! - nyögte hősrünk félig öntudatlanul, Pú Öregkorában professzor 235. §-béli utolsó szemináriumán elhangzottaknak megfelelően.

Aznap Púnak ismét különös álma volt.

KÜLÖNÖS ÁLOM II.:

(A félbeszakadt első különös álom folytatódott, illetve újrakezdődött, ott ahol összeakadt tekintete a rémült bennszülöttével.)

Az óriási elefánttehén üvöltve rohant felé. Zoltán vállához emelte a kétlövetű puskáját, célzott a két vérben forgó, apró szem közé. Meghúzta a ravaszt; a puska ugyanúgy nagyot rúgott a vállán, s a durranástól is ugyanúgy bedugultak fülei, de ezúttal nem ébredt fel; zsibbadtan nézte, hogy a megsebzett állat hogyan folytatja örült rohamát. A második lövést már közvetlen közről adta le. Nem talált. Már a környező fák, bokrok dültek recsegve-ropogva, már csak egy fél másodperc hiányzott a szörnyű halálhoz, már a szürke óriás ott tornyosult hatalmas agyaraival Zoltán előtt, mikor megszólalt egy duda.

Csurom vizesen ébredt a rémálom után, örömmel konstataulta, hogy tagjai, bár sajognak még egy kicsit a nagy esés miatt, de megvannak, integráns részei annak a hetvenegynéhány kilónyi húsnak, mit Pú Zoltánnak hívnak.

- Szervusz, Hörcsögő! Nekem most mennem kell! - kezdte Zoltán a búcsúzkodást a telepakolt kocsi mellett, apa-Mákvirág már bent ült, inkább nem nézett oda.

- Szervusz Zoltán! - és nem tette hozzá, amit korábban már annyiszor: „nekem maradnom kell!”

246. § Nem mondhatnám, hogy nem volt különös az út Debrecen felé.

Ahogy elérték a város határát, egyszerre valami falfélébe ütköztek, lelassult a motor, majd ismét felpörgött, s különös zúgás, súrlódás kíséretében fúródtak járművükkel a sötétségbe. Zoltán számára a hirtelen sötétség volt a legmeglepőbb. „Tudtam, hogy Szeged a napfény városa, no de ennyire?” - gondolta, majd elszenderedett az egyhangú, monoton zúgás és sötétség miatt.

Kicsit ingerszegény dolog, de meg kell hagyni: biztonságos a földfelszín alatt haladni. No, nem nagyon mélyen, mint például a bányászok, csak annyira, mint Pú és apa-Mákvirág az autóval. Sok esély nincs az ütközésre, utakadályok sincsenek és még fényszórót sem kell használni.

Talán önök, kedves olvasóim, azt gondolják: „Ez azért már tényleg hülyeség!” Ne hamarkodják el az ítélezést! Önök hogyan jutnának ki Zoltán kijárat nélküli alagútjából? Talán azon az úton, amelyen annak idején Zoltán érkezett? (Emlékeznek, a Sztár Egyetem feliratú tábla alatt.) Ímhol a szellemes ellenérv: abban az esetben hősünk visszajutna a Holdra, ami ugye nem a legjobb megoldás.

Ezzel a hosszú, monoton, földalatti utazással, mit hősünk csaknem végig alvással töltött, vette kezdetét Zoltán pofáraesés utáni élete. A nyugodt, öntudatlan álom volt a függöny, akkor még nem lehetett tudni mi rejlik mögötte. Bizony nem sok jó! Például efféle gondolatok: „Életemet még spermium koromban elrontottam!”, vagy efféle tettek: álmatlanul, csámborgással töltött éjszaka a szmog városának (Budapest) XX. kerületében, hol a szmogtűrő verebek néhány száználmas példányára szűrös tekintetű, agresszív koldusok vicsorognak.

Az a fajta mély álom érzéstelenítette Pú lelkének fájdalmát a hazautazás alatt, amiből szinte „visszazuhanásszerűen” szokás ébredni.

- Zoltán! Ébredj, megérkeztünk!....

Apa és fia egy jókora, vakondtúrára emlékeztető földhányáson álltak, immáron Debrecenben, otthon. Az indokoltnál tovább tartott ez a szótlán nézelődés, mintha valamire, valami különösre vártak volna.

A lassan szürkületbe áthajló este azonban minden vonatkozásban hétköznapi volt, éppen ezért, talán még szomorúbb, mint amilyennek egy ilyen törés utáni napnak lennie kell.

- Na, induljunk fiam! - szólt apa-Mákvirág a lassan szemerkélő esőben. - A többiek már nagyon várnak.

Az első lépés sokkal nehezebb volt, mint a második, a harmadikról nem is beszélve, amikor is Zoltán, valami különös, repülő élőlényre lett figyelmes. A pici; szürke; táncolva, mégis méltóságteljesen repülő lény mintha valamit húzott volna maga után. Szemlátomást Pú felé tartott, aki - miután megvilágosodott - örömeiben alig talált szavakat.

- Szentséges Isten! Ferdinánd, te vagy az? - (Pú végül is ezeket a szavakat találta).

- Szervusz Zoltán! Végre itthon vagy! - felelte széles mosollyal a lepke, miközben az utolsó találkozás óta nőtt, hosszú, ősz fűrtökbe csavarodó szakállába bele-belekapott az esti szellő.

247. § Zoltán a külvilág ingereire különösen érzékenyen lépett be szobájába. Tekintete végigfutott a „kezdetek bölcsőjén”; leemelt egy-két porosodó könyvet a polcról: „... messze, volt egy boglyos, lompos, loncsos és bozontos, Vackor nevű kicsi medve,”; bölcs, nagyszakállú filozófusok gyémánt élű, fényű és tömörségű gondolatai simultak mives kötésű könyvek lapjára; a jó öreg Shakespeare négy kötetnyi remekművén csillogtak az arany betűk: „Vígjátékok”, „Színművek” ..; milyen régen is volt, mikor Old Shatterhand először hódította meg a gyönyörű indián lány szívét: „Sohasem fogok többé kételkedni nemes lelkű fehér testvéremben.” Egy másik polcon videokazetták sorakoztak, filmek, színdarabok; fényképek egy tasakban, legfelül egy „ketchupos Julius Caesar”, alatta Hörcsögő a padlásszobában.

A csendes merengés közben teljesen beesteledett, az utcai világítást lecserélték, így a ház mellett elsuhanó autók reflektorainak fényei már nem nyaldosták komótosan a szobák ablakkal szembeni falait.

Odakint csípős hideg volt, Zoltán borzongva húzta összebb magán a kabátot. Magányos éjszakai sétáján előbb csak a hideghez lassan hozzászokó testére figyelt, majd különös gondolatai támadtak:

„Udvarlás; milyen hülye kifejezés, nekem ezt hallva rögtön egy rőt bundájú, elhízott kandúr jut eszembe, ki sunyítva oson egy ütött-kopott kerítés mellett, éjnek évadján.... Lehet, hogy aludnom kellene már? Mi is volt az a mondat, ami annyira tetszett Hörcsögőnek kicsi korában, amit nagymamája mondott mindig lefekvés előtt? Jó éjszakát, virágos álmokat! Igen, azt hiszem ez volt az, vagy legalábbis valami ilyesmi.”

Pú, meleg zugot keresvén, mélyen benyúlt kabátja zsebébe. Valami kezébe akadt, valami régen otthelyezett dolog. Leporolta a kis füzetecskét, majd elmosolyodott, úgy mint mikor valakinek eszébe jut egy csaknem elfeledett régi vicc. A vadásztársasági igazolvány első lapján ott hivalkodott a társaság jelszava: „AGERE NECESSE EST”.

„Hogy is van ez, - kezdte agyának régen használt, csikorgó kerekeit kicsit forgatni - hölgyem, az ön kívánsága számomra parancs; az ön szépségének bájának...., nem, az ön szépségét és báját..., nem, az ön szépségével csak bája vetekedhet, igen, ez az. Megy ez! Nézzük csak!... Elepedek, kegyelemért esedező, szomszédhozó lelkem porban fetreng előtted!... Megy ez, talán jobban, mint gondolnám.”

Zoltán még egy ideig hallgatta saját lépteinek zaját, és úgy érezte, hogy valaki nézi; egy árva lélek sem volt az utcán csak Wamp Wan törzsfőnököt követte egy csillogó szempár fényévek időtlen távolából.

Egy ideig nem tudta, hogy mi az, ami eddig még ugyan nem jutott eszébe, de szörnyen fontos dolog. „Nem baj, majd holnap beugrik” - gondolta és szépen hazabandukolt aludni. Az ágyban már abszolút nem érzett semmit, csak az ólom pillájú fáradtságot, azt sem sokáig: egy perc alatt elnyomta az álom.

248. § Reggel a jóleső alvástól kiürült lelkét szorongás töltötte el. Kicsit morcosan összeszedelőzködött és elindult kiszellőztetni buksi fejét, rendet teremteni gondolatainak sűrű, sötét erdejében. Minden célzatosság nélkül indult el, mégis mintha zsinóron húzták volna, úgy haladt a ház mögötti kert irányába. Lassan felismerve lépteinek irányát, kezdett felocsúdni, különös bizsergés futott át rajta.

Meglepve konstataulta, hogy a poroló már csak a válláig ér, az egész tiszta rozsdá, darazsak pedig már sehol sincsenek. Kicsit félve húzta szét a poroló mögötti elvadult cserje ágait, egyre fokozódó izgalommal küszködte át magát a vadul burjánzó növényzeten, építőanyag törmeléken, elszáradt gyomokon. Alig tudta rekonstruálni gyermekkori emlékei alapján az eredeti helyszínt, lassan azonban összeállt a kép, felsejlett előtte a rég volt, nagy idők kicsiny tere.

„Itt kell lennie valahol!” - gondolta és lázas sietséggel elkezdett turkálni a porban. „Pedig világosan emlékszem, valahol itt kezdtem el!... Hol lehet? Hová lett az én alagutam?...” Csaknem az egész délután a rettenetes magány és csalódás volt. „De az nem lehet, hogy csak úgy, egyszerűen eltűnjék egy ilyen dolog!” Dehogyan nem! Simán megtörténhet és erre csak ekkor kezdett rájönni hősünk. Keserves dolog az ilyesmi, ahhoz hasonlítható, mint amikor az ember először jön rá életében, hogy egyszer meg fog halni.

Zoltán sokáig ült még ott, a kert végében a bozótos közti tisztáson, majd mivel mást nem nagyon tehetett, felcserélte ücsörgő magányát sétáló magányra és elbarangolt az erdőbe. Az erdő, a fák Tarka Csarnoka, a sztoikusok Agorája, a legalkalmasabb hely a gondolkodásra. Sokáig nem látta őt senki, talán csak egy-két madár.

Már majdnem beesteledett, mikor Zoltán a kertvégi kicsiny tisztás egy bizonyos pontján, jobb lábával ránehezedett az ásó fokára. Halkan pattantak a gyökerek és menekültek a méltatlankodó giliszták...

III. RÉSZ

Záró rendelkezések

„... *Let your indulgence set me free.*”

„..... megbocsássatok. *(El)*”

(William Shakespeare: A vihar, a mű
utolsó szavai, Babits Mihály fordítása.)

249. § Hatalmas, meleg cseppekben esik az eső. Ilyenkor, a délután derekán, talán nincs is kellemesebb dolog, mint beszippantani az ablakon beáramló ázott fű illatát. Nyugodt elégedettséggel állapítom meg, hogy nekem most semmi más dolgom nincs, mint beengedni tudómba a friss nyári, erdei levegőt és nézni, hogy hogyan bújik elő ismét a Nap.

A házikóban most is minden olyan barátságos, mint az 1. §-ban. Milyen kár, hogy Zoltán történetét befejezván el kell hagynom. Szétnézek itt még egyszer, összeszedem cókmókomat és indulok.

Megbeszéltem egy találkozót barátaimmal a Kék Vaddisznóban. Ha minden jól megy, akkor még az is elképzelhető, hogy Pú is ott lesz.

Majd megkérem, hogy tegye fel ő a pontot az i-re. Ezen aktus feltételeinek megteremtése iránti vágytól hajtva most addig mesterkedek, míg nem sikerül valahogy egy i betűre végződő mondatot regényem kunkori farkának végére kanyarítani.

Debrecen, 1991. augusztus 3, kevéssel napnyugta előtt.

INDOKOLÁS

(Általános és részletes, 0-249. §-okhoz)

A mű születésének semmi indoka nincs a bennem lévő olthatatlan vágyon túl; hacsak nem az, hogy a regény nem olyan, mint például a vasaló, ami elromolhat, vagy mint a barátnő, aki elhagyhat, sőt még olyan sem, mint saját fejünk, ami frányamód tud néha fájni. Saját regényünk hűséges hozzánk, ha kell évekig, évtizedekig is vár ránk a fehér lapon fekvő toll.

Viszont az is igaz, hogy a regénnyel meg nem lehet vasalni.

Értelmező rendelkezések

- Zeke: 1. háziszövésű, durva gyapjúsövetből, darócból készült, főleg férfiak által viselt, egyszerű szabású kabát, 2. (mint László) magyar író, jogász (1965-).
- donquijotteria: (ejtsd: donkizsotéria) 1. szélmalomharc, délibáb kergetés, hiú küzdelem, 2. kalandos elbeszélés, háryjános-kodás.
- A szerk.: Égerházi Attila, Papp Zoltán, Zeke László, Egyed Ilona, Németh István.
- A szerk. barátja.: Égerházi Attila, Papp Zoltán, Zeke László
- Goelro-terv: Goszudarsztvennaja komisszija po elektrifikacii Rosszii.
- material: 1. anything from which something is or may be made, 2. beautiful girl with whom something is or may be done.
- materialism: materializmus; 1. fil. a filozófia két fő irányzatának egyike, amely az anyag (material), a lét elsődlegességét és a tudat, a gondolkodás másodlagosságát tanítja, 2. pejor. anyagi gondolkodás, anyagi javak hajszolása, 3. nem pejor. csajközpontú vadászmentálitás.
- Pennsylvania Blues: Pennsylvania-ihlette, amerikai néger eredetű, melankolikus hangulatú lassú tánc, pl.:

„I wanna be my Mama
(Anyám akarok lenni)
‘Couse she lives in Krajova.
(Mer’ ő Krajovában él.)
I wanna be her, oh yeah,
(Ő akarok lenni, oh ‘egen.)
I am my baby, oh Lord.”
(Én vagyok saját babám, oh Uram.)
- szőrszál: emlősök bőréből növő, szaruanyagból való szál; a bőr irharétegében helyet foglaló, hámmal bélelt, tasakszerű bemélyedésből, az un. szőrtüszőből nő.
- inkvizítor: szovjet gyártmányú berendezés, rendszerint sötét, gonosz erők birtokában van, autodafék optikai képének elektromos jelekké való átalakítására, azok vezetékes, vagy vezetékek nélküli továbbítására, ill. vételére szolgál.
- Agere necesse est.: lat. Úzni, hajtani pedig kell.
- adieu: (ejtsd: agyő) fr.: Isten veled.

NÉV-, TÁRGY- ÉS FOGALOMMUTATÓ

- A gentlemanség tíz alapelve: 221.
- A Kék Vaddisznóhoz címzett korcsma: 10. 13. 24. 137. 138. 142. 200.
- A két Mákvirág: 5. 7. 8. 14. 19. 29. 36. 58. 95. 98. 99. 124. 125. 134. 135. 142. 142. 143. 150. 155. 243. 246.
- A klausztrófób század: 224.
- A nagy vadászat: 196.
- A szegedi díszes kompánia: 162. 229.
- A szem: 186. 196. 207.
- A szerző születésének negyedszázados évfordulója: 78.
- Accipiter: 231.
- Ady Endre: 66.
- Afrika: 17. 159.
- Agg Band: 98. 231.
- Ahmed: 166. 242.
- Akció Mackó: 224.
- Alagút: 27. 28. 35. 39. 40. 57. 79. 111. 115. 118. 120. 121. 246. 248. 249.
- Alexandros: 195.
- Allen, Woody (Kern András hangjával): 96. 224.
- Amenhotep: 29.
- Ámor: 16.
- Angyalarcú Gyilkos: 236.
- Apaság vélelme: 167. 178.
- Aphrodité: 49. 52. 163. 196. 231.
- Aramis: 69/IV. 71. 74. 77. 79. 80. 82. 84. 88. 89. 92. 94. 103. 111. 131. 134. 141. 143. 165.
- Arcsibald: 179. 181.
- Ariadné: 198.
- Arisztarkhosz: 50.
- Arisztotelész: 52. 84. 195.
- Arizóna: 40. 50. 51.
- Armstrong, Louis: 113.
- Armstrong, Niel: 127. 202.
- Artemidorus: 231.
- Asztronauták: 138. 196.
- Athos: 67. 69/I. 71. 72. 87. 89. 90. 92. 97. 101. 102. 103. 111. 117. 131. 138. 141. 222. 231. 232.
- Az élet és a pöcs: 129.
- Az emberi faj fejlődése: 161.
- Az évszázad színielőadása: 232.
- Az oroszlán pisil: 13. 14.
- Az ügyész: 196.
- Az ügyvéd: 196.

- Bach, Johann Sebastian: 12.
- Bacon, Francis: 191.
- Bakunyn: 171.
- Bébi: 166. 174. 215. 231. 242.
- Békák: 26. 154.
- Biológiai tasak: 237.
- Bölcsészek, Jugyusok, orvostanhallgatók a Kárászon: 146.
- Boszorkányok: 147. 196.
- Brando, Marlon: 47.
- Bronson, Charles: 56.
- Bruno, Giordano: 50.
- Brutus: 231.
- Bugyi: 166. 242.
- Búvár Kund: 188.
- Caesar, Gaius Julius: 2. 215. 231.
- Cannon, Walter Bradford: 16.
- Casanova, Giovanni Giacomo: 196.
- Casca: 231.
- Cassidy, Butch: 238.
- Cassius: 231.
- Cato: 151. 156. 191.
- Ceglédi evolúciós akadály: 204.
- Clark, Keneth: 194.
- Coca Bár: 77. 79. 83. 91.
- Columbus, Christopher: 202. 231.
- Conditio sine qua non: 155.
- Csabcsi: 146. 196.
- Cseke prof.: 184.
- Csomolungma: 215.
- Csordi: 166. 174. 215. 231. 242.
- Csukás Vili: 24.
- D'Artagnan: 69/III. 71. 72. 73. 74. 77. 79. 80. 81. 82. 87. 88. 89. 90. 92. 94. 103. 108. 111. 131. 134. 138. 141. 143. 175. 177. 211.
- Dali, Salvador: 3. 191. 231.
- Darazsak: 7. 22. 247.
- Darwin, Charles: 26. 35. 41. 42. 45. 77. 79. 134. 231.
- Davis, Miles: 218.
- Dékán: 242.
- Demjén Rózsi: 202.
- Derrick: 231.
- Descartes, René: 65.
- Diri: 12. 14.
- Disney, Walt: 41.
- Dyslexia: 44. 146. 175.

- Dögevő ember: 59. 222.
- Don Quijote de la Debreceen: 84. 85. 88. 111. 134.
- Don Quijote de la Mancha: 149. 231.
- Dosztojevszkij, Fjodor Mihajlovics: 146. 196.
- Dr. Akaródzik János: 149. 153. 164. 171. 189. 195. 215.
- Dr. Bartha András: 196.
- Dühring úr: 18.
- Dumas, Alexandre: 17.
- Duncan: 14.
- Dzsedáj: 166. 180. 182. 192. 215. 231. 235. 239.
- Earl Grey: 192.
- Edit: 166. 216. 218. 231.
- Edward: 70. 79. 116. 207.
- Égni más helyett: 8. 134.
- Egy Lány: 196.
- Egysejtűek: 252.
- Eiffel, Alexandre Gustave: 206.
- Einstein, Albert: 19. 35. 79. 134. 195. 227. 228. 231. 237.
- Elvisz és Kata: 166. 209. 212. 231. 242.
- Emberek csoportosítása királyság szerint: 176.
- Emberevés: 33. 52.
- Emésztés: 52.
- Emőke: 66. 215.
- Engels, Friedrich: 10. 11. 13. 14. 18. 24. 231.
- Eukleidesz: 228.
- Farkas Gyuri a bordélyban: 224.
- Farkusz: 151. 156. 191.
- Ferdinánd, a lepke: 9. 10. 11. 24. 35. 63. 79. 111. 134. 246.
- Ferenc József császár és király: 73. 231.
- Fixa (program): 87. 89. 134. 190. 231.
- Fortinbras: 212.
- Fortuna: 103.
- Foxy: 20. 151.
- Freud, Sigmund: 46. 191.
- Fürdőkocsi: 204.
- Galapagoszi pinty: 77.
- Galilei, Galileo: 50. 195.
- Galvani, Luigi: 26.
- Gama, Vasco de: 202.
- Gentleman: 42. 130. 149. 153. 187. 217. 221. 222. 226. 242. 243.
- Giovanni: 166. 215. 231.
- Gödör: 179.
- Good and Star People's Meeting: 111. 117. 120.
- Gyöngy: 5. 9. 29. 89. 124. 134. 150. 222. 231. 243.

- Habos Mákos: 111. 202.
- Hallucináció: 159.
- Hamurabbi (tálió-elv): 56.
- Hangrobbanás: 206. 207.
- Hangya típusú emberek: 19.
- Hannah, William és Barbera, Joseph: 71.
- Hannibál ante portas szindróma: 56.
- Hathaway, Anne: 191.
- Hawking, Stephen: 227.
- Hawkins, Sam: 51. 55. 56. 60. 231.
- Házikó: 1.
- Hemingway, Ernest: 17.
- Harkleitosz: 35.
- Hippokratész: 162.
- Hippia: 67.
- Hodges, Johnny: 218.
- Hold: 104. 115. 126. 127. 128. 130. 131. 132. 140. 141. 142. 148/IV. 151. 159. 201. 202. 205. 228.
- Holdbéli történetek: 130.
- Homérosz: 14. 53.
- Homloktörő nyelv: 2 (11).
- Homo sapiens: 4. 9.
- Homoszexualitás: 57. 173. 191. 198.
- Hörsögő: 208. 211. 212. 214. 216. 218. 222. 224. 226. 227. 231. 232. 240. 243. 244. 245.
- Horoszkóp: 2.
- Hufnágel Pisti: 196.
- Hülye: 2 (7).
- Husszein, Szaddam: 164.
- Igor herceg: 212. 243.
- II. Filipposz: 195. 231.
- II. világháború: 73.
- Ildikóság attribútumaival felruházott Ildikó idea: 132.
- Incsu Csunna: 51. 56.
- Inkvizítor: 91. 94.
- Isteni Alakú Delnő: 113. 166. 216. 218. 224. 231. 240.
- Jaco Pastorius: 180.
- Jancsi és Juliska II.: 196. 231.
- Jégszívű Darázs Bella: 60. 113. 166. 216. 218. 231.
- Jellasics: 47.
- Jelenések: 169. 196. 203. 206.
- Jób: 166. 179. 181. 211. 212. 215. 231.
- Józsi és a szkander: 85. 88.
- Juci mama: 151.
- Justitia: 102.
- Kandúr élet sanyarú kenyere: 148/IV.

- Kandúr elvonási tünetek: 207.
- Karácsony: 112. 168. 189. 207. 208.
- Karcsi bá': 151. 162. 198. 202. 204. 213.
- Kepler: 195.
- Keresztespók: 3.
- Kétség és remény: 57.
- Kharón: 196.
- King, Luther Martin: 144.
- Kínpad Színpad: 231.
- Kínzóeszközök: 66.
- Kittenberger Kálmán: 196.
- Klasszikusok: 24. 55. 67.
- Klein, Harry: 166. 201. 203. 205. 215. 231. 240. 242.
- Kleki Petra: 51. 56.
- Komlósi Péter: 207. 208. 231.
- Komplexusok: 46. 57. 139. 146. 148/III. 196.
- Könyvtár: 46.
- Kopernikusz: 50. 195.
- Köpés: 26. 49. 52. 56.
- Kora felnőttkori versek: 47.
- Kormos István: 45.
- Korszak non grata: 140.
- Kovács Péter éjjeliőr: 196.
- Közöséges útonálló: 58.
- Kreml: 13. 24. 71.
- Krúdy Gyula és Latinovits Zoltán: 147.
- Ku-ku-ku-ku törzs: 196.
- Kukori és Kotkoda nemzedéke: 145.
- Kullancs: 1. 2 (8).
- Különös álom: 219. 245.
- Lady Macbeth: 14.
- Lajhárok: 154.
- Lakásbejelentős Cum Laude: 162. 163. 164. 188. 190. 202. 231.
- Laokoón: 231.
- Lazaság allegóriája: 35.
- Leclanché: 26. 49.
- Lecsigázás: 48.
- Léda, Csinszka, Júlia, Lilla: 66.
- Lenin, Vlagyimir Iljics Uljanov: 13. 24. 67. 71.
- Leninland: 71.
- Leó: 111. 134.
- Leonardo da Vinci: 63. 154. 156. 158. 191. 194.
- Lófarához címzett korcsma: 164.
- Lord Southampton: 191.

- Lordmayor: 242.
- Löver vágás: 172.
- Lunya: 166. 216. 218. 231. 242.
- Maci Laci: 149. 151. 154. 156. 158. 162. 164. 165. 167. 170. 178. 184. 189. 195. 196. 198. 212. 215. 231. 238. 240. 242.
- Macskaorgazmus: 9.
- Madách Imre: 67.
- Magömlés: 63. 230.
- Magyaros rágógumi: 111.
- Mamma-gigantománia: 196.
- Manitu: 51. 56.
- Marlon: 166. 175. 177. 201. 203. 205. 215. 231. 240.
- Marx, Karl: 10. 13. 24. 138. 149. 196. 231.
- Mathias Rex és Papp: 166. 167. 231. 242.
- MÁV: 197. 202.
- May, Karl: 42. 45. 56. 79. 196 (2).
- Melyik Feri: 166. 216. 231. 242.
- Metellus Cimber: 231.
- Mikulás: 111.
- Mona Lisa: 63. 191.
- Móni: 196. 231.
- Montesquieu, Charles de Sécondat: 79.
- Mosolygó hóhér: 236.
- Mucius: 1551. 191.
- Múlt idejű felszólító mód: 136.
- Nagy Mihály napi vásár: 89
- Napfény: 197.
- Napkirály, XIV. Lajos: 143.
- Newman, Paul: 56. 231.
- Newton, Isaac: 195.
- Nők osztályozása egységes szerkezetben: 163.
- Nso Csi: 60.
- Obi van Kenobi O'Brien: 37.
- Okádás: 49.
- Öklendezés: 18.
- Old Shatterhand - Xantus János: 51. 56. 60.
- Orángután: 14. 35.
- Oroszlán: 9. 13. 14.
- Oszmán: 166. 179. 212. 215. 231. 232. 240.
- Óvszer: 196.
- Pallasz Athéné: 227. 228.
- Pamflet az ismeretlen zsebóratolvajhoz: 130.
- Peck, Gregory: 56.

- Pempő: 149. 151. 154. 156. 158. 162. 164. 167. 172. 180. 183. 185. 187. 194. 195. 196. 198. 202. 204. 215. 231. 238.
- Perpetuum Stabile: 81.
- Petőfi Sándor: 40. 60.
- Phantasia (utazása): 62. 111.
- Pileszosz: 30.
- Pillangó: 8.
- Pina: 53. 57.
- Platón: 52. 55.
- Pofáraesés megmaradás törvénye: 235.
- Pofonok: 7. 11. 40. 49. 52.
- Pólay prof.: 167. 178. 183. 185. 187.
- Polemarkhosz: 55.
- Polo, Marco: 202.
- Polonius: 231.
- Popper Péter: 136.
- Porthos: 69/II. 71. 72. 73. 74. 84. 883. 89. 90. 92. 101. 103. 104. 111. 131. 134. 138. 141. 143.
- Proton: 111. 134.
- Pú levele mindenkire: 133.
- Pú levele a szerzőhöz: 78.
- Pú Öregkorában prof.: 221. 223. 235. 245.
- Púdár Band: 69/III. 72. 73. 81. 89. 90. 97. 98. 101. 102.
- Púder: 6. 7. 11. 12. 20. 69/III. 138.
- Rahan Eörs: 166. 212. 216. 218. 231.
- Rákóczi Ferenc: 71.
- rektor: 242.
- Rémhírterjesztés: 2 (9).
- Répa utcai Filozófusok Köre: 151. 158. 162. 163. 191.
- Richelieu bíboros (Menyét): 69. 71. 72. 74. 80. 83. 84. 86. 90. 94. 134.
- Rigó: 24. 116. 119. 169.
- Robin Hood Vadásztársaság: 196. 215.
- Röggöny: 5. 9. 29. 91. 124. 134.
- Sade márk: 196.
- Satu: 19. 20. 21. 26. 47. 57.
- Savarin, Brillat: 111.
- Shakespeare, William (Gimnázium): 43. 44. 53. 61. 63. 64. 66. 76. 126. 134. 154. 191.
- Shaw, George Bernard: 191.
- Sherwoodi erdő: 196.
- Somorjai Zsolt: 143.
- Sörkert: 214. 215. 216.
- Sörpatika: 149.
- Sors: 39. 40. 62. 97. 164. 168. 196. 243.
- Spermiumok: 196.
- Styx: 196.

- Sündisznó hercegnő: 63. 76. 79. 93. 96. 101.
- Szabó István Andor: 221.
- Szakaszok Legjubileumabbika: 200.
- Szekunda: 12. 35. 36. 87.
- Szellentés: 2 (4). (8). 6. 15.
- Szivárvány: 214. 227. 243. 244.
- Szjúcsör Zsolt: 196.
- Szokratész: 14. 40. 55.
- Sztahanov: 196.
- Sztanyiszlavszkij, Konsztantyin Szergejevics, Alekszejev: 205.
- Sztanyiszlav (-verés): 69/III. 111. 136. 139.
- Sztár Egyetem: 29. 118. 130. 146. 149. 153. 179. 236. 240. 246.
- Taksony: 30.
- Tangua: 55. 56.
- Tanulás nélküli vizsgázás metódusai: 173.
- Tapirnyó Tibi: 12. 13. 14. 18. 30. 138.
- Tarzan: 45. 195.
- Tasziló és apukája, mosdókagylóba pisilés: 8.
- Taylor, Steve: 63. 166. 179. 215. 220.
- Tekerős: 166. 216. 218. 242.
- Tell Vilmos Vadásztársaság: 196.
- Templar, Simon: 56.
- Tengerimalac: 156.
- Theophrasztosz, Jellemrajzok: 52.
- Thészusz: 198.
- Tojás, tojvány, tojatt: 57.
- Tökönrúgás: 56. 130. 196.
- Tomágó a patkány: 42. 46. 47. 49. 52. 55. 111. 164. 231.
- Tömoár: 166. 193. 196. 215. 240. 242.
- Török Tamás: 65.
- Torquemada, Thomas de (Torki): 66. 69. 91. 94. 111. 134.
- Trebonuis: 231.
- TTK-sok álma: 196.
- Tücsök típusú emberek: 19. 33. 150.
- Utópisták: 22. 25. 35. 134. 231.
- Vackor (grizzly): 41. 42. 45. 79. 134.
- Vau: 201. 203.
- Vén Kérgesszívű Országúti Medve: 166. 201. 203. 205. 215. 226. 231. 242.
- Verne Gyula: 89.
- Vert had: 97. 98. 139. 196.
- Vérző Szívek Bulija: 240.
- Vian, Boris: 35. 79.
- Víziló: 14. 18.
- Víztorony: 148. 152. 154. 157. 159. 162. 164.

- Wamp Wan: 5. 9. 29. 33. 59. 124. 134. 147. 243.
- Winnetou: 27. 51. 56. 60. 125. 204.
- Zak kán: 212.
- Zappa, Frank: 35. 52. 171.
- Zeke László levele Pú Zoltánhoz: 115.
- Zénon, éleai: 108.
- Zerffi Gusztáv: 43.
- Zeus: 138.
- Zöld szemű: 105. 106. 1409. 113. 134. 136. 148/IV.
- Zsákbamacska: 196.
- Zsebóra: 130. 221. 232.
- Zswuzsu: 164. 166. 242.

A P P E N D I X

I. Betervezett, de

- el nem lőtt poénok:
 - cupro penis bubo = rézfaszú bagoly
 - yesbody
- kihagyott szereplők:
 - La Fontaine
 - Le Corbusier
- kihagyott szó:
 - bugyelláris

II. Szakirodalom

- William Shakespeare összes műve
- Karl May: Winnetou, I. kötet (Old Shatterhand)
- Sigmund Freud:
 - Álomfejtés
 - Leonardo da Vinci egy gyermekkori emléke
- Woody Allen: Lelki jelenségek vizsgálata
- Varga Domokos: Kutyafulűek
- Boris Vian:
 - Venyigeszú és a plankton
 - Pekingi ősz
 - Köpök a sírotokra
 - Öljünk meg minden rohadékot
 - Tajtékos napok
- Marcus Aurélius: Elmélkedések
- Salvador Dalí: Millet Angelusának tragikus mítosza
- Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij:
 - Bűn és Bűnhődés
 - Karamazov testvérek
- Theophrasztosz: Jellemrajzok
- Kurt Vonnegut: Mesterlövész
- Pelham Grenville Wodehouse: Forduljon Psmithhez
- Konrad Lorenz: Salamon király gyűrűje
- Albert Einstein: Speciális és általános relativitás elmélete

- Marcus Tullius Cicero: A szónok
- Petőfi Sándor: A helység kalapácsa
- Alexander Krawczuk: Római császárok
- Platón: Az állam
- Desmond Morris: A csupasz majom
- Szabó István Andor: Az úriember
- + valamint a regény különböző §-ainál megjelölt művek...

III. Szakdiszkográfia

- Frank Zappa: Studio Tan
- Stephane Grapelli: In Paris
- Charles Lloyd: Fish out of water
- The Manhattan Transfer: Vocalese
- Tania Maria: Taurus
- Weather Report:
 - Heavy weather
 - Night passage
- Levente Péter: Ki kopog?
- Beatles: Let it be
- Sten Getz: The girl from Ipanama

IV. Szakkinematográfia

- Woody Allen:
 - Broadway Danny Rose
 - Annie Hall
 - Manhattan
 - A rádió aranykora
- Roman Polansky:
 - Macbeth
 - Kalózok
- Jancsó Miklós: Budapest zene
- Tage Danielsson: Picasso kalandjai
- Jiri Menzel: Hóvirág ünnep
- Bob Fosse: All that jazz